LORRAINE HEATH
INVITAŢIE LA SEDUCŢIE

***An Invitation to Seduction by* Lorraine Heath**

Copyright © 2004 Jan Nowasky
Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
Copyright © 2016 Grup Media Litera pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate
Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Adriana Marcu
Corector: Emilia Achim
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea
Traducere din limba engleză Raluca Moţ/Graal Soft

Stă în firea şi în nebunia tinereţii să nu apreciem pe d e-a-ntregul ceea ce ni se oferă decât atunci când, cel mai a desea, este prea târziu să-i mai mulţumim cum se cuvine c elui care ne-a oferit.

Faţă de profesorii care mi-au predat odinioară englez a, scrierea creativă şi jurnalismul la Liceul Angleton, cei car e m-au făcut să apreciez cuvântul scris, care m-au inspirat şi încurajat să ţintesc dincolo de limitele lumii mele mici, să explorez posibilităţi nesfârşite şi să cred în visurile mele, a m o datorie pe care nu o voi putea vreodată plăti cu adevăr at.

Dedic această carte, cu toată recunoştinţa, următorilo r: doamna Gene Meier, Marie Adamson, Dan Chaney, Sarah Kelso, Merle Wilson, Linda Winder.

Capitolul 1

Coasta ţinutului Cornwall
Mai 1881

Avea o privire periculoasă.

Kitty Robertson îşi dădu seama de asta din clipa în car e îl zări pe malul stâncos, privind în largul mării către orizon t, ca şi cum ar fi provocat soarele să răsară.

Sau, poate, îi ordona să nu o facă.

Pentru că lumina lui ar fi dezvăluit ceea ce umbrele zo rilor încă ascundeau, ceea ce îi atrăsese ei de îndată atenţi a şi îi tăiase respiraţia atunci când se căţărase pe stânci, sp erând să găsească ţărmul pustiu: silueta lui dezgolită, perfe ctă, înălţându-se maiestuos ca şi cum ar fi fost sculptată în rocile pe care stătea.

Era de-a dreptul magnific. Trebui să îşi controleze şi ul timul dram de voinţă ca să rămână acolo unde se afla, deşi îşi dorea cu ardoare să străbată distanţa scurtă dintre ei şi să-l atingă. Să-şi treacă degetele peste muşchii aceia sculpt aţi, reflectând nuanţele bronzului sub lumina soarelui ce alu nga ultimele rămăşiţe ale nopţii.

Nu mai văzuse niciodată ceva atât de splendid – decât în colţişorul secret şi întunecat al minţii ei, unde gândurile d esfrânate o tentau adeseori, făcând-o să se ruşineze prin li mpezimea lor. Ştia că o doamnă cu educaţia ei nu ar fi treb uit să nutrească imagini carnale atât de vii – cu atât mai pu ţin să tânjească după ele. Totuşi, o făcea. Ori de câte ori gâ ndurile sale aveau ocazia să hoinărească, erau ademenite s pre imaginile periculoase care îi ameninţau puritatea. Iar ac est bărbat era atât de periculos tocmai pentru că întrupa fie care fantezie păcătoasă la care îndrăznise vreodată să vise ze.

Pe măsură ce lumina dimineţii înlătura nuanţele cenuş ii, ea observă că părul lui, negru şi bogat, era prea ud ca să se legene odată cu briza ce mângâia marea. Fără îndoială î notase, şi mare minune că nu tremura. Apele din zona acee a erau reci, nici pe departe la fel de îmbietoare precum cur enţii calzi care scăldau coasta Texasului pe timpul verii.

Înotase adesea în Golful Mexicului şi chiar cochetase c u ideea de a se îmbăia puţin acolo, în Anglia, dar asta până când dăduse peste întruchiparea modernă a lui Poseidon. B ărbatul arăta întocmai ca un zeu. Din creştetul capului, de-a lungul bustului şi al picioarelor prelungi, până la călcâiele ro tunde. Pe cât de inacceptabil era, îşi dorea ca el să se întoa rcă, să-l poată vedea în întregime.

O femeie cuviincioasă şi-ar fi ferit ochii de îndată ce-l văzuse; nu s-ar fi ascuns, rugându-se să nu fie zărită în tim p ce îl sorbea pe îndelete din priviri şi observa fiecare adân citură, fiecare curbură şi fiecare zonă plană care creau laola ltă o asemenea perfecţiune.

Pe neaşteptate, el se răsuci şi se aplecă să-şi ia hainel e. Privirea i se opri asupra ei, ţintuind-o locului la fel de uşor cum o făcuse trupul lui cu doar câteva clipe mai devreme. P ăru uşor surprins, mai degrabă curios decât alarmat. Iar tân ăra femeie îşi dădu seama că soarele care îl dezvăluise pe el atât de clar o expunea acum şi pe ea.

Se răsuci pe călcâie, îşi ridică poala rochiei şi ţâşni îna poi pe drumul pe care venise, grăbindu-se peste stânci pân ă ajunse la ţărmul cu pietriş şi nisip. O luă la fugă, simţind c um vântul îi izbea şuviţele de păr peste faţă şi îi lipea fusta de picioare. Alergă până ajunse într-o zonă mai puţin pusti e, unde prezenţa ei nu mai avea să fie remarcată. Acolo un de vegetaţia începu să se îndesească, găsi un loc unde să s e aşeze, neobservată, pe iarba rece. Se ghemui, îşi încolăci braţele strâns în jurul trupului şi izbucni în plâns.

Plânse pentru că era la fel de rea ca femeia care îi dă duse viaţă fără a se afla la adăpostul unei căsnicii. Plânse p

entru că, indiferent cât de mult încerca, nu era la fel de pur ă ca femeia care o crescuse. Plânse pentru că trupul îi arde a de dorinţă şi se temea că, la un moment dat, dorinţa avea să o mistuie.

*

Richard Stanbury, al şaselea duce de Weddington, săr ută uşor obrazul subţire ca o foaie de pergament pe care du cesa i-l oferi de cum intră în sufragerie.

— Bună dimineaţa, mamă. Te-ai trezit devreme.

— Nici pe departe la fel de devreme ca tine, se pare.

Încercă să-i ignore tonul mustrător şi se duse la bufet, unde îşi încărcă farfuria cu diverse bunătăţi. Se simţea întot deauna înfometat după ce înota dimineaţa. Înfometat şi rev igorat.

În acea dimineaţă se simţea revigorat în mod special după ce zărise sirena care îl urmărise de după stâncă. Inten ţionase să o urmărească, dar nu era echipat corespunzător; până când reuşise să se îmbrace, ea dispăruse. Oricum, înf ăţişarea lui udă şi ciufulită nu ar fi impresionat-o, ba poate chiar i-ar fi stârnit teama. Totuşi, poate ar fi meritat efortul şi riscul. Nu se lămurise dacă trebuia să se simtă jenat, intri gat sau doar amuzat de faptul că tânăra femeie îl surprinse se în costumul lui Adam.

Se aşează la locul lui în capul mesei, puse jos farfuria şi sorbi din ceaiul pe care valetul i-l pregătise deja, îndulcit pe gustul său.

— Nu sunt convinsă că se cuvine să ieşi în zori, spuse ducesa.

— Ar fi mai necuviincios să mă întorc acasă în zori, aş zice.

Mama lui tuşi afectat. Deducând că pusese capăt iscu sit acelei teme de conversaţie, savură prima îmbucătură de ouă poşate, apoi deschise *The Times,* pe care majordomul îl

călcase sârguincios şi i-l aşezase la îndemână, exact la fel c um proceda pentru tatăl său când acesta era în viaţă. Trecu seră mai bine de şaisprezece ani de când Richard îi luase lo cul tatălui său; pe lângă titluri, moştenise şi ritualurile zilnic e ale ducelui.

— Eu şi Anne plecăm la Londra la sfârşitul săptămânii, spuse mama lui.

— Mă bucur pentru voi, răspunse el distrat, mai intere sat de ştirile din ţară decât de bârfele mondene. Nu putea f ace investiţii înţelepte dacă nu ţinea pasul cu ultimele inve nţii şi cu progresul industriei.

— Ar trebui să ni te alături la evenimentele sociale an ul acesta.

— Am prea multe chestiuni mai importante de rezolva t.

— Nu poate fi nimic mai important decât să laşi un mo ştenitor pentru titlurile tale.

Cu fălcile încleştate, îi înfruntă fără să clipească privir ea provocatoare.

— Sunt perfect conştient de responsabilităţile mele, m amă.

— O, Richard, îmi pare rău! Ştiu că eşti conştient. Ai fo st întotdeauna un băiat bun – cu excepţia acestui domeniu. Ai deja treizeci şi patru de ani. E timpul să-ţi iei o soţie. Se a plecă uşor în faţă, cu ochii albaştri plini de speranţă. Nu cre zi?

Ah, manipulatoarea vicleană! Învăţase cu mult timp în urmă că, dacă îi spunea ce să facă, firea lui încăpăţânată av ea să-l îndemne să o sfideze. Dacă îi cerea politicos, ceda a semenea unui castel de nisip măturat de apele mării.

— Mă voi gândi…

— Splendid!

— …sezonul viitor.

— De ce să nu te gândeşti sezonul acesta?

— Nu am dispoziţia necesară pentru vânătoare.

— Vânătoare? Dumnezeule, Richard, nu va fi nicio vân ătoare. Femeile nemăritate se vor aciua în jurul tău ca nişte oiţe în căutarea unui cioban.

— Şi îndrăznesc să spun că niciuna dintre ele nu mi se va părea potrivită. Docilitatea pe care o aştept de la ducesa mea nu presupune să se aciueze vreun moment pe lângă m ine.

Gura ei se schimonosi, şi el înţelese că îşi reprima un zâmbet. Nu putea să-l certe corespunzător dacă râdea.

— Prin aciuare am vrut doar să sugerez entuziasmul. Sigur că îţi doreşti o femeie plină de viaţă.

Plină de viaţă? Neîndoielnic. Se gândi la tânăra pe car e o zărise mai devreme. Era îmbrăcată destul de simplu, po ate din cauza orei foarte matinale. Cu siguranţă nu se aştep tase să întâlnească pe nimeni înainte de ziuă.

Îi atrăsese atenţia părul ei de un roşu atât de strălucit or, încât rivaliza cu soarele dimineţii. Şuviţele care îi flutura u în jurul feţei şi al umerilor îl făcuseră să şi-o închipuie zvâr colindu-se în aşternuturi de satin, iar în acel moment extre mitatea inferioară i se întărise.

Încă un motiv – pe lângă lipsa hainelor – pentru care n u putuse să o urmărească. Trecuse multă vreme de când n u mai reacţionase atât de puternic în faţa unei femei, o rea cţie şi mai misterioasă având în vedere că se aflase prea de parte pentru a-i vedea clar trăsăturile. Păcat!

Îşi întoarse privirea asupra ziarului, dar nu se putu con centra asupra cuvintelor, căci se străduia să-şi înţeleagă re acţia la vederea acelei femei. Era minionă, cu o siluetă zvelt ă, dar nu surprinsese niciunul dintre detaliile care, de obice i, îi făceau sângele să-i fiarbă în vine. Nu ştia dacă sânii ei i- ar fi încăput perfect în palmă sau dacă s-ar fi revărsat. Oare şoldurile şi talia ei erau atât de înguste pe cât păreau, sau c hiar mai înguste, ascunse sub rochia largă? Oare privirea ei era ademenitoare sau distantă? Cu părul ca într-un tablou d e Tiţian şi pielea albă, oare era acoperită de pistrui, sau la f

el de imaculată ca zăpada proaspăt căzută?

Cu pistrui, decise el. Teribil de mulţi, de vreme ce inte nţionase să întâmpine ziua fără să poarte pălărie sau umbr elă de soare. Din nou se gândi că era păcat. Nu-i plăceau pi struii, considera că o femeie trebuia să aibă mai multă grijă de înfăţişarea ei.

În mod sigur, orice femeie pe care ar fi ales-o să-i fie ducesă ar fi făcut asta. Imaginea oferită celor din jur era ma i importantă decât realitatea, mai ales în cercurile pe care l e frecventa el.

— Bună dimineaţa tuturor! spuse Anne.

Tânăra femeie îşi făcu o intrare impetuoasă, cu fustel e foşnind pe lemnul lăcuit.

Richard îşi văzu sora aplecându-se şi sărutând obrazul mamei, la fel cum făcuse el cu doar câteva clipe mai devre me. Apăruse târziu în viaţa părinţilor lui, atunci când aproap e îşi pierduseră speranţa că vor mai fi binecuvântaţi cu un c opil. Anne îşi îngrijea cu mare atenţie înfăţişarea, astfel că e ra întotdeauna o plăcere să o priveşti, ca o rază de soare în tr-o zi mohorâtă. Soţul său avea să fie un bărbat norocos, c u adevărat norocos.

— Pari foarte binedispusă în această dimineaţă, remar că atunci ducesa.

— Nu am niciun motiv să fiu altfel. Plecăm la Londra p este câteva zile, şi se anunţă un sezon extrem de interesan t, spuse Anne îndreptându-se cu graţie spre bufet.

Conştient că flecăreala nesfârşită avea să înceapă cur ând, Richard îşi îndreptă atenţia spre ziar şi spre felurile de mâncare din farfurie.

— Ce ai auzit? întrebă mama lui, vădit curioasă.

Cele două puteau petrece ore în şir discutând chestiu ni care pe Richard îl plictiseau la culme. În vreme ce ele spo rovăiau, el auzea în general doar un murmur distant. Se co ncentră şi mai tare asupra articolului din ziar când Anne îşi ocupă locul la masă.

— Înainte să îţi spun, trebuie să mărturisesc că sunt t eribil de supărată pe Richard.

— Dumnezeule, ce-a mai făcut? izbucni ducesa.

— Ne-a ascuns un secret. Nu-mi vine să cred că nu mi -ai spus despre Farthingham.

Murmurul dobândi claritate, cuvintele de pe hârtie se î nceţoşară, şi inima lui Richard începu să bată atât de tare, î ncât îşi auzi pulsul în urechi. Lăsă încet ziarul pe masă şi se uită la sora lui.

— Tu cum ai aflat?

— Am primit ieri o scrisoare de la Prissy. Mi-a povestit tot.

Lady Priscilla Norwood, fiica contelui de Blythemoore, nu era renumită pentru isteţime. Avea tendinţa de a începe şi de a sfârşi fiecare propoziţie cu un chicot de râs care l-ar fi scos din fire până şi pe cel mai răbdător bărbat.

— Farthingham este cel mai bun prieten al tău, contin uă Anne. Eu ar fi trebuit să fiu cea care porneşte zvonurile s iropoase. Nu-mi vine să cred că nu mi-ai spus.

Richard clătină din cap, nevenindu-i să creadă că secr etul ieşise la iveală.

— Nu era treaba mea să spun nimic nimănui.

Apoi fu cuprins de mânie. Îl supărau atât ceea ce avea să îndure prietenul lui, cât şi plăcerea absolută cu care sora lui părea să fi primit vestea. Era atât de naivă, încât nu reuş ea să înţeleagă impactul pe care acest lucru îl avea asupra vieţii prietenului său?

— În plus, bârfa este domeniul fetelor prostuţe care n u au altceva mai bun de făcut cu timpul lor, protestă el.

— Nu sunt o fată prostuţă! Ar trebui să ştii totuşi că su nt o domnişoară…

— Atunci poartă-te ca atare, pentru numele lui Dumne zeu! şuieră el, ridicându-se de pe scaun. Nu înţelegi că aces t zvon, răspândit în toată Anglia fără consimţământul lui, îi va ruina viaţa?

— De ce? Pentru că e americancă?

Richard se calmă dintr-odată. Bătăile inimii îi încetinir ă, sângele i se potoli. Dumnezeule mare! Era posibil ca Ann e să se refere la un alt secret, un secret despre care el nu ş tia nimic?

Miji ochii, îşi drese zgomotos glasul şi se întoarse spre sora lui.

— Ce ţi-a spus mai exact Lady Priscilla?

— Că, potrivit zvonurilor care circulă, Farthingham îşi va anunţa curând logodna cu o moştenitoare americancă. C am atât, ca să fiu sinceră. Dar nu ţi-au plăcut niciodată ame ricanii, nu-i aşa? Acesta e motivul pentru care nu ai vrut să divulgi această veste?

Nu o divulgase pentru că nu avusese habar de vestea respectivă. O parte din el nu putea concepe faptul că Farthi ngham îşi lua o soţie. O altă parte din el înţelegea că vechiu l lui prieten trebuia să-şi asigure perpetuarea titlului, deci n u avea încotro. Se aşează încet, străduindu-se să-şi maschez e supărarea.

Mama lui îl studia ca şi cum i-ar fi crescut brusc un al doilea cap, aşa că preferă să se concentreze asupra lui Ann e, care, la vârsta de nouăsprezece ani, nu ajunsese încă la maturitatea necesară pentru a înţelege situaţii de o aseme nea complexitate şi nu ştia să citească printre rânduri.

— Nu-mi plac în mod special, aşa e. Doamnele par să fie interesate doar de obţinerea unui titlu, fără a fi, cel mai adesea, capabile să-l aprecieze la adevărata lui valoare.

— Mie mi se par fascinante. Sunt atât de încrezătoare. Şi atât de frumoase. Ai văzut vreodată o americancă să nu fie frumoasă?

— Ca să fiu sincer, Anne, nu le-am prea dat atenţie.

— Asta pentru că eviţi lumea mondenă. Am auzit că u nele dintre aceste doamne au chiar şi două sute de rochii d e seară. Îţi poţi imagina? Eu nu am decât patru.

— Atunci comandă-ţi încă una, sugeră Richard, după c

are îşi luă din nou ziarul cu un gest ostentativ.

— Nu ai prins deloc ideea.

— Ideea este că sunt răsfăţate. Duc o viaţă de excese. De ce ar avea nevoie de două sute de rochii? E ridicol! Ele s unt ridicole.

— Se pare că Farthingham nu e de aceeaşi părere. Da că zvonurile sunt adevărate, şi n-am nicio îndoială că sunt, dat fiind că sursa lor e Prissy.

— Mi se pare îngrijorător faptul că te preocupă integrit atea reputaţiei de bârfitoare a prietenei tale când tocmai ac este bârfe au potenţialul de a dăuna reputaţiei altora. Chiar nu vezi paradoxul?

— Văd că eşti într-o pasă proastă în această dimineaţ ă. Te deranjează spatele?

— Nu, răspunse el scurt. Durerea care-i străfulgera un eori spinarea era o amintire a slăbiciunii şi a eşecurilor. Nu dorea să vorbească despre asta. Mă deranjează răspândire a bârfelor.

Anne strâmbă din nas şi se întoarse către ducesă.

— Tu ce părere ai, mamă?

— Sunt de acord cu Richard în privinţa bârfelor. Cu oc hii scânteind, se aplecă spre Anna şi adăugă: Totuşi, pot fi f oarte amuzante atunci când nu sunt răutăcioase – ceea ce este valabil în cazul de faţă, aş spune. Dacă zvonurile despr e lordul Farthingham sunt reale, presupun că-l interesează mai mult contribuţia doamnei la averea familiei decât numă rul rochiilor de seară din garderoba ei. Slavă Domnului că fa milia noastră nu se află într-o situaţie care să-l forţeze pe Ri chard să ia de soţie o americancă pentru a ne asigura viitor ul.

— O, sper din toată inima că te înşeli şi că nu banii su nt motivul pentru care se însoară! Eu cred că o persoană tr ebuie să se căsătorească numai şi numai din dragoste.

— Asta pentru că eşti tânără, bombăni Richard.

— Iar tu eşti cinic.

— Sunt pragmatic.

— Crezi că mama are dreptate? Crezi că banii l-au atr as la ea?

— Probabil, spuse el încet.

Anne rupse o bucăţică din brioşă şi începu să o meste ce.

— Păcat. Mi-a plăcut întotdeauna Farthingham. O vre me am avut chiar impresia că este interesat de mine.

— Credeam că vrei să te măriţi din dragoste, îi aminti Richard.

— Aşa este. Dar cred că m-aş fi putut îndrăgosti de el. E un tip foarte amuzant. Nu v-aţi certat, nu-i aşa? Abia dacă mai vine pe la noi.

— Bineînţeles că nu ne-am certat. Dacă zvonurile răsp ândite de Lady Priscilla sunt adevărate, presupun că a fost ocupat să vâneze o moştenitoare potrivită. Să curtezi pe cin eva e destul de complicat şi ia mult timp.

— De parcă ai şti. Sincer, Richard, mamele diverselor domnişoare mă invită la recepţiile lor doar pentru că se aşt eaptă să te iau cu mine. Ai putea alege orice femeie din Lon dra.

— Îi spuneam cam acelaşi lucru mai devreme, draga mea, interveni ducesa.

— Să înţeleg că veţi complota împotriva mea sezonul acesta? întrebă el.

— Am putea organiza o nuntă dublă, spuse Anne. Nu ar fi distractiv?

— Cred că meriţi o zi a nunţii dedicată exclusiv ţie.

Sorbi din ceai, apoi îl privi chiorâş.

— Vorbeai serios? Pot să-mi cumpăr o rochie nouă?

Richard râse.

— Bineînţeles. Comandă o sută, dacă asta te va face f ericită.

— Dar nu două sute?

— Nu am vrea să fii confundată cu o americancă, nu-i

aşa?

— Nu se va întâmpla niciodată. Nu am nonşalanţa lor.

— Eşti extrem de graţioasă. Încântătoare. Plină de far mec. Orice nobil din Anglia ar fi norocos să-i primeşti cerere a în căsătorie.

— Aş prefera să spui „orice bărbat din Anglia”.

— Orice bărbat, atunci. Care e diferenţa?

— Nu toţi bărbaţii sunt nobili.

Poate că, până la urmă, sora lui chiar ştia să citească printre rânduri, se gândi Richard.

— Cu oricine te vei căsători, va fi un nobil, replică el s curt.

— De ce?

— Pentru că tatăl tău a fost duce, mama ta este duces ă şi, pentru numele lui Dumnezeu, eşti demnă de un aristoc rat. Este absurd să te gândeşti la un bărbat de rând.

— Dar dacă nu pot iubi un aristocrat?

— Vei învăţa să-l iubeşti.

Anne scoase un ţipăt care aproape îi sparse timpanul f ratelui ei.

— Vai, eşti atât de învechit! Nu poţi forţa dragostea, n u o poţi face să apară peste noapte. Pur şi simplu îţi vine, te îmbrăţişează în căldura ei.

Ochii îi străluceau din cauza lacrimilor.

— Nu fi supărată, Anne! Nu te voi forţa să te măriţi cu un bărbat pentru care nu simţi nimic.

— Dar nici nu-mi vei da voie să iau de soţ un om de râ nd.

El clătină din cap frustrat.

— E ridicol! Acum susţii că nu vrei să te măriţi cu un n obil, iar în urmă cu zece minute te plângeai că n-ai destule rochii. Două sute de rochii, spuse el ridicând o mână, apoi o ridică şi pe cealaltă. Om de rând. Îşi apropie cu pretins efort palmele până ajunseră la vreo doi centimetri una de alta şi conchise: Dorinţe incompatibile. Nu le poţi avea pe amândo

uă.

— Nimic nu garantează că măritişul cu un nobil îmi va permite să-mi cumpăr multe rochii. Dacă este un lord sărăci t, ca Farthingham?

— Atunci îţi voi acorda o rentă anuală care să rezolve această problemă.

— Dacă voi primi o asemenea rentă generoasă, nu ar e importanţă dacă soţul meu este nobil sau nu.

— Ba sigur că are. Până la urmă, de ce revendici cu at âta vehemenţă dreptul de a te căsători cu un om de rând?

— Insist să-mi revendic dreptul de a mă căsători din d ragoste!

— Dar de ce pierzi vremea gândindu-te la posibilitatea de a te îndrăgosti de un bărbat de rând când asta nu are să se întâmple?

— Pentru că e foarte posibil să se fi întâmplat deja.

Anne sări din scaun, aproape răsturnându-l, şi ieşi în g rabă din cameră. De felul lui, Richard nu era greu de cap; to tuşi, se vădea incapabil să înţeleagă vorbele surorii lui.

— N-a mers prea bine, nu-i aşa? murmură ducesa, ta mponându-şi colţurile gurii cu şervetul.

— Spune-mi că nu s-a îndrăgostit de un bărbat de rân d.

— Te-aş minţi dacă aş spune asta. Dacă memoria nu mă înşală, nu te-am minţit niciodată.

Richard se lăsă pe spate în scaun. Simţea o dorinţă ne stăpânită să se întoarcă pe ţărm, să găsească femeia pe ca re o zărise în acea dimineaţă, să o prindă de mână şi să se arunce, cu tot cu ea, în mare. Dacă era menit să se înece, n u voia să se înece singur.

— Cum s-o fi întâmplat? gemu el. Nu a primit nicio vizi tă.

— Poate nu este atât de complicat să faci curte pe cât îţi închipui tu.

— Dacă nu a petrecut mult timp în compania acestui

bărbat, atunci, cu siguranţă, nu este vorba decât de o pasiu ne trecătoare. Probabil s-a îndrăgostit de culoarea ochilor lu i sau alte asemenea fleacuri. În acel moment, imaginea păr ului roşcat al necunoscutei îi fulgeră în minte, neliniştindu-l. Peste câteva clipe continuă: Totuşi, ar fi mai bine să plecaţi la Londra puţin mai devreme decât aţi plănuit. Să o prezinţi ...

— A fost văzută de toată lumea.

— Atunci va fi văzută din nou. Mă voi interesa şi voi g ăsi pe cineva care să-i distragă gândurile de la această pers oană. Cred că va trebui să mă implic ceva mai mult anul ăst a, oftă el clătinând din cap.

Chipul mamei lui se lumină.

— Şi astfel poate vei găsi pe cineva şi pentru tine. În d efinitiv, dacă Farthingham se însoară, ţi-a venit şi ţie vreme a.

— După cum spuneai, Farthingham are nevoie de fon duri. Eu nu.

— La fel ca Anne, într-o vreme credeam că are să-i ce ară mâna, mărturisi ducesa cu un suspin.

— Fii recunoscătoare că nu s-a întâmplat asta. Nu ar fi făcut-o fericită. Nu mi-l imaginez făcând vreo femeie fericit ă. Va încerca, asta e adevărat. Dar am mari îndoieli că va re uşi.

— Îl subestimezi.

— Nu cred. Însă dacă trebuie să se însoare, o america ncă este probabil soluţia ideală pentru el. Spre binele ei, m ă rog să fie interesată doar de titlu.

Îl cunoştea pe Nicholas Glenville, marchiz de Farthing ham, mai bine ca restul lumii. Suficient de bine încât acesta să-i fi dezvăluit secretul lui, un secret despre care Richard ş tia că ar fi ruinat orice căsnicie înainte chiar de a fi rostite j urămintele.

Capitolul 2

Ghemuit pe un bolovan aproape de vârful grămezii pe care furtunile o formaseră de-a lungul secolelor, ascuns de ultimele umbre ale nopţii, Richard aştepta încordat apariţia necunoscutei. Nu îşi putea explica propriul comportament. Nu o mai văzuse niciodată până în ajun şi nu avea niciun m otiv să creadă că femeia urma să revină pe ţărm.

Poate că îşi petrecea vacanţa acolo. Sau şi mai proba bil, stăpânii ei erau în vacanţă – având în vedere simplitate a ţinutei pe care o arborase. Nu era obişnuit să vadă pe nim eni în acel golf. Se afla în proprietatea familiei sale de gene raţii întregi, iar localnicii ştiau că trecerea era interzisă, deci ipoteza vilegiaturii căpăta contur.

Mai era şi posibilitatea ca femeia să nu fie în toate mi nţile. Hoinărise de capul ei până când dăduse peste el, mo ment în care se oprise să-l soarbă fără jenă din priviri. Rich ard se întrebă dacă trupul lui îi plăcuse, dar imediat se mus tră pentru asta.

Nu era vanitos din fire, mai ales că nu prea avea trăsă turi care să se preteze vanităţii. Fără ţinuta cuvenită unui g entleman ar fi putut fi lesne confundat cu un docher sau cu un pescar, ori cu un muncitor de orice fel. Pur şi simplu nu a vea un chip fin, aristocratic. Faţa lui arăta mai degrabă ca şi cum i-ar fi fost scobită în piatră, cizelată cu grijă, e adevăra t, dar nu sablată până la perfecţiune.

Deci exista şi posibilitatea ca femeia să fi fugit în ziua precedentă nu pentru că fusese văzută, aşa cum presupuse el, ci pentru că nu îi considerase chipul nici pe departe la fel de interesant ca spatele, fesele şi coapsele goale. Poate că şi-l ştersese din minte în clipa în care o luase la fugă.

În timpul acesta, el nu se putuse opri să se gândească

la ea, la nuanţa de foc a părului ce reflecta razele soarelui. Şi-o imagina îndrăzneaţă, cutezătoare şi pasională. Cu sigur anţă, Dumnezeu nu ar fi dat aşa nişte trăsături ademenitoar e unei femei docile. Ar fi fost o cruzime extremă, din mome nt ce necunoscuta reuşea să capteze atât de uşor atenţia u nui bărbat.

Dacă ar fi fost să creadă teoria evoluţionistă a lui Dar win, lumea urma să fie populată de zeiţe desprinse din pân zele lui Tiţian, iar bărbaţii nu ar fi putut împiedica acest lucr u. Mai degrabă l-ar fi înlesnit cu nemărginită bucurie.

Pe măsură ce reflecta, concluziile lui prindeau formă. I se părea puţin probabil ca trăsăturile ei să fie dizgraţioase. I nstinctiv, simţise o atracţie aprigă în clipa în care privirea i se oprise asupra ei. Nu putea s-o explice, dar nici nu putea să-i nege existenţa.

Era unicul motiv pentru care aştepta acum, cu o răbd are atipică pentru el, ca necunoscuta să sosească, deşi nu p utea şti dacă avea să apară vreodată. Nebunie. Era cuprins de o nebunie absolută. Ar fi trebuit să-şi facă baia matinală şi să se întoarcă acasă.

*

În schimb, aştepta ca şi cum nu ar fi avut o mulţime d e treburi, inclusiv pregătirile pentru călătoria la Londra. Prel uase frâiele celor cinci proprietăţi ale familiei la vârsta de d oar optsprezece ani, când marea îi furase cu sălbăticie tatăl de lângă el. Cu fermitate, Richard impusese o viziune pe ca re tatăl său o refuzase, o viziune care urma să-i catapulteze în secolul următor.

Progresul se petrecea prea repede. Fie îl acceptai, fie te înecai. Tatăl său se înecase. La propriu.

Richard îşi reprimă imaginile care ameninţau să-l copl eşească. Nu dorea să aibă de-a face cu ele acum, prefera s ă nu mai aibă niciodată de-a face cu ele, dar pândeau în col

ţurile minţii, aşteptând până când el cobora garda, până câ nd devenea slab, moment în care loveau. Ele erau motivul pentru care arareori bea alcool şi arareori se culca fără a fi complet extenuat. Doar o voinţă puternică putea să le com bată, iar acea voinţă o moştenise înzecit de la tatăl său.

Îşi forţă mintea să se întoarcă la femeia care-l lipsise de înotul de dimineaţă. Nu că ar fi fost prea târziu să înoat e, dar soarta ar fi făcut probabil ca ea să apară de îndată ce el ar fi ajuns prea departe în larg.

Realmente nu putea înţelege dorinţa copleşitoare de a o revedea. Nu îşi dorea o femeie în general, ci acea femei e anume, se gândi el nedumerit.

Trecuseră câteva luni de când avusese o amantă. Des părţindu-se în termeni amiabili de ultima, nu se grăbise să o înlocuiască. Îşi alegea amantele cu atenţie, temându-se s ă nu sfârşească prin a plăti mai scump decât ar fi anticipat. Richard avea un buget clar stabilit pentru asemenea lucrur i: o reşedinţă, servitori, haine şi, din când în când, bijuterii p otrivite oferite în dar. Nu avea nevoie de spontaneitate în vi aţa sa. Se aştepta ca o amantă să fie disponibilă atunci cân d el o chema, să citească aceleaşi cărţi ca el ca să poată pu rta o conversaţie agreabilă şi să se bucure de aceleaşi distr acţii ca el – în pat şi în afara lui.

Bănuia că micul arici de mare pe care îl zărise în ajun nu ar fi fost o amantă bună; în mod ciudat, nici nu şi-o dore a în acea calitate. Prin urmare, de ce se ascundea în spatel e stâncilor, privind atât de concentrat către locul unde acea sta dispăruse încât îl lua durerea de cap?

Trebuia să se mulţumească cu o baie rapidă şi să se î ntoarcă acasă pentru micul dejun şi celelalte ritualuri matin ale. Însă chiar în timp ce medita la absurditatea căutării sal e după enigmatica sirenă, îi zări silueta căţărându-se pe stâ ncile care formau o barieră naturală în acea porţiune de coa stă. Inima începu să-i bată în piept cu o forţă similară celei a valurilor care se izbeau de ţărm în timpul furtunilor aprige

de vară.

Din locul în care se afla, îşi dădu seama că ea se apro pia cu grijă, ca şi cum ar fi sperat ca el să nu fie acolo. Păca t!

Ajunsă la fâşia îngustă de pietriş, puse pe stânci ceea ce părea a fi o pătură şi privi în largul mării întunecate pe c are soarele urma să o dezvăluie. Richard se ridică pe jumăt ate, pregătit să-şi anunţe prezenţa, când necunoscuta se ap lecă brusc, îşi apucă rochia de tiv şi şi-o trase peste cap, cu mişcări care pentru ea cu siguranţă fuseseră rapide, dar car e pentru el păruseră să dureze o veşnicie.

Inima lui aproape stătu în loc.

Nu era decât umbra unei siluete, dar ce umbră incredi bilă! Picioarele ei dezgolite erau zvelte şi păreau mai lungi decât se aşteptase, ţinând seama că nu părea a fi deloc îna ltă. Poalele rochiei fluturară peste posteriorul ei, lăsându-i l a vedere rotunjimea perfectă, iar el îşi imagină foarte clar c um îl apuca în palme şi îi apăsa şoldurile peste ale lui… sau cum îşi petrecea degetele peste spatele arcuit şi peste pant a delicată a umerilor, sau cum îi mângâia braţele, încrucişâ ndu-i-le în faţă şi apropiind-o de el până când nici măcar vâ ntul n-ar mai fi răzbătut printre trupurile lor.

Silueta perfectă aruncă rochia pe jos, apoi scuturâ din cap, eliberându-şi părul în bătaia blândă a brizei cu miros d e ocean. Era mai mult umbră decât lumină, făcând din nou dificilă observarea detaliilor, dar Richard intui că pletele se terminau foarte aproape de posterior. Îşi dorea foarte mult să testeze această teorie, să-şi anunţe prezenţa şi să desco pere ce o împingea pe acea femeie să se afişeze într-un ab andon atât de sălbatic.

O femeie lipsită complet de inhibiţii! Posibilităţile îl ulu iau. Ar fi fost numai pasiune topită în mâinile lui, dorinţă fur ioasă sub trupul lui înfierbântat.

Nu încercă apa cu grijă, cu degetul de la picior sau cu călcâiul, ci pur şi simplu se năpusti în ea, împroşcând stropi

în jur. Apoi ţipă scurt şi dispăru sub suprafaţa întunecată.

*

Cerule mare! Kitty fu luată prin surprindere de apa rec e. Ştiuse că, dacă nu s-ar fi scufundat în apă imediat, s-ar fi retras la mal fără să înoate.

Când ieşi la suprafaţă, trăgând aer cu nesaţ în piept, s e simţi împrospătată şi vie. Era în elementul ei în apă, îi sim ţea calităţile vindecătoare, adora modul în care se putea sc ufunda şi îşi putea lăsa mintea să hoinărească. Ştiuse că înt oarcerea în locul acela însemna riscul de a-l întâlni pe Posei don, astfel că se apropiase cu prudenţă, observând stâncile şi apa pentru a sesiza orice semn al prezenţei lui. Fusese pe cât de recunoscătoare, pe atât de dezamăgită să constate c ă nu era acolo.

Avusese un vis ciudat, neliniştitor cu el – cu ei – în ap ă, fără haine, cu trupurile împletite. Doar că apa era caldă, ca aceea de pe coasta texană. Nu, nu aşa de caldă. Mai cal dă. Mult mai caldă.

Se trezise transpirată şi respirând greu. Dăduse la o p arte cuvertura şi se dusese către scaunul de la fereastră, u nde se aşezase cu genunchii îndoiţi la piept. Scaunele păre au întotdeauna mai sigure, locul unde visele oribile nu pute au ajunge.

Nu mai putuse să adoarmă, dar cel puţin trează avea mai mult control asupra imaginilor, le putea împiedica să-şi facă de cap…

Brusc, o împresurară nişte tentacule. Ţipând, se lovi d e un zid tare ca piatra, a cărui căldură contrasta cu apa rec e a mării.

— Nu mi te împotrivi, îi comandă o voce gravă, răsună toare. Te vei îneca.

Înecul putea fi un rezultat preferabil în comparaţie cu posibilele lui intenţii. De unde apăruse? Era Poseidon? Şi da

că da, era atât de periculos cum îl bănuise de la început?

Inima îi bătea cu putere în piept, lovindu-se de braţul cu care o ţinea lipită de trupul lui. Respiraţia îi era tăiată, m embrele îi tremurau şi pielea o furnica. I se făcu mai frig de cât ar fi crezut că era posibil. Mintea îi fu năpădită pe neaşt eptate de frică, mânie şi groază.

Cercetase zona, credea că era singură, şi acum era tr asă la ţărm de un străin, un bărbat, unul puternic. Încetă să se zbată pentru că trebuia să-şi conserve forţele astfel încât să poată scăpa din strânsoare de îndată ce punea piciorul p e ţărm.

Nivelul apei scădea treptat. Înainte ca picioarele ei să atingă pământul, se trezi cuibărită în braţele lui, în timp ce el se îndrepta către stânci.

— Ce fel de femeie nesăbuită eşti tu? o întrebă el cu u n glas ce trăda mai degrabă o îngrijorare sinceră.

Fără să aştepte răspuns, o aşeză pe o stâncă, o înveli în pătură şi îi frecă trupul îngheţat. Cu siguranţă nu erau ac ţiunile unui bărbat cu intenţii rele.

Acum îl vedea mai clar. Era chiar Poseidon, cu şuviţel e ude de păr brunet căzute peste sprâncene.

Era încă mai mult umbră decât lumină, căci soarele a bia începea să se arate dincolo de orizont. Cu o mână trem urătoare, ea îi atinse maxilarul aspru. Nu se bărbierise rece nt.

Străinul rămase nemişcat. Acum că mâinile lui nu se mai străduiau să o usuce, se simţea mai înspăimântată ca o ricând. Nu de el, ci de ea însăşi, de dorinţa ei de a-şi trece d egetele peste chipul lui, de-a lungul umerilor, peste piept. S ă simtă cum căldura trupului lui îi ardea degetele. Să atingă în realitate ceea ce atinsese numai în visele interzise.

Nu putea explica ce o atrăgea la el. Ştia doar că totul avea la bază neliniştile unei fete rele care nu îşi putea învin ge destinul.

Apoi gura lui o acoperi pe a ei, mai fierbinte decât cre

zuse a fi posibil, trimiţându-i scântei în tot trupul, explozii d e foc prin membre care îi făceau degetele de la picioare să se strângă. Îşi trecu degetele prin părul lui până când i se în câlciră în şuviţele dese. Sărutul lui carnal, de-a dreptul sălb atic în intensitate, o îngrozea la fel de mult pe cât o atrăge a.

Nu mai simţise aşa ceva niciodată. Cu fiecare pătrund ere îndrăzneaţă a limbii lui, o ispitea să se gândească la po sibilitatea de a se întinde sub el, de a permite trupului său gol să-i servească drept pătură, să-i simtă pielea catifelată î n locul bumbacului moale.

Geamătul lui gutural concura cu sunetul valurilor, al v ântului şi al păsărilor. În momentul în care mâinile lui îi apu cară braţele mai strâns, ştiu instinctiv că nu pe ea voia să o ţină pe loc, ci pe el, pentru că mâinile ei îşi doreau să-i frăm ânte carnea, îşi doreau să-l atingă peste tot – şi cu siguranţ ă el voia să-i facă acelaşi lucru.

În cele din urmă, necunoscutul îi dădu drumul. Tânăra femeie avea impresia că ţinea o scoică la ureche, numai că în locul vuietului constant al oceanului auzea respiraţia lui a spră şi rapidă.

— Cine eşti? o întrebă el sever.

„O femeie pe cale să comită un păcat impardonabil.” Clătinând vehement din cap, strânse pătura în jurul ei şi se dădu înapoi.

El se ridică încet în picioare, se îndreptă spre locul un de ea îşi aruncase rochia mai devreme, o luă de jos şi i-o înt inse, după care se întoarse cu spatele. Ea îşi trase rochia si mplă peste cap, umeri şi trup cât de repede putu, apoi, sim ţind nevoia unei protecţii mai adecvate, se înfăşură din nou în pătură.

Ca şi cum i-ar fi simţit nemişcarea, bărbatul se întoars e şi întinse mâna. Nu purta cămaşă, iar ea se întrebă dacă o dăduse jos înainte de a intra în apă. Pantalonii uzi erau str âmţi şi i se întindeau pe coapse. Avea picioarele goale, cee

a ce îi permitea să calce cu uşurinţă pe stânci şi pe nisip, se gândi ea.

Cocheta cu dezastrul, ispitea ruina, ştia asta, dar nu îi mai putea refuza invitaţia, la fel cum nu-şi putea împiedica plămânii să inspire aer. Cu un oftat grav şi tremurător, îşi p use mâinile într-ale lui, acceptând resemnată ca degetele lu i să se întrepătrundă cu ale sale.

O ajută să se ridice şi o duse într-un loc unde erau asc unşi de toate, mai puţin de întinderea mării şi de maiestuoz itatea răsăritului de soare ce scânteia pe suprafaţa apei. Cu privirea aţintită asupra orizontului, ea îşi lăsă mâna într-a lu i, cuibărită între trupurile lor de parcă acolo i-ar fi fost locul, deşi ştia fără urmă de îndoială că nu era aşa.

Ca să nu rişte să fie sedusă de privirea lui întunecată şi interzisă, ceea ce o făcea extrem de ademenitoare, se str ădui să nu se uite la el.

— De ce te-ai întors? vru el să ştie.

Glasul lui, fără acea asprime pe care o auzise după să rut, suna cultivat şi rafinat. Probabil era aristocrat sau servit or într-o familie bogată. Nu, nu şi-l putea imagina pe regele mării răspunzând în faţa altcuiva decât sieşi. Un om de afac eri, poate. Asemenea tatălui ei. Un bărbat educat. Un bărba t bogat care avea timp să se destindă pe malul mării.

Întoarse capul şi, susţinându-i privirea, răspunse since r:

— Nu ştiu.

În ultimele rămăşiţe ale umbrelor nopţii, îi văzu surâs ul fin din colţul gurii.

— Eşti americancă, spuse el, ca şi cum ideea ar fi fost de neconceput cu doar câteva momente mai devreme, iar a cum era oarecum hazlie.

Sau poate era doar confuz din cauză că împărtăşise u n sărut arzător cu o femeie despre care nu ştia nimic.

— Texas, spuse ea blând, cu nostalgie.

— Aş fi ghicit. Am sesizat o uşoară tărăgănare.

O tărăgănare pe care cei mai buni preceptori, numero asele călătorii şi exerciţiile sârguincioase nu reuşiseră să o î nlăture. Femeia care o adusese pe lume era fiica unei cârci umărese şi vorbea cu un accent care îl imita pe cel al cowb oy-lor: pronunţa cuvintele imprecis şi alene, retezându-le sf ârşitul ca şi cum ar fi vrut să compenseze lentoarea ritmulu i. Asta o ajutase atunci când avea de-a face cu cowboy beţi, sau când mâna îndrăzneaţă vitele către nord. În acele împr ejurări însă, Kitty dorea să fie asociată cu femeia care o cre scuse, nu cu aceea care îi dăduse viaţă.

Madeline Robertson era blândeţea întruchipată. Vorbe a şi se purta întotdeauna aşa cum se cuvenea unei doamn e, iar Kitty se străduia să-i atingă perfecţiunea.

Numai că acum se asemăna mai degrabă cu o sălbati că, nu cu o femeie care petrecuse ore în şir cu o carte pusă în echilibru pe creştet în timp ce se plimba, se aşeza, se ridi ca, se apleca şi se închina. Făcuse reverenţe în faţa monarh ilor şi o dată dansase cu un prinţ. De două ori pe an vizita P arisul pentru ca Charles Worth să-i alcătuiască cea mai la m odă garderobă, fiecare piesă fiind întotdeauna o capodoper ă croită exclusiv pentru silueta ei delicată, pe care el o num ea o capodoperă în sine. Ar fi fost îngrozit să vadă rochia ca re atârna pe trupul ei ud, o vechitură a unei slujnice pe care Kitty o pusese la păstrare şi o purta atunci când trebuia să scape de obligaţiile statutului de fiică a unui american boga t.

— Am crezut că te îneci, spuse el. Veneam să te salve z.

Ce ironic! În apă nu ar fi avut nevoie de salvare, dar a cum avea. Se simţea de parcă se bălăcea în ape necunoscu te, de parcă în orice moment ar fi trebuit să recunoască fap tul că se afla în pericol de înec.

— Sunt o înotătoare puternică, replică ea absentă. Am înotat în toată lumea.

— Chiar aşa? Unde mai exact?

— Oriunde am vrut.

— Singură şi neobservată?

— Până azi, spuse ea zâmbind.

— Atunci sunt recunoscător pentru ziua de azi.

Îi ridică mâna şi o sărută pe fiecare încheietură a degetelor, deşi termenul sărut era prea cuminte. Buzele lui învăluiau în timp ce limba mângâia şi gusta, trimiţându-i senzaţii ameţitoare în trup. Privirea îi era la fel de fierbinte ca şi gura.

— Nu ar trebui să fiu aici, şopti ea, surprinsă de cât de gâfâit rostise cuvintele.

— Cine eşti? întrebă el din nou.

Clătinând din cap, se concentră asupra orizontului, surprinsă de progresul pe care soarele îl făcuse pe cer.

Cu blândeţe, el îi răsuci mâna până când îi expuse articulaţia şi îşi continuă manevra de seducţie. Pe când şi-l imagina urmându-şi călătoria agale pe întregul său trup, Kitty simţi că pleoapele ei fluturară şi se închiseră. Oare aşa fusese ademenită în braţele nemernicului şi femeia care o născuse? Încet, cu blândeţe şi o pasiune reţinută?

Îşi trase mâna şi şi-o eliberă, apoi o duse la piept, sub sânii care o furnicau. Necunoscutul acela îi trezise nişte senzaţii pe care nu le mai încercase niciodată.

Ciudat! Dansase cu zeci de bărbaţi, vorbise cu ei, flirtase, îşi fluturase genele şi zâmbise cuviincios. Nu făcuse nimic din toate astea cu el, şi totuşi o atrăgea la fel de tare cum atrage ţărmul valurile dinspre larg.

O cuprinse un fior când sesiză că el îi dădea şuviţele de păr după ureche. Îşi dădu seama prea târziu că era mai aproape decât fusese, mai aproape şi mai periculos.

Soarele îşi desăvârşise magia, dezvăluindu-l privirii asemenea unui cadou scump. Ochii îi erau mai închişi la culoare decât părul, aproape negri, iar ea îşi spuse că nuanţa lor nu avea nimic de-a face cu rămăşiţele de umbră. Avea gene lungi şi dese. La o privire mai atentă, îi văzu ridurile fine d

e pe chip, riduri care trădau faptul că petrecuse mult timp î n aer liber. I se păru improbabil să fie aristocrat. Era un fel de muncitor. Poate un pescar. Un căpitan de barcă. Un bărb at obişnuit să ducă femei în cabina lui, iar apoi să le lase pe ţărm.

Asta ar explica sărutul lui neaşteptat. Cât despre răsp unsul ei, se ivise din partea ei necivilizată, cea pe care se c hinuia zilnic să o controleze. Cu el, era în pericol să piardă l upta.

Dar nu-i păsa – ceea ce o înspăimânta şi mai tare. Era pură nebunie să nu se gândească deloc la consecinţele acel ei clipe.

El îşi lipi buzele de ale ei, de data aceasta într-o explo rare incertă, asemenea unui fluture care încearcă ospitalita tea unei flori înmugurite. Şi totuşi, nu găsea nimic fragil sau delicat la el sau la dorinţa pe care o observase mocnind în privirea lui. În clipa următoare îşi petrecu degetele prin păr ul ei, îi prinse obrajii în căuşul palmelor şi îşi apăsă gura ispi titoare peste a ei.

Cu limba, îi mângâie marginea exterioară a buzelor, a dâncitura care le separa, ademenindu-i gura să se deschid ă, implorând-o să-l lase să intre. Apoi exploră mai adânc, m ai intim, pe îndelete, ca şi cum soarele ar fi încetat să se m ai ridice pe cer, ca şi cum ziua nu ar fi făcut loc nopţii.

Nu ştia nimic despre bărbatul acela cu excepţia faptul ui că nu ar fi trebuit să se afle acolo cu el. Se străduise între aga viaţă să fie cuminte, să fie mai presus de orice reproş, să fie o lady perfectă, şi iat-o dând cu piciorul la tot din cau za unui străin care o atrăsese prin simpla lui existenţă.

Îi răspunse la sărut, nerăbdătoare să-i simtă buzele şi gura. Limba ei se năpusti din nou şi din nou, înfricoşată de propria îndrăzneală, dezamăgită de propria laşitate.

Odată cu geamătul lui grav şi sălbatic, natura sărutulu i se schimbă. Deveni mai profund, cerând ca îndoielile să fie lăsate deoparte şi ca dorinţa să triumfe. Ea se pierdu în săr

utul arzător care părea să-i cuprindă mai mult decât gura. Î ntregul ei trup savura fiecare apăsare a limbii lui, simţind c um tensiunea se acumula şi cerea să fie eliberată.

O copleşea nevoia de a se ancora de ceva, de el. Mâin ile ei căutau orbeşte, disperate, în timp ce palmele lui îi mâ ngâiau spatele, umerii, talia şi rotunjimea posteriorului.

Se retrase brusc atunci când îşi dădu seama că se năp ustise asupra lui ca o femeie uşoară. Fiecare nerv al ei mur mura, pielea îi era sensibilă la fiecare şoaptă a vântului. Cu respiraţia întretăiată, era perfect conştientă de fermitatea t rupului lui, de apăsarea buzelor lui peste ale ei.

— O, Doamne, Dumnezeule!

Îl îndepărtă ferm, ruşinată şi îngrozită. Cât de aproape fusese să îl devoreze, cât de aproape fusese să cedeze în fa ţa creaturii animalice dinlăuntrul ei!

Se dădu înapoi cu umerii cocoşaţi, cu o durere teribilă în piept, luptându-se să-şi revină. Când el îi puse o mână pe umăr, se feri.

— Nu. Te rog!

— Există ceva între noi, spuse el încet, pe un ton grav şi răsunător care îi atinse corzile din adâncul inimii.

— Nu poate fi nimic între noi, zise ea clătinând din cap cu tărie.

— Spune-mi cel puţin cum te cheamă.

Pe când se ridica în picioare să fugă de el, îşi auzi răsp unsul plutind odată cu briza.

— Kitty.

— Unde te pot găsi?

— Nu poţi. Plec la Londra azi, pentru noul sezon.

— Voi merge la Londra, atunci. Vreau să te revăd.

Îi aruncă o privire peste umăr ca să-şi întipărească în memorie imaginea lui pe stânci, ca să rupă legătura dintre ei care nu ar fi trebuit să existe vreodată.

— Nu mă poţi revedea. Mă căsătoresc în curând.

Apoi urcă pe stânci, cu lacrimile înceţoşându-i vedere

a. Nu voia să fie cu acest bărbat care îi scotea la iveală latura sălbatică. Îl voia pe Nicky. Nicky cel sigur şi de încredere.

Lângă el se putea adăposti de furtuna dorinţei şi poftei. Cu el avea să fie fericită. Cu el putea fi doamna care se străduise atât de aprig să devină.

*

Richard înotă până când soarele trecu de orizont, până când îi văzu razele orbitoare scânteind pe suprafaţa apei. Executa mişcări lungi, puternice, sigure, care îl purtau în largul mării şi îl întorceau la ţărm. În cele din urmă, simţind că membrele îi deveneau tot mai grele, se prăbuşi pe fâşia de nisip unde stătuse ea.

Respira la fel de repede şi de greu ca atunci când o să rutase. Mai simţise vreodată un gust atât de dulce? Nu cred ea. Dacă se întâmplase, nu-şi mai aducea aminte.

Doamna mării şterse amintirea tuturor celorlalte, până când rămăsese doar ea, şicanându-l cu ceea ce îi oferise, cu ceea ce îi refuzase.

Cu obrazul lipit de nisip, întinse braţul şi atinse marginea unei urme de picior lăsate de ea, dovadă că era din carne şi oase, nu doar o pură fantezie.

„Mă voi căsători în curând.”

Cuvintele păreau a fi purtate de vânt, se gândi el urmărind cu degetul conturul urmei. O dorea. Nu era genul de bărbat care să-şi refuze lucrurile pe care le dorea.

Trebuia să o aibă. Într-un fel sau altul. Avea să meargă la Londra. Avea să o găsească. Şi avea să facă orice ar fi fost nevoie ca să o posede.

Capitolul 3

Kitty privea pe geamul camerei sale spre curtea splen didă a casei închiriate de părinţii ei, încercând să găsească alinare în decorul acela bine cunoscut. Ajunseseră la Londra în urmă cu trei zile, iar Poseidon ar fi trebuit să devină o am intire îndepărtată, în schimb, o bântuia în fiecare clipă cât e ra trează şi o vizita noaptea în vis.

Nu ştia cum să-i şteargă amintirea. O făcea să simtă l ucruri pe care nu voia să le simtă, îi provoca senzaţii interzi se unei femei decente.

Kitty era sigură că toate se întâmplaseră numai din ca uza poftei manifestate de amândoi. Împletindu-şi trupurile f ără să gândească, imitaseră animalele gata de împerecher e, cu acţiunile lor bazate pe instinct, nu pe dragoste adevăr ată sau afecţiune. Trupuri aproape dezbrăcate, incapabile s ă reziste tentaţiei. Manifestarea deplorabilă a necuviinţei er a tocmai motivul pentru care oamenii din societatea civiliza tă purtau atât de multe haine: ca să ofere un scut împotriva înclinaţiilor instinctuale ale trupului de a se împerechea. Co mportament dezgustător atunci când nu era controlat. Slav ă Domnului, nu avea să-l mai revadă pe zeul mării.

— Ţi-e teamă să te căsătoreşti, Kitty?

Se întoarse de la fereastră şi îi zâmbi blând surorii sal e în vârstă de zece ani, care era întinsă pe burtă pe pat, spr ijinită în coate, cu cartea recent primită deschisă în faţa ei. Era o cititoare avidă.

— Nu, sigur că nu. De ce ai crede asta?

— Pentru că arăţi atât de îngrijorată, zise Emily frecân du-şi o sprânceană.

— Nu sunt îngrijorată. Nu am răbdare când vine vorba să aştept. Mai grav, nu l-am văzut pe lordul Farthingham de câteva săptămâni.

— Când crezi că o să fie nunta?

— Nu sunt sigură. Lordul Farthingham şi *papa* încă dis cută aranjamentele. Până când avocaţii şi *papa* nu sunt mul ţumiţi de toate aspectele, nu vom face un anunţ oficial. Apo

i vreau să aştept un an întreg înainte de nuntă.

Intenţiona să aibă o logodnă lungă, pentru a nu lăsa v reo urmă de îndoială asupra castităţii sale. Nu voia niciun s candal asociat cu persoana sau căsnicia ei.

— Aş vrea ca Nicky să se grăbească şi să vină odată, s e lamentă Emily.

Strâmbând din buze, Kitty îşi privi insistent sora. Emil y dădu ochii peste cap şi ridică din umeri.

— Ştiu, ştiu. Ar trebui să-i spun lordul Farthingham. Ch icoti. Dar este atât de amuzant! Pare mai degrabă un Nicky decât un Lord Farthingham.

Kitty râse.

— Da, este amuzant, nu-i aşa?

— De ce nu ne-a vizitat în Cornwall?

— Pentru că avea treburi la Londra. Titlul său aduce c u sine numeroase responsabilităţi. Unii oameni nu îşi dau se ama de asta.

— Îl vei ajuta după ce vă căsătoriţi.

— Desigur.

Se pregătise întreaga viaţă să preia rolul de soţie a un ui bărbat important.

— Îl iubeşti, nu-i aşa, Kitty?

— Foarte mult. Mă face să mă simt în siguranţă.

— Deci e un fel de erou.

— Este eroul meu, recunoscu ea prompt.

Aşa fusese din clipa când îl cunoscuse, la şaisprezece ani. Familia ei se afla în Londra, în vizită la familia contelui de Ravenleigh. Vechi prieteni, tatăl său şi contele aveau ma i multe afaceri împreună. Prea tânără ca să participe la balu ri, ea îşi petrecea timpul în grădină. La un moment dat, lord ul Farthingham ajunsese în dreptul ei, se oprise brusc şi o c ercetase atent cu un zâmbet jovial.

Bănuise ulterior că mergea la o întâlnire galantă, dar acel gând fusese dat uitării. Dansaseră acolo, în grădină, ea în rochie simplă, el în haine de gală, însă nu se simţise nicio

dată mai frumoasă, începuse recent să manifeste interes fa ţă de bărbaţi, iar el îi oferise un sentiment de siguranţă car e făcuse ca nostalgia stranie pe care o resimţea să nu mai pară atât de înfricoşătoare. Cu el alături, o putea învinge.

De la acea întâlnire fugară se dezvoltase prietenia, ap oi înflorise dragostea. O ceruse de soţie în aprilie, ea accept ase şi apoi, conform tradiţiei, el îl abordase pe tatăl ei pentr u a-i cere binecuvântarea şi pentru a discuta aranjamentel e. Ştia că acestea erau un preambul înţelept şi necesar la o rice logodnă, dar considera că ar fi fost mai frumos ca oam enii să se căsătorească pur şi simplu şi să aibă încredere un ul în altul.

Lumea nu era însă perfectă, iar bărbaţii erau nemerni ci. Existenţa ei era o dovadă vie a acestui fapt.

— O să-mi fie dor de tine, Kitty! Chipul drăgălaş al lui Emily era încruntat. Nu vei mai ieşi cu noi pe mare.

— Uneori o voi face. Şi lui Farthingham îi place să navi gheze.

— Ţii minte când eram pe ocean şi, noaptea târziu, ne furişam sus pe punte şi priveam stelele?

Ultima oară când făcuseră asta fusese cu doar zece zil e în urmă.

— Sigur că ţin minte.

— În largul oceanului cerul pare întotdeauna atât de mare, şi eu mă simt întotdeauna atât de mică. Cine va mai sta pe punte să privească stelele împreună cu mine după c e te măriţi?

Kitty traversă camera şi se aşeză pe marginea patulu i. Strângând mâna fetiţei, îi promise:

— Eu o voi face.

— Dar nu vei fi cu mine.

— Nu voi fi lângă tine aşa cum sunt acum, dar voi fi m ereu cu tine, Em. În fiecare noapte voi ieşi în grădină, mă v oi uita la stele şi mă voi gândi la tine.

— Dar nu se văd stelele în Londra. E prea multă ceaţ

ă.

— Le voi vedea, Em, pentru că voi privi cu inima, nu c u ochii. Şi te voi vedea întotdeauna şi pe tine.

— Promiţi?

— Promit.

Aplecându-se, îşi sărută sora mai mică pe cap.

Chiar îşi dorea ca Farthingham să sosească. În lipsa lu i, gândurile ei se tot întorceau la bărbatul din mare, la trupu l lui puternic şi fierbinte. La braţele lui încolăcite în jurul ei. Î i ştia parfumul, gustul, moliciunea buzelor, asprimea maxila rului.

Inspiră adânc, întrebându-se unde era el în acea clipă, unde îşi petrecea nopţile. Dormea la bordul unui vas? Dorm ea cu vreo chelneriţă de tavernă?

Îi veni să râdă. Poate că era căsătorit, cu zece copii, şi înota în zori căutând pace departe de gospodăria gălăgioas ă.

Nu credea totuşi că era căsătorit sau într-o relaţie. Av ea convingerea că era singur, iar singurătatea lui consta în mai mult decât scăldatul solitar la primele ore ale zilei. Felu l în care stătea pe ţărm sugera o sfidare ale cărei origini Kit ty nu le putea identifica.

O bătaie în uşă o trezi din gândurile periculoase.

— Intră!

Uşa camerei ei se deschise şi o tânără cu o bonetă alb ă pe cap, purtând o rochie închisă la culoare şi un şorţ alb c u jabou, îşi arătă chipul zâmbitor.

— A sosit lordul Farthingham.

— Mulţumesc, Nancy.

Emily chicoti şi sări din pat.

Kitty răsuflă uşurată şi murmură o rugăciune de mulţu mire. Farthingham avea să-i pună lumea în ordine. Întrucât nu o vizitase de când ajunsese la Londra, începuse să se în grijoreze că ar fi descoperit cumva că-i fusese necredincioa să sau, cel puţin, că nutrise gânduri impure.

Pe urmele lui Emily, se grăbi să iasă din cameră. Palie rul cu o balustradă bogat ornamentată unea cele două latur i ale casei şi se continua în jos cu o scară de marmură. În ti mp ce Kitty rămase pe prima treaptă pentru a-şi privi peţito rul, sora ei continuă să coboare vioi până ce, patinând pe p odeaua lustruită, se opri în faţa lui Farthingham.

— Lord Farthingham!

Vocea ei, în care se împleteau bucuria şi emoţia, stârn i un ecou ce urcă spre tavan până la cupola acoperită cu fre sce.

— Bună, Maimuţică, zise el prinzând-o de nas cu mân a înmănuşată.

— Mi-ai adus o surpriză?

— Sigur că ţi-am adus. Eşti a doua în lista fetelor mele preferate, nu ştii asta? râse el arătându-i un pachet învelit î n hârtie maro.

Emily îşi manifestă zgomotos recunoştinţa, apoi îl info rmă:

— Kitty aşteaptă de-o veşnicie să soseşti.

— Chiar aşa?

Îşi mută atenţia spre capătul de sus al scărilor, iar Kitt y simţi cum toate îndoielile şi grijile ei dispăruseră, ca şi cu m nu ar fi existat vreodată. Părul lui blond crescuse ceva m ai lung decât îşi amintea ea de când îl văzuse ultima dată, i ar perciunii erau mai stufoşi. Dar era la fel de chipeş ca înto tdeauna, cu ochii albaştri jucând de veselie.

Pe când cobora treptele cu toată demnitatea pe care t rebuia să o manifeste o lady, se gândi că îşi dorea cu ardoa re să o ia la fugă în jos, la fel de entuziasmată cum o făcuse Emily cu câteva clipe înainte. Se apropie de peţitorul ei şi fă cu o reverenţă.

— Lord Farthingham.

El se înclină.

— Domnişoară Robertson, eşti o privelişte încântătoar e pentru o inimă singuratică.

— La fel şi dumneata, milord.

Îi luă ambele mâini şi o sărută pe încheieturi.

— Mi-a fost un dor teribil de tine, draga mea.

— Şi mie de tine.

— Kitty, uită-te! E o carte. *Poveşti* de Hans Christian A ndersen.

— Cu ilustraţii colorate, preciză Farthingham, fără să dea drumul mânii lui Kitty. Ilustraţiile colorate devin tot mai populare şi mai accesibile, datorită noilor tehnici de tipărir e.

— Mulţumesc, spuse fetiţa. Voi începe s-o citesc disea ră. I-ai adus un dar lui Kitty?

— Emily! o certă sora ei, însă micuţa n-o luă în seamă.

— I-ai adus, nu-i aşa?

— Sigur că i-am adus, confirmă Farthingham vârând mâna în buzunar şi scoţând o cutiuţă învelită în hârtie albă.

— Nu trebuia, spuse Kitty în timp ce îndepărta încet a mbalajul.

— Ştiu, dar nu am putut rezista.

Tânăra femeie zâmbi la vederea broşei delicate.

— O, Nicky, e minunată!

— Nu la fel de minunată ca tine.

— Mă flatezi, milord.

— Nu pe atât cât intenţionez să o fac după ce ne vom căsători.

— Mama şi tata au ieşit în această după-amiază. Îmi ţi i companie la un ceai pe terasă?

— Mai degrabă m-aş plimba prin grădină, dacă domni şoara Emily vrea să ne ţină companie.

Înainte ca Kitty să apuce să spună că nu avea nevoie de o însoţitoare, fetiţa îşi declară deja disponibilitatea pentr u rolul propus.

Cu Emily la zece paşi în urma lor, cei doi se plimbară prin grădină braţ la braţ. Kitty crescuse fără prea multă sup raveghere. Nu era un obicei atât de prezent în America, pe

cât era în Anglia. Petrecuse mai mult timp singură cu Posei don în două zile decât cu lordul Farthingham în toţi anii de c ând se cunoşteau.

Sentimentul de vină o copleşi când îşi dădu seama de asta. Dacă era să fie singură cu cineva, trebuia să fie cu băr batul cu care intenţiona să se mărite, deci prezenţa unei îns oţitoare ar fi fost necesară atunci când era cu oricare altul, î n afara lui Farthingham.

— Cum a fost la Paris? o întrebă el.

— Încântător.

— Câte rochii noi?

— Destule cât să îmi ajungă sezonul acesta.

— Văd că nu te simţi confortabil cu averea tatălui tău, remarcă el încet.

— A muncit din greu să-şi construiască imperiul, fără niciun strop de ajutor din partea mea. Pur şi simplu nu simt nevoia să mă laud cu aşa ceva.

— Suntem foarte aproape să finalizăm aranjamentele de căsătorie.

— Foarte bine, zise ea fără să-l privească.

— Ştii că însemni mult mai mult pentru mine decât ze strea pe care mi-o aduci, draga mea.

Kitty îşi întoarse privirea spre el.

— Ştiu. Toată tărăşenia asta cu aranjamentele… înţel eg că este necesară pentru binele amândurora. Doar că… n u ştiu. Face căsătoria să pară mai degrabă o afacere. Nu mi se pare deloc romantic.

— Exact de asta ţi-am adus un cadou.

Ceea ce probabil nu ar fi trebuit să facă. O bijuterie sc umpă – indiferent cât de frumoasă când avea atâtea deja. A r fi putut folosi banii pentru alte achiziţii mai importante. Da r îşi păstră gândurile pentru sine, căci îl cunoştea îndeajuns ca să ştie că avea un orgoliu imens.

— Un cadou adorabil, spuse ea. Îl voi purta la balul fa miliei Ravenleigh, săptămâna viitoare.

— Ah, la acela vom merge?

— Desigur. Ravenleigh şi tata sunt prieteni de o viaţă.

Se plimbară într-o tăcere prietenoasă preţ de câteva c lipe, apoi el întrebă:

— Cum a fost vacanţa în Cornwall?

Schimbarea bruscă de subiect aproape că o făcu să-şi piardă echilibrul.

— Eram gata să mă întorc la Londra de îndată, dar lui *papa* îi place să petreacă câteva zile pe uscat după ce călăt oreşte pe mare.

— După toate aventurile la care ai participat, mă tem că vei considera viaţa cu mine extrem de anostă.

— Niciodată, îl asigură ea cu un zâmbet plin de căldur ă.

Întinzându-se, îi mângâie obrazul cu degetul înmănuş at.

— Te voi face fericită, Kitty, şi nu vei regreta niciodată că te-ai căsătorit cu mine. Jur!

— Sunt fericită acum, Nicky.

— Sunt cel mai norocos bărbat din lume, ţinând cont c ă am alături o doamnă atât de devotată, spuse Farthingha m, după care o sărută pe frunte.

Kitty îşi feri ochii pentru a-l împiedica să-i citească în privire că nu fusese atât de devotată pe cât ar fi trebuit. Fă cu un jurământ tăcut să reziste tuturor tentaţiilor în viitor şi să fie soţia loială şi dedicată pe care el o merita. Pentru că î l iubea. Viitorul ei era cu el, şi împreună aveau să găsească fericirea.

Din acel moment nu avea să se mai gândească la zeul mării.

*

De pe măsuţa de la intrare, Richard luă tava de argint plină cu invitaţii. De când sosiseră mama sa şi Anne la Lond

ra fuseseră ocupaţi cu vizitele, iar el fusese beneficiarul rec unoscător al eforturilor lor concertate.

Intră în camera de zi, unde mama sa, cu ochelarii pe n as, era foarte ocupată cu lucrul de mână. Ridică privirea spr e el cu ochii ca de bufniţă care o făceau să pară singuratic ă, iar el simţi un junghi de vină. Tatăl lui ar trebui să fie încă lângă ea, oferindu-i tovărăşie şi dragoste. Deşi căsnicia lor f usese aranjată, se iubiseră întotdeauna, şi Richard ştia că b ătrâna ducesă ducea dorul soţului ei.

— Ai terminat cu treburile atât de devreme?

— Nu tocmai, dar m-am gândit să-mi rup câteva clipe ca să mă ocup de o altă chestiune urgentă. Punând tăviţa p e o masă, adăugă: Am nevoie de ajutorul tău.

Ea îşi scoase ochelarii şi îi oferi toată atenţia.

— Sigur, dragul meu.

Richard se aşeză pe scaunul din apropiere, se aplecă î n faţă cu seriozitate şi îi susţinu privirea.

— Avem tot felul de invitaţii la diferite dineuri şi balur i.

— Da, dragule. Cunosc foarte bine invitaţiile.

Nu avea de gând să-i uşureze situaţia, constată el.

— Iar eu îi cunosc foarte bine pe gentlemenii din Lond ra. Sunt, de asemenea, conştient că nevestele lor deţin de f apt adevărata putere când vine vorba de evenimentele soci ale.

Mama lui zâmbi.

— Am ştiut întotdeauna că eşti un băiat deştept.

— Nu atât de deştept. Am nevoie de ajutor ca să văd ce invitaţii ar trebui să accept.

— Splendid. După cum îţi imaginezi, sunt nerăbdătoar e să-mi ofer ajutorul. Îşi puse ochelarii înapoi pe nas şi se în tinse după o invitaţie. Voi afla la care petreceri vor participa doamnele cele mai potrivite să-ţi fie soţie.

Nu îşi căuta nevastă, dar dacă ar fi dezvăluit asta, ma mei lui i-ar fi scăzut drastic entuziasmul. Îşi drese glasul.

— Mă interesează numai evenimentele găzduite de oa meni care cel mai probabil au prieteni americani.

Ea îl privi lung, cu ochii mari şi rotunzi clipind repede î n spatele ochelarilor.

— Poftim?

— La ce petreceri e cel mai probabil să participe o doa mnă americancă? Asta nu ştiu, şi am nevoie de ajutorul tău.

Mama lui se lăsă pe spate în scaun şi începu să se joa ce distrată cu invitaţia pe care o ţinea în mână.

— Ai vrea, te rog, să-mi explici?

— Nu tocmai.

— Are ceva de-a face cu Farthingham?

Acum fu rândul lui s-o privească lung.

— Farthingham? De ce ai crede una ca asta?

— Voi doi aţi fost întotdeauna în competiţie, şi asta nu doar la sporturi şi jocuri. Întrucât, potrivit bârfelor, a decis s ă se însoare cu o americancă, m-am gândit că poate vrei să -l întreci, găsind una mai frumoasă şi mai bogată decât a lu i.

— Cererea mea nu are nimic de-a face cu Farthingha m. Şi nu îmi pasă câtuşi de puţin de frumuseţea ei, cu atât mai puţin de averea ei.

— Atunci de ce ai dezvoltat un interes subit pentru am ericance? Mi se pare foarte ciudat, mai ales după ce le-ai în şirat toate aspectele neatrăgătoare în faţa lui Anne săptăm âna trecută.

— Nu sunt interesat de americance. Ci de o americanc ă. O doamnă.

— Deci ai deja o anumită doamnă în minte? Această d ezvăluire este extrem de interesantă. Dacă mi-ai spune nu mele ei, aş putea afla.

— Nu sunt foarte sigur sub ce nume ar putea fi cunosc ută. Şi nu avea de gând să recunoască faptul că o cunoştea doar drept Kitty. În plus, prefer să fiu subtil în eforturile mel e de a o găsi.

— Subtil? Bărbaţii sunt subtili atunci când îşi caută am ante.

El scoase un oftat de nerăbdare.

— Mamă, tot ce vreau să ştiu este la ce baluri e cel m ai probabil ca ea să fi primit invitaţie.

— Sperasem că, în sfârşit, te-ai hotărât să îţi cauţi soţi e.

— Ei bine, nu. Şi nu sunt complet sigur nici că mi-aş c ăuta o amantă.

Frustrat de direcţia în care o luase conversaţia lor, se ridică în picioare, se duse la fereastră şi privi afară. Din acel punct înalt văzu sera, afişând deja culorile luxuriante ale flo rilor. Avea un om care se ocupa de ele în lipsa lui, dar când se afla la Londra prefera să îngrijească el însuşi plantele del icate, multe dintre ele aduse din diferite părţi ale lumii.

În privinţa femeilor, rămăsese întotdeauna devotat An gliei, nu îşi dorise partenere exotice. Puse o mână pe tocul f erestrei şi îşi plecă fruntea.

— Ştiu doar că este obligatoriu să o găsesc. Privi pest e umăr. Mă ajuţi?

Ceva din disperarea lui trebuie să i se fi arătat pe chi p, căci mama sa păru dintr-odată la fel de pierdută pe cât s e simţea el.

— Da, desigur.

Puse tăviţa în poală şi începu să se uite rapid peste fie care invitaţie.

El se întoarse la scaun, incapabil să-şi liniştească încor darea sau nevoia imperioasă de a o găsi pe Kitty. Se gânde a la ea zi şi noapte, retrăia sărutul acela fierbinte şi auzea e coul constant al cuvintelor ei de despărţire. Nici măcar nu e ra sigur ce avea să facă atunci când o găsea – dar trebuia s ă o găsească. Nu era genul care să renunţe la vânătoare do ar pentru că vânatul nu voia să fie găsit.

— Cred că balul de la Ravenleigh ar fi un loc bun de u nde să începi, spuse mama sa, ridicând o invitaţie aurită. S

oţia lui este americancă, ştii?

— Da, parcă am auzit.

— Au dezvoltat obiceiul de a-şi deschide casa tuturor americanilor, în special celor din Texas.

— Texas, repetă el gândindu-se la tărăgănarea vorbel or ei, la felul în care nu fusese mulţumită să se prezinte doa r drept americancă, ci simţise nevoia să-şi precizeze obârşi a texană.

Mama lui încuviinţă din cap.

— Soţia lui Ravenleigh provine de undeva din acel sta t. Accentul ei este extrem de supărător, dar, în afară de ast a, este foarte plăcută.

— Voi începe cu balul lor atunci, dar dacă mi-ai recom anda alte câteva petreceri unde mi-aş putea face apariţia d acă doamna nu vine la Ravenleigh, ţi-aş fi extrem de recun oscător.

— Eşti extrem de hotărât să o găseşti, nu-i aşa?

Răspunsul veni scurt, nelăsând nicio îndoială în privinţ a intenţiilor sau a hotărârii lui.

— Da.

Nu voia doar să o găsească, ci şi să o posede.

Capitolul 4

Ea îi atrase atenţia din clipa în care intră pe uşă. Aflat ă în capul scărilor, arăta nu doar ca şi când acolo îi era locu l, ci de parcă ar fi stăpânit sala şi fiecare suflet aflat în reşe dinţa somptuoasă.

Cu toate că era departe, în partea opusă a camerei, lâ ngă uşile vitrate care dădeau spre terasă, Richard îi vedea l icărirea din ochii verzi – deşi nuanţa era doar o amintire – şi zâmbetul blând pe care li-l adresa gazdelor, contele şi cont esa de Ravenleigh.

Părul ei, pieptănat într-o coafură înaltă, era împletit cu trandafiri roz-pal. El ar fi zis că rozul nu se potrivea cu părul ei roşcat, dar Kitty era capabilă să arate stăpână pe sine in diferent ce purta – chiar şi atunci când nu purta decât costu mul Evei.

Începu să se întrebe dacă mormăielile lui Anne despre dragoste nu conţineau un dram de adevăr, căci putea să jur e că îi crescuse inima văzând strălucirea tinerei americanc e.

Se potoli însă la fel de repede.

„Mă voi căsători curând”, spusese ea.

Totuşi, încă nu citise niciun anunţ despre logodna ei în *The Times.* Nu văzuse nicio domnişoară Kitty.

Pe de altă parte, anunţul ar fi putut fi făcut cu luni de zile înainte ca el să-i caute numele, cu luni înainte ca el să a ibă habar de existenţa ei, înainte ca ea să apară în viaţa lui. Îşi încercase norocul venind la Londra. În definitiv, dacă voi a să participe la sezonul monden, Kitty ar fi trebuit să frecv enteze aceleaşi cercuri sociale ca şi el. În plus, nutrea spera nţa naivă că ar fi putut să o îndepărteze de logodnicul ei, or icine ar fi fost acesta.

O însoţeau un bărbat şi o femeie, ambii îmbrăcaţi eleg ant. Un cuplu mai în vârstă. Primul lui gând fu că erau părin ţii ei, dar deşi ambii începeau să încărunţească, era clar că, la un moment dat, părul lor fusese brunet. Presupuse că ple tele ei roşcate proveneau de la vreo rudă din urmă cu câtev a generaţii. Nu era un lucru nemaiauzit.

Evident beneficiara unei educaţii excelente, ar fi fost o ducesă perfectă. Mama lui ar fi fost nespus de mulţumită. Anne, la fel. Poate ar fi putut împrumuta câteva dintre rochi ile lui Kitty – dacă într-adevăr avea două sute înghesuite în garderobă.

Nu că vreuna dintre calităţile acestea contau cu adev ărat pentru el. Decisese acolo, pe ţărm, că avea să fie a lui. Dacă nu ar fi văzut-o la soţii Ravenleigh, ar fi frecventat fiec

are serată din Londra. Aşa cum spusese Anne, era unul dint re cei mai râvniţi burlaci din Anglia, iar acel statut îi aducea invitaţii în toate casele de elită.

Kitty se îndepărtă graţios de gazdă şi începu să se pli mbe printre invitaţi. Richard se lămuri repede că avea mult e cunoştinţe, că nu era nouă în lumea mondenă. Se bleste mă pentru că îşi evitase tacit obligaţiile sociale atât de mult ă vreme. Ar fi putut să o cucerească înaintea celui care îi st ârnise interesul.

„Mă voi căsători curând."

Cât de curând? Cu cine? Şi ce ar fi putut să schimbe si tuaţia?

Trecuseră doi ani de când Farrer Herschell depusese o moţiune în Camera Comunelor pentru a aboli procesele pen tru încălcarea promisiunilor de căsătorie. Cu excepţia cazuri lor în care exista o înţelegere financiară. Richard mai aştept a încă să audă despre o căsătorie dintre o americancă şi un aristocrat în care să nu fie la mijloc banii, o complicaţie care i-ar fi făcut demersurile legale cu atât mai dificile. Şi totuşi, nu era genul care să fugă de o provocare. Cu toată sincerita tea, prefera ca victoria să nu fie prea uşoară, pentru că era înclinat să o aprecieze cu atât mai mult.

— Dumnezeule! Weddington, tu eşti?

Richard îşi întoarse atenţia de la prada lui şi îi zâmbi l arg şi vesel vechiului său prieten.

— Farthingham. Cum o mai duci?

— Bine. Chiar foarte bine. Nu îmi vine să cred că eşti a ici. Presupun că mama ta este în culmea fericirii sperând că îţi vei găsi o soţie sezonul acesta.

Richard ridică uşor din umeri.

— Singurele ei speranţe sunt date de zvonul că urmea ză ca tu să te însori.

— Îndrăznesc să spun că nu este un zvon, ci o realitat e, declară Farthingham rânjind diabolic. E minunată, Weddi ngton! Trebuie să mărturisesc, mă consider teribil de noroc

os pentru că mă place. Ar fi putut alege pe oricine, ştii?

— Deci nu doar banii te atrag la ea?

— Sper că nu circulă şi zvonurile despre situaţia mea financiară, zise Farthingham cu o strâmbătură.

— Ea nu ştie?

— Sigur că ştie. Nu este doar incredibil de adorabilă, c i şi al naibii de isteaţă. Taică-său a făcut avere investind în căi ferate şi în bănci. Avocaţii noştri lucrează de aproape o l ună la aranjamentele financiare.

— Recunosc, am fost surprins să aflu că te însori.

Farthingham îşi feri privirea, părând extrem de interes at de ceea ce se întâmpla în jur.

— Am regretabilul ghinion de a fi primul născut. Ce va riantă am, decât să-mi găsesc o soţie? Cuferele noastre sun t goale. Este datoria mea să asigur bunăstarea familiei şi să aduc pe lume un moştenitor. Singura mea speranţă de a-mi evita obligaţiile ar fi să mor şi să las moştenirea fratelui me u mai mic.

— Iar această alternativă are dezavantajele ei.

— Fără îndoială. Chipul lui Farthingham se lumină bru sc. Iată salvarea mea. Cred că o să-ţi placă.

Richard se întoarse şi rămase nemişcat în exact aceea şi clipă în care bucuria din privirea lui Kitty se transformă di n realitate în prefăcătorie. Semeţia pe care o afişase până a tunci păru să o abandoneze.

— Kitty, draga mea, spuse Farthingham. Nu permite a spectului sever al prietenului meu să te descurajeze. Nu e a tât de înfricoşător pe cât pare.

Richard deveni brusc conştient de faptul că nu avea tr ăsăturile aristocratice ale lui Farthingham şi părul lui blond. El era întunecat precum o furtună, cu chipul brăzdat de vân turile mării şi de regrete.

— Kitty, dă-mi voie să ţi-l prezint pe Excelenţa sa, Ric hard Stanbury, al şaselea duce de Weddington. Weddingto n, am o şi mai mare plăcere să ţi-o prezint pe domnişoara

Mary Ellen Robertson. Prietenii apropiaţi îi spun Kitty.

Mary Ellen. I-ar fi putut rata cu uşurinţă anunţul din zi ar. Se înclină.

— Domnişoară Robertson.

— Excelenţă.

Făcu o reverenţă în timp ce chipul ei începu să se înro şească.

— Cred că l-am mai pomenit pe duce de câteva ori, n u-i aşa? zise Farthingham.

Privirea ei se mută de la unul la celălalt. Dacă nu i-ar fi văzut zâmbetul în zori, Richard nu şi-ar fi dat seama cât d e forţat zâmbea acum.

— Ba da, încuviinţă ea din cap repede, l-ai mai pomen it.

— Sper că nu a fost de rău, spuse Richard.

— Dimpotrivă, Excelenţă, Nicky are o părere foarte bu nă despre dumneavoastră.

Nicky. Rostise numele cu multă căldură. Un apelativ p e care Richard nu-l auzise niciodată aplicat lui Farthingham, nici măcar în cele mai intime cercuri. Fără îndoială era num ele ei de alint pentru el.

— Acum înţeleg de ce se consideră un om norocos.

O scânteie se aprinse în privirea ei.

— Dacă norocul nu se măsoară după greutatea lui în a ur.

— Ceea ce te asigur că nu fac, interveni Farthingham.

— Nu am vrut să vă jignesc, o asigură Richard. Poate î mi veţi acorda onoarea unui dans mai târziu.

Ea înclină capul triumfător.

— Mă tem că programul de dans îmi este deja plin, Ex celenţă.

Richard simţi o dezamăgire cruntă. Farthingham scoa se un hohot satisfăcut.

— Se pare că nu sunt singurul cucerit de farmecele lui Kitty. Trebuie să fie un dans disponibil, nu-i aşa?

— Mă tem că nu, îi spuse ea.

— Atunci taie un nume de pe listă, draga mea, cineva de un rang inferior.

— Ar fi nepoliticos. Nu voi jigni un gentleman dându-l l a o parte.

— Nimeni nu va fi jignit, nu vei răni sentimentele nimă nui, o asigură Farthingham. Weddington e duce…

— Lucru care nu înseamnă nimic în Texas şi cu sigura nţă nu înseamnă nimic pentru mine.

Această mărturisire fu o surpriză totală, dar Richard şt ia deja că americanca era o sursă constantă de surprize.

— Domnişoară Robertson, vreţi să spuneţi că interesul dumneavoastră pentru căsătoria cu Farthingham nu are leg ătură cu titlul lui?

Nările ei delicate zvâcniră, iar el îi văzu furia din super bii ochi verzi.

— M-aş mărita cu Nicky şi dacă ar fi sărac.

— Chiar sunt sărac, draga mea.

Cu o umbră de regret pe chip, Kitty îi atinse umărul lui Farthingham cu degetele zvelte înmănuşate. Zâmbi blând.

— Nu şi pentru mine.

— Vezi de ce o ador? zise Farthingham rânjind mândr u.

— Într-adevăr, spuse Richard încet.

— Permite-i lui Weddington să ia primul meu dans, Kit ty.

Ea râse delicat, parcă nevenindu-i să creadă.

— Nu fi absurd, Nicky! Abundă zvonurile că suntem la câteva zile distanţă de anunţarea logodnei. Oamenii se vor aştepta ca primul meu dans să fie cu tine.

— Când ţi-a păsat ţie de aşteptările celorlalţi?

— Mi-a păsat întotdeauna mult.

Farthingham făcu amuzat cu ochiul şi o înghionti uşor.

— E mult mai important să-ţi fiu partener la ultimul da ns. Fă-mi pe plac. Weddington e un prieten vechi. Cu sigura

nţă va accepta să fie cavalerul meu de onoare când îl voi ru ga. Vreau să vă cunoaşteţi. Acum, haide! Îmi va face plăcer e să te văd dansând cu el.

*

Într-o sincronizare perfectă, orchestra umplu sala de b al cu acorduri de vals. Latura de gentleman a lui Richard şti a că ar fi trebuit să inventeze o scuză şi să se retragă cu tac t. Latura primitivă, cea care căuta să controleze marea, îl fă cu să întindă mâna înmănuşată.

— Domnişoară Robertson, îmi acordaţi onoarea acest ui dans?

Ea îi zâmbi firav lui Farthingham, apoi îşi puse mâna î ntr-a lui Richard. Fu surprins să simtă că tremura, ca şi cum abia ar fi ieşit din apele reci de pe coasta Cornwallului.

O conduse pe ringul de dans, recunoscător că putea î n sfârşit să o ia în braţe. Când coborî privirea spre ea, fu înt âmpinat de o grimasă de furie.

— Nu mi-ai spus că eşti duce.

— Nu ai întrebat.

— Nu am mai întâlnit un aristocrat care să nu se înfăş oare în titlu ca într-un giulgiu, pufni ea.

— Sună de parcă ai dezaproba nobilimea.

— Te dezaprob pe tine. Pretinzi că eşti ceea ce nu eşt i.

Richard observă suferinţa luptându-se cu furia în ochii ei. Până la urmă, cea dintâi câştigă.

— Nu m-am prefăcut niciodată, o asigură el. Poate am omis anumite lucruri, şi cred că am dreptul să observ că şi t u ai făcut la fel. Până în momentul în care ai dispărut nu am ştiut că erai deja promisă.

Îşi auzi propria mânie răzbătându-i în glas.

— Nu mă aşteptam să te revăd. Nu voiam să te revăd.

Richard simţi iarăşi junghiul tăios de dezamăgire că n

u însemna pentru Kitty ceea ce ea ajunsese să însemne pen tru el.

— Zâmbeşte. Farthingham se uită la noi, şi nu e prost. Nu aş vrea să se întrebe de ce arăţi de parcă eşti pe cale să plângi.

Fu o transformare uimitoare, ca şi cum ar fi îngropat t oate emoţiile pe care le simţea şi le-ar fi înlocuit cu o faţadă rafinată de civilizaţie. El era incredibil de conştient de preze nţa tinerei femei: căldura care emana prin mănuşi, parfumu l dulce floral care plutea între ei, bătaia rapidă a pulsului ei la gât. Plutea graţios pe ringul de dans în braţele lui, iar el u ra să şi-o imagineze în patul lui Farthingham. În timp ce ea î nclina capul şi zâmbea de parcă ar fi fost bucuroasă să fie c u el, privirea părea să i se fi fixat pe bărbia lui.

— De ce nu i-ai spus lordului Farthingham că m-ai întâ lnit deja? întrebă ea încet.

— Tu de ce nu i-ai spus?

Kitty ridică privirea spre el, zâmbind şovăitor.

— Nu am vrut să-l rănesc. După cum spuneai, nu e pr ost. Ar fi pus întrebări la care nu am nicio tragere de inimă să răspund.

— Farthingham şi cu mine suntem prieteni de multă v reme, îl respect enorm şi îl cunosc perfect. Nu e bărbatul po trivit pentru tine, Kitty.

Continuă să valseze graţios, dar flăcările se reîntoarse ră în adâncimile verzi ale privirii ei.

— Ce obrăznicie! Să presupui că ştii cine este şi cine n u este potrivit pentru mine…

— Nu ştiu cine este. Ştiu doar că el nu este.

— Mojic insuportabil. Spui că eşti prietenul lui, şi iată-t e punându-i la îndoială judecata…

— Nu pe a lui. Pe a ta. Kitty dădu să se îndepărteze, d ar el o apucă mai strâns, ţinând-o pe loc. Trebuie să merge m undeva unde putem vorbi în linişte.

Ea clătină din cap.

— Nu, nu trebuie să facem asta. Ai dreptate să-mi pui la îndoială judecata, dar nu în ceea ce îl priveşte pe Farthin gham. Mai degrabă în ceea ce te priveşte pe tine. Am dat d ovadă de o judecată extrem de proastă întorcându-mă în ac el golf unde te-am văzut cu o dimineaţă înainte, şi încă mai proastă rămânând când mi-am dat seama că erai acolo. Tre buie să uităm întâlnirea de pe coasta stâncoasă. Farthingha m este viitorul meu.

Din nefericire pentru el, ultimele acorduri ale valsului vibrară în încăpere, punând capăt oricărei posibilităţi de a mai aduce argumente în apărarea sa şi lăsându-l fără nicio scuză de a o mai ţine în braţe. Ca gentleman, nu avu încotr o decât să-i dea drumul şi să facă un pas înapoi.

Pentru că rămăseseră prea multe de spus, parcurseră în tăcere drumul spre Farthingham, care rânjea ca şi cum to cmai ar fi câştigat Cupa Americii la iahting.

— Pe toţi zeii, abia dacă v-aţi oprit din flecăreală! Aş zi ce că e semn bun pentru înfiripareа unei prietenii.

— Eu şi ducele avem prea puţine în comun, spuse ea î ncet, atentă la Farthingham.

— Dimpotrivă. Ar trebui să-i vezi iahtul. Kitty adoră să navigheze, nu-i aşa, draga mea?

— Voi adora mai mult să îţi fiu soţie.

Farthingham radie auzindu-i răspunsul, iar Richard nu îl putu condamna. Devotamentul ei era foarte convingător, şi o parte din el se temea că era şi sincer.

— Dacă îmi permiteţi, trebuie să-i salut pe ceilalţi invit aţi, spuse el în cele din urmă.

— Într-adevăr, replică Farthingham. Mă bucur să te re văd, Weddington.

— Şi eu. Se înclină uşor. Şi mi-a făcut mare plăcere să vă cunosc, domnişoară Robertson. Vă mulţumesc pentru on oarea pe care mi-aţi făcut-o acordându-mi un dans.

— Cred că îi datoraţi această onoare lui Nicky.

Nu trecu neobservat faptul că ea nici nu îi mulţumise,

nici nu confirmase că fusese o plăcere să valseze cu el.

Se scuză din nou şi îşi croi drum prin mulţime abia răs punzându-le celor care îl salutau şi evitând cu grijă să se ap ropie de vreun invitat care ar fi putut să-l atragă într-o conv ersaţie.

Abia o cunoştea pe femeia care dansase în braţele sal e, care îşi proclamase dragostea pentru Nicholas Glenville, marchiz de Farthingham. Ce naiv fusese să creadă că avea o fire pasională!

Elegantă şi încântătoare, aşa cum erau toate america ncele, îşi dorea un titlu. Era dispusă să mintă şi să pretindă favoruri pentru a dobândi unul.

Cu siguranţă nu l-ar fi căutat în acea zi la mare dacă l- ar fi iubit cu adevărat pe Farthingham. Dar dacă nu-l iubea, de ce se mulţumea cu el?

Poate pentru că nu ştia că se putea căsători cu Richar d, devenind ducesa lui. Şi-o imagină lângă el pentru totdea una.

Acolo şi-o dorea. Fără nicio îndoială, avea să fie cea m ai uşoară cucerire de până acum. Şi de departe cea mai pro fitabilă.

Capitolul 5

Cu draperiile trase pentru ca lumina felinarelor din de părtare să nu pătrundă înăuntru, Kitty stătea ghemuită într- un scaun lângă fereastră, gândindu-se la nunta ei.

Nunta ei cu Farthingham. În ale cărui braţe se simţea î n siguranţă. Dacă îl privea în ochii albaştri, nu simţea că ur ma să se topească. Degetele lui împreunate peste ale ei nu -i dădeau senzaţia de fluturi în stomac. Valsul cu el nu îi făc ea genunchii să se înmoaie, nici mintea să hoinărească spre gânduri interzise despre trupuri dezbrăcate zvârcolindu-se î

n aşternuturi de satin, răcorite de noapte şi încălzite de pas iune.

Îşi încolăci braţele strâns în jurul ei, străduindu-se să s tăvilească tremurul pe care cumva reuşise să îl ţină sub con trol pe parcursul serii până când se întorsese acasă, până c ând se pregătise de culcare, până când îşi expediase menaj era. Iar apoi fusese cuprinsă de frisoane violente care amen inţau să o lase fără dinţi.

Zeul mării. Crezuse, sperase şi se rugase să nu-l mai v adă niciodată. O ispitea cu lucruri interzise, şi avea nevoie de toată tăria de caracter să nu cedeze tentaţiei. Ştia că în centrul fiinţei ei pândea un nucleu întunecat, o parte din ea care tânjea după atingerea unui bărbat, care se bucura de priveliştea trupului uman dezgolit. Primordial. Necivilizat. Li psit de cultură.

O parte din ea pe care o moştenise de la femeia care î i dăduse viaţă. O femeie care îndrăznise să aibă relaţii sexu ale fără a fi măritată. O femeie care fusese singură când o născuse pe Kitty, singură, fără familie, fără un soţ care să îş i facă griji pentru ea. Îşi dăduse fiica spre adopţie la câteva ore de la naştere, pentru ca micuţa să nu sufere ruşinea şi umilinţa comportamentului ei inacceptabil.

Kitty fusese forţată în numeroase ocazii să-i tolereze p rezenţa. Jessye Bainbridge. Acum căsătorită. Cu trei fiice ca re nu purtau stigmatul naşterii în afara căsătoriei. Nu aveau origini nelegitime, accidentale, suspicioase. „Copil din flori.” Kitty petrecuse ani în şir parcurgând dicţionarul, încercând să găsească un cuvânt care să nu doară ca şi cum un cuţit i -ar fi străpuns inima, un termen care să dea o turnură favor abilă unui început de viaţă extrem de nefavorabil.

Nu exista niciun astfel de cuvânt, şi nimic nu avea put erea de a-i schimba părerea despre originile ei. Nici măcar Madeline Robertson, pe care o considera mama ei adevărat ă, femeia care o hrănise, îi dăduse adăpost şi o învăţase să discearnă binele de rău. O femeie despre care Kitty era sigu

ră că fusese neprihănită până în noaptea nunţii.

Kitty fusese întotdeauna hotărâtă să urmeze exemplul lui Madeline. Să fie pură la inimă, pură la trup şi pură la sufl et.

Căldura amintirii o cuprinse, alungând şi ultima rămăş iţă de linişte pe care o mai avea. Cât de aproape fusese să-şi împartă trupul cu un bărbat fără binecuvântarea jurămint elor conjugale! Pe ţărmul mării, fără aşternut, fără uşi încui ate. Fără nimic, cu excepţia soarelui, a vântului şi a unui bă rbat, iar ea abia dacă băgase de seamă soarele şi vântul.

O socotise întotdeauna pe Jessye o femeie slabă, de moravuri uşoare. Acum simţea că însăşi temelia vieţii ei se zguduise din temelii şi era în pericol să se prăbuşească. Se crezuse superioară, cu o voinţă puternică, capabilă să rezist e tentaţiilor carnale, dar se temea că moştenise înclinarea l ui Jessye către comportamentul lasciv. Toată instruirea şi pr egătirea pentru a deveni o soţie exemplară aveau să fie za darnice dacă aluneca în mlaştina dorinţei asemenea femeii care o născuse.

Slavă Domnului că-l avea pe Farthingham! Pe care îl i ubea. Care nu stârnea niciodată asemenea pasiuni nedorit e. Cu care se simţea mereu în largul ei.

Avea să fie un soţ excelent, respectabil, care urma să se asigure că ea era o soţie excelentă, respectabilă.

Avea să împartă cu el patul, săruturile, trupul, în timp ce-şi îngropa instinctele primare care tânjeau după ceea ce ar fi putut simţi în acea dimineaţă la mare. Urma să stea înt insă sub el, să-i primească trupul în al ei – fără gâfâieli, zvâr coleli şi gemete. Cu el nu avea să-şi piardă firea, nu avea să hoinărească spre dorinţe interzise.

Era atât de adâncită în gândurile ei, încât abia tresări când auzi bătaia în uşă.

— Intră!

De după uşa întredeschisă se iţi capul menajerei.

— Nu vă simţiţi bine, domnişoară?

— Ba da, Nancy, sunt bine, mulţumesc.

Nu fusese însă prea convingătoare.

Nancy intră cu o tavă de argint în mâini.

— Domnul Robbins m-a rugat să vă aduc asta. Aveţi u n vizitator.

— La ora aceasta din noapte?

— Suntem în plină zi, domnişoară. E de mult trecut de amiază. Surprinsă de această revelaţie, Kitty îşi trecu deget ele prin draperiile groase. În acel moment, lumina soarelui pătrunse în cameră.

— Dumnezeule, nu mi-am dat seama!

Se ridică în picioare, nevenindu-i să creadă că stătuse acolo cu gândurile ei toată dimineaţa şi o bună parte din du pă-amiază. Luă biletul de pe tavă.

— Tragi, te rog, draperiile?

O lumină aproape orbitoare se revărsă în încăpere, de zvăluind numele vizitatorului ei, scris cu litere elegante: Du cele de Weddington. Se gândi să-l refuze, pretextând o indi spoziţie, în cele din urmă însă, îşi îndreptă umerii.

— Vezi, te rog, dacă mama mea doreşte să ia ceaiul p e terasă şi informează-l pe duce că mă voi plimba cu el prin grădină. Apoi te rog să te întorci ca să mă ajuţi cu toaleta.

După plecarea lui Nancy, Kitty se prăbuşi pe pat îngro zită. Nu ştia de ce s-ar fi simţit mai în siguranţă în grădină. Poate pentru că sub privirea atentă a mamei sale avea mai multe şanse să se poarte ca o lady şi să-şi stăpânească latu ra lascivă.

Toate îndoielile care ieşiseră la suprafaţă în mintea lui Richard în privinţa descendenţei lui Kitty se evaporară în cli pa în care Madeline Robertson intră în vestibul şi se prezent ă. Apoi îl invită să o însoţească pe terasă, o invitaţie care in dica foarte clar că acceptarea ofertei era obligatorie dacă d orea să o întâlnească pe fiica ei, chiar şi pentru scurtă vrem e.

Se aşeză în faţa ei la masa mică, rotundă, acoperită c

u dantelă, decorată cu o vază cu flori proaspăt culese, pe c are trona un serviciu de ceai aurit. Fusese întâmpinat de un majordom, iar acum îi servea o menajeră în grădina perfect întreţinută. Pentru un observator avizat, cum se mândrea el a fi, era evident că familia Robertson nu ducea lipsă de nimi c. Dar nici nu manifestau obiceiul supărător al americanilor de a-şi exhiba averea. Subtili şi rafinaţi. Erau mulţumiţi cu c eea ce dobândiseră şi căutau să-i facă pe ceilalţi să se simt ă bine în jurul lor.

Nu era de mirare că Farthingham fusese atras de ei – nu doar pentru bogăţia lor, ci şi pentru eleganţă. O vedea p e Kitty reflectată în comportamentul lui Madeline Robertso n.

Era limpede că domnişoara Kitty preluase postura şi g raţia de la mama ei. Zâmbetul. Capacitatea de a face un bă rbat să se simtă de parcă avea toată atenţia ei, ca şi cum ni mic nu ar fi distras-o de la scopul de a-l mulţumi pe el.

— Înţeleg că este foarte neobişnuit pentru Excelenţa v oastră să participe la baluri, spuse Madeline Robertson.

— Trebuie să recunosc că am încercat să le evit în tre cut, doamnă Robertson.

— Multe mame au sperat că prezenţa Excelenţei voas tre de aseară indică faptul că aţi decis să vă căsătoriţi. Îi tur nă ceai. Zahăr?

— Da, vă rog. Patru linguriţe şi jumătate.

Ea îşi arcui sprâncenele şi zâmbi blând.

— Vă place dulce.

— Aşa e. Mă tem că dulciurile sunt slăbiciunea mea.

La fel şi fiica ei, deşi bănuia că doamna Robertson nu ar fi apreciat să audă acea informaţie. Era preferabil ca une le dezvăluiri să fie lăsate pe mai târziu.

Îi întinse ceaşca de ceai şi privi către uşa vitrată.

— Kitty trebuie să coboare din clipă în clipă. Nu îmi da u seama ce o reţine.

El se gândi că poate nu avea nicio dorinţă să-şi vadă v

izitatorul – sau poate întârzia în încercarea de a se face cât mai prezentabilă. O văzuse numai în zori şi la miezul nopţii, dar îşi imagina că la orice oră din orice zi era la fel de frumo asă.

— Farthingham mi-a spus că numele ei de botez este Mary Ellen, spuse Richard.

Zâmbetul doamnei Robertson se încălzi considerabil, ca şi cum şi-ar fi amintit ceva.

— A avut întotdeauna o slăbiciune pentru pisici, în spe cial pentru pui. Ori de câte ori soţul meu încerca să o găsea scă, striga doar „Aici, pisi, pisi”. Şi ori de câte ori o pisică ră spundea chemării lui, fiica noastră o urma îndeaproape. Nu îmi amintesc exact când a început să îi spună doar Kitty, da r pe măsură ce a crescut şi a ajuns domnişoară, a părut să i se potrivească.

El încuviinţă din toată inima. Numele reflecta o natura leţe care părea să-i reflecte spiritul. Nu şi-o putea imagina c a Mary Ellen. Numele era prea comun, iar ea era incredibil d e ieşită din comun.

— Să înţeleg că dumneata şi Farthingham sunteţi prie teni?

— Da. Ne ştim de mulţi ani. Am fost la aceleaşi şcoli.

Aceleaşi cluburi, aceleaşi bordeluri, aceleaşi saloane d e joc. Dar, din nou, se gândi că gazda nu ar fi apreciat între gul adevăr.

— E ciudat că drumurile voastre nu s-au încrucişat pâ nă acum, spuse ea cu o urmă de suspiciune şi protecţie în g las.

„De-a dreptul ciudat”, se gândi el.

— Îl cunoaşteţi, deci, de multă vreme? întrebă Richar d.

— De-a lungul anilor, l-am văzut ocazional când venea m în vizită la contele de Ravenleigh şi la familia lui. Contele şi soţul meu au nişte afaceri împreună, care le impun să se întâlnească din când în când. Kitty a avut întotdeauna o slă

biciune pentru Farthingham. Cred că formează un cuplu înc ântător.

Oare auzise un fel de avertisment în vocea ei? „Nu te amesteca. Nu-ţi băga nasul unde nu-ţi fierbe oala.”

— Farthingham pare îndrăgostit.

— Sunt sigură că aşa este. Fiica mea are foarte multe calităţi admirabile.

— Nu mă îndoiesc nicio clipă de asta.

Uşa se deschise şi Richard răsuflă uşurat când subiect ul vizitei lui îşi făcu în sfârşit apariţia, confirmându-i că aşte ptarea meritase fiecare secundă. Croiul rochiei sale lila era elegant, punându-i în valoare silueta perfectă, astfel încât s emăna cu o operă de artă. Dantela din jurul gâtului lăsa la v edere un strop de piele, dar în afară de asta era acoperită a proape complet, ca o călugăriţă. Şi totuşi, dorinţa îi cuprins e trupul, fierbinte şi nemiloasă. Nu îşi putea explica. Ştia do ar că o simţea ori de câte ori privirea i se oprea asupra ei.

Îşi dădu scaunul în spate şi se ridică în picioare.

— Excelenţa voastră, îl salută ea nelăsându-i timp să vorbească.

Adresarea bombastică purta o notă de dezaprobare c are îl făcu să zâmbească, o reacţie pe care nu ar fi putut să o explice nici dacă i-ar fi fost la mijloc viaţa.

— Domnişoară Robertson.

— Facem o plimbare prin grădină? sugeră ea.

— Aş fi onorat.

Richard se scuză rapid în faţa doamnei Robertson şi i se alătură lui Kitty pe aleea unde şiruri peste şiruri de flori r oşii, roz şi portocalii parfumau aerul.

— Credeam că m-am făcut înţeleasă când am spus că nu vreau să mă vizitezi, spuse ea de îndată ce el ajunse sufi cient de aproape, iar mama sa era la o distanţă considerabil ă.

— Aşa este.

— Atunci ce cauţi aici?

— Nu am putut sta deoparte.

— Să înţeleg, atunci, că eşti un bărbat care nu are nici un strop de voinţă şi căruia îi lipseşte cu desăvârşire stăpân irea de sine?

El zâmbi auzindu-i evaluarea aspră, sigur că intenţia e i fusese aceea de a-l insulta.

— Este perfect adevărat, dar numai în ceea ce te priv eşte.

Privirea ei îl săgetă o clipită, apoi se mută către flori.

— Serios, de ce te afli aici?

— Dacă nu mă înşel, aseară ai spus că tu şi Farthingh am nu aţi făcut anunţul oficial despre logodnă.

— Nu. Farthingham, tata şi avocaţii abia au terminat t ârguiala pentru aranjamentele financiare.

— Atunci mă aflu aici ca să te cer de soţie.

Kitty se opri brusc şi se întoarse cu faţa spre el. Pe tră săturile ei încântătoare era zugrăvită acum o groază eviden tă. El presupuse că nu era bine să mai continue, dar merses e prea departe ca să se oprească. Scoase din buzunar un pl ic purtând pecetea lui ducală şi i-l întinse.

— Cererea mea oficială. Ştiu că trebuia să o prezint în ainte de a da glas intenţiilor mele, dar timpul pare să fie es enţial.

— Ai înnebunit?

— Probabil. Nu sunt genul de bărbat care acţionează d in impuls, domnişoară Robertson. Dar nici nu sunt genul car e renunţă uşor la ceea ce s-a hotărât că vrea.

Groaza ei se transformă în neîncredere.

— Şi ai decis că mă vrei pe mine?

— Exact.

Cu buzele curbându-se uşor ca pentru un surâs, ea clă tină din cap şi îşi reluă mersul.

— Nu ne potrivim.

— Te contrazic.

— Poţi să mă contrazici cât vrei. Te asigur că nu ne po

trivim.

— Dă-mi voie sezonul acesta să-ţi dovedesc că te înşe li.

Ea se opri din nou, scrutându-i chipul ca şi cum ar fi c ăutat să-i memoreze fiecare trăsătură.

— L-am iubit pe Farthingham din clipa în care l-am înt âlnit.

— Atunci de ce ai venit să mă cauţi în zori?

Conştientă că lacrimile îi inundau ochii, Kitty îşi feri pri virea.

— Nu a avut nimic de-a face cu dragostea.

— E posibil să aibă de-a face?

Ochii ei, plini de un regret sincer, îi căutară pe ai lui.

— Nu te-aş putea iubi niciodată. Şi nu îl voi răni pe Far thingham, nici nu voi risca să distrug ceea ce este între noi, nici măcar catadicsind să mă gândesc că ai putea fi mai pot rivit decât el.

— Şi dacă Farthingham ar iubi pe altcineva?

— Nu e cazul, declară Kitty cu o siguranţă absolută în glas. A fost greşit din partea mea să te caut la mare. Sper c ă mă vei ierta dacă ţi-am dat speranţe false că între noi ar putea fi ceva mai mult decât un moment trecător.

Era al naibii de tentat să o ia în braţe chiar acolo, în gr ădină, şi să-i arate că între ei exista mult mai mult. Fusese î nţeleaptă propunând să se plimbe sub privirile mamei ei, p entru ca un bărbat de rangul lui să nu se comporte necuviin cios.

— Deci nu mă iei în considerare ca pretendent?

— Nu, Excelenţă.

— Eu nu am nevoie de bani, domnişoară Robertson.

Ea ezită, dar nu se opri din mers.

— Nu contează.

— Ai fi ducesă.

— Nu caut rangul, ci dragostea.

— Aş fi zis că o puteai găsi şi în Texas.

Se răsuci pe călcâie şi-l fixă cu o privire furioasă.

— Am fost crescută să devin o doamnă, să administre z o gospodărie de dimensiuni mari, să stau alături de un băr bat cu multă influenţă. Faptul că m-am îndrăgostit de un en glez mi se potriveşte, iar eu mă potrivesc lui. Vom fi fericiţi. Nu mă voi mulţumi cu mai puţin. Asemenea ţie, Excelenţă, sunt obişnuită să obţin ceea ce îmi doresc. Am făcut o greş eală gravă de judecată mergând să te caut, însă nu intenţio nez să plătesc pentru asta tot restul vieţii. A fost o greşeal ă, dar nimeni nu a păţit nimic. Te proclami prietenul lui Fart hingham, şi iată-te aici, străduindu-te să mă furi de lângă e l. Ce fel de prieten ar face un lucru atât de josnic? El ştie că eşti aici?

— Nu.

— Ţi-l închipui abordând o femeie care te place, cerân du-i să plece de lângă tine?

— Nu, nu mi-l închipui, zise Richard clătinând încet din cap.

— Te-ar trăda?

El suspină prelung.

— Nu, nu ar face-o.

— Dar tu îl trădezi pe el. Acesta, Excelenţă, este doar unul dintre numeroasele motive pentru care sunt absolut si gură că nu te-aş putea iubi vreodată. Pun preţ pe loialitate. Ridică repede un deget pentru a-l împiedica să replice, apoi spuse: înainte să mă certi ori să-mi aminteşti de întâlnirea n oastră din Cornwall, sunt perfect conştientă că am greşit. A m jurat să dau uitării acea întâmplare, asigurându-mă că nu se va repeta niciodată.

— O pedeapsă aspră pentru o faptă atât de inocentă.

— Nu e o pedeapsă. Recunosc doar o greşeală pe care am săvârşit-o. Nu se va mai întâmpla.

În mod straniu, se simţea şi mai îndrăgostit de ea dec ât înainte. Îşi dorea cu disperare ca loialitatea lui Kitty să se îndrepte asupra lui, îşi dorea devotamentul şi inima ei.

— Poţi măcar să îţi amâni anunţul de logodnă până la sfârşitul sezonului?

Râsetul ei pluti spre el asemenea unei brize uşoare.

— Nu ai auzit niciun cuvânt din ce am spus?

— Am auzit fiecare cuvânt şi te asigur că nu voi uita ni ciunul. Dar sunt şi un bărbat mândru. Să îţi citesc anunţul a r fi ca şi cum aş pune sare pe rana provocată de respingere a ta.

Ea se încruntă.

— Când ai venit aici, chiar ai crezut că îl voi părăsi pe Farthingham?

— Sperasem să o faci. Se pare că am subestimat cu m ult afecţiunea pe care i-o porţi.

— Aşa se pare.

— Este un bărbat extrem de norocos. Îl voi invidia pân ă în clipa în care îmi voi da ultima suflare.

— Nu, zise ea clătinând din cap. Fii fericit pentru noi, pentru ceea ce vom avea. Vei găsi pe altcineva, iar pe mine mă vei da uitării.

— Acum tu eşti cea care-mi subestimează afecţiunea. Cu o uşoară plecăciune, Richard încheie: îţi urez o zi bună.

Ieşi din grădină, mai hotărât ca oricând să o posede, s ă o facă soţia lui, ducesa lui, tovarăşa lui.

*

Micul dejun devenea o treabă din ce în ce mai tristă, î şi zise Richard, întrucât singurele sunete din sufragerie era u bătăile şi alunecările constante ale furculiţelor, cuţitelor şi lingurilor pe farfuriile de porţelan. Tânjise întotdeauna după linişte în timp ce îşi citea ziarul. Chiar dacă nu băga în seam ă flecăreala constantă dintre mama şi sora lui, era conştien t de prezenţa lor, iar zumzetul de fundal îl enerva.

De câteva zile însă, tăcerea lor continuă îl scotea din minţi.

Acesta era şi scopul lor, fără îndoială, dar nu avea de gând să le dea satisfacţie. Cum putea tăcerea să fie atât de incredibil de perturbatoare şi de iritantă? Şi totuşi, incredibi l, aşa era.

Şi-o imagina pe Kitty întâmpinându-l în fiecare dimine aţă cu un zâmbet şi un sărut, animând conversaţia. Nu se h otărâse încă asupra modului în care urma să procedeze. Se gândise să stea de vorbă cu Farthingham, dar ar fi părut ca m arogant din partea lui să îşi îndemne prietenul să renunţe la doamna din Texas. Prefera o abordare mai subtilă, poate să câştige mai întâi inima doamnei. Farthingham, ca un gen tleman ce era, s-ar fi dat cu siguranţă la o parte, dându-şi s eama că fusese înlăturat, iar Richard era mai mult decât dis pus să îşi compenseze generos prietenul pentru pierderea s uferită.

Dacă stătea să se gândească, poate compensaţia în b ani era cea mai bună soluţie. Ar fi putut să-i ofere pur şi sim plu lui Farthingham mult mai mulţi bani decât prevedea con tractul prenupţial. Pe de altă parte, suma respectivă nu i-ar fi rezolvat prietenului său nevoia apăsătoare de a zămisli u n moştenitor. Abătut, Richard blestemă obligaţiile care apăs au pe umerii aristocraţilor.

Totuşi, statutul de nobil aducea cu sine şi numeroase beneficii, în special dacă predecesorii avuseseră inspiraţia s ă investească în altceva decât în agricultură.

Majordomul intră şi îi aduse o tavă de argint cu o cart e de vizită. Richard luă dreptunghiul de carton, citi numele şi zâmbi.

— Să intre, Watkins.

— Cine e, Richard? întrebă mama sa.

— Farthingham.

— O! exclamă Anne plină de însufleţire, sărind nerăbd ătoare de pe scaun.

Farthingham intră în cameră şi se înclină ceremonios î n faţa ducesei, luându-i mâna şi sărutându-i degetele.

— Excelenţă, mi se pare că arătaţi mai încântător pe z i ce trece.

— O, prostii, nu arăt mai încântător. Pur şi simplu îmb ătrânesc. Dar observ că farmecul tău e intact, Farthingham.

— Milady, farmecul meu este întotdeauna doar pe mă sura frumuseţii pe care o am în faţa ochilor. Dacă vă face pl ăcere, acest lucru se datorează doar faptului că priveliştea Excelenţei voastre îmi face plăcere.

Ducesa râse şi dădu din mână.

— De-ajuns! Du-ţi farmecele în altă parte.

Cu un zâmbet larg, Farthingham se apropie de Anne şi întinse braţele.

— Lady Anne.

Anne scoase un strigăt de bucurie foarte nepotrivit un ei doamne, apoi i se aruncă în braţe.

— O, Farthingham, mă bucur nespus să te văd!

El o îndepărtă uşor şi începu să o studieze.

— Nu credeam că ar fi posibil, dar mi se pare că eşti mai frumoasă ca oricând. Dumnezeule, ce ai crescut!

— Nu fi prostuţ, chicoti ea bătându-l pe umeri. Ne-am văzut la Crăciun. Pune-ţi nişte mâncare şi hai la masă! Ave m multe de povestit.

— Adică de bârfit?

— Desigur. Haide! Grăbeşte-te!

Farthingham privi în sfârşit spre Richard.

— Weddington, sper să mă ierţi că am dat buzna.

— Nu te-aş considera niciodată un intrus. Făcu semn c ătre bufet. Anne are dreptate, avem multe feluri. Eşti mai m ult decât bine-venit să ni te alături!

— Atunci am s-o fac.

Richard şi Anne se aşezară, aşteptând răbdători în tim p ce Farthingham îşi umplea farfuria cu mâncare. În cele di n urmă, marchizul îşi ocupă locul la masă, arătând de parcă ar fi cucerit lumea.

— Sper că nu mă veţi considera lacom, dar am plecat

de acasă azi-dimineaţă înainte ca bucătarul să pregătească micul dejun.

Richard îşi spuse că, după toate probabilităţile, nimeni nu-i pregătea micul dejun. Un om în situaţia lui financiară s e putea preface doar o perioadă de timp înainte să-i bată cr editorii la uşă.

— Mănâncă tot ce doreşti, îl îndemnă mama lor. Avem suficient.

— Sunteţi extrem de generoasă, Excelenţă. Savură pri ma îmbucătură de fazan, închizând ochii şi delectându-se. E xcelent! Deschise ochii. Cred că aveţi cel mai bun bucătar d in Londra. Acum să trecem la bârfe.

Anne se foi în scaun şi se aplecă spre el cu ochii larg d eschişi.

— E adevărat că plănuieşti să te însori cu o americanc ă?

— E adevărat, Lady Anne. De ce nu ai venit la balul lui Ravenleigh? Te-aş fi prezentat încântătoarei doamne.

— Nu m-am simţit bine, răspunse ea sfios.

Richard îşi miji ochii.

— Consideră că sunt nedrept atunci când insist să ia d e soţ un aristocrat. S-a decis să se ascundă sezonul acesta, ceea ce înseamnă că va trebui să-i aleg viitorul tovarăş de viaţă fără să ştiu dacă îl place.

— Nu ai face una ca asta! izbucni ea.

— Ce variantă am?

— De ce nu vrei să te măriţi cu un nobil? o întrebă Far thingham.

— Cred că m-am îndrăgostit, mărturisi Anne. E un lucr u cu adevărat fenomenal. Lumea mea se luminează în prez enţa acestui om extraordinar. Din păcate, nu are sânge alb astru, iar Richard nu este de acord.

— Pe bună dreptate, draga mea.

— Vai! Credeam că măcar tu o să-mi iei partea.

— Nu se pune problema să fiu de partea cuiva, Lady A

nne. Pur şi simplu nu se face să te măriţi cu un bărbat inferi or rangului tău.

Anne rămase cu gura căscată.

— Dar tu, care te însori cu o americancă? Richard ar s pune că e mult sub rangul tău. Abia dacă-i suportă pe amer icani.

— Chiar aşa? Mi s-a părut că a suportat-o destul de bi ne pe Kitty când a valsat cu ea la Ravenleigh.

Anne se uită urât la fratele ei.

— Ai întâlnit-o şi nu ai spus nimic?

— Te porţi de parcă nu aş exista de când am plecat d e la Drummond Manor, îi aminti el.

— Nu mi-ai adresat niciun cuvânt. Am presupus că nu vrei să vorbeşti cu mine şi nu am dorit să te deranjez, forţâ ndu-te să-mi înduri conversaţia.

— Are dreptate, draga mea, interveni ducesa. Ai fost c ât se poate de antipatică, într-un mod simpatic totuşi. Aşa c ă să ne întoarcem la chestiuni mai importante. Farthingha m, povesteşte-mi totul despre doamna ta!

— Cu plăcere, Excelenţă. Kitty este o încântare. Tatăl ei a făcut avere după ce a investit în căi ferate, bănci şi alte afaceri alese cu înţelepciune. Mama ei este o doamnă de în altă clasă…

În timp ce Farthingham continua să descrie familia ilu stră a lui Kitty, Richard se minuna de cât de diferit puteau d oi bărbaţi să vadă aceeaşi femeie. Dacă i s-ar fi cerut opini a, ar fi pictat portretul unei femei care ardea de pasiune, ca re credea în loialitate. O femeie care se strecurase în zori c a să se bucure de răsărit. O femeie care înota goală în măril e lumii. O femeie care îi oferise amintiri fugitive şi îl lăsase cu ele. O femeie pe care avea să şi-o amintească pe veci, c hiar dacă nu ar mai fi văzut-o niciodată.

O femeie cu un zâmbet care îi tăia respiraţia, o privire obsedantă care îi stârnea dorinţa de a-i deveni protector şi o voinţă de oţel.

Vocea acră a surorii sale îl trezi din reverie. Îşi concen tră atenţia asupra ei, sigur că întrebarea îi fusese adresată l ui, dar neştiind despre ce anume era vorba.

— Pardon?

— Întrebam dacă eşti de acord cu Farthingham. E fru moasă?

— Frumoasă? Se gândi la părul ei roşcat aprins, mâng âiat de soare, la spoiala de pistrui palizi pe obraji şi nas, dez văluiţi de zorii zilei, la verdele marin al ochilor ei, la arcuire a fină a sprâncenelor, la felul în care genele îi atingeau pom eţii înalţi când închisese ochii să-i primească sărutul. Este c ea mai încântătoare femeie pe care am avut plăcerea să o î ntâlnesc, spuse el într-un târziu.

— O, aş vrea atât de mult să o cunosc, se tângui Ann e. Voi participa cu siguranţă la următorul bal. La care mai m ergeţi, Farthingham?

— Nu am idee, draga mea. La oricare decide Kitty că v rea să participe. Cu toate astea, şi eu sunt extrem de nerăb dător să o cunoşti. Exact motivul pentru care am trecut pe aici azi. Kitty şi cu mine plănuim să jucăm o partidă de tenis pe iarbă în această după-amiază. Mi-am zis că tu şi fratele t ău aţi dori să ne însoţiţi.

Chipul lui Anne se lumină.

— Splendid. O, Richard, te rog, spune da!

— Da, răspunse el fără ezitare, nevenindu-i să creadă ce noroc se abătuse asupra lui.

Anne îi zâmbi aşa cum nu o mai făcuse de zile întregi. Presimţea că domnişoara Robertson nu avea să fie la fel de încântată.

Capitolul 6

Kitty era neliniştită, disperată să scape. Se simţea de

parcă avea nevoie să iasă din propria-i piele şi… să facă ce va!

Trimitea mingea cu putere în peretele casei.

Bam!

Avea nevoie de un ocean în care să înoate…

Bam!

…o pajişte pe care să alerge…

Bam!

…un munte pe care să-l urce.

Bam!

O activitate fizică, implicând mult efort.

Frustrată, prinse mingea care se îndrepta spre ea. Roc hia de tenis cu fusta dichisită îi limita mişcările – lucru pe ca re-l considera a fi bine-venit. Altfel, ar fi ţopăit de colo-colo pe teren ca o nebună. Tânjea după ceva care să-i pună la în cercare forţa, să o lase slăbită şi cu respiraţia tăiată… aşa c um fusese după ce Weddington o sărutase.

Încă nu-i venea să creadă că avusese îndrăzneala să v ină în vizită. Să-i ceară să se descotorosească de Farthingh am ca de o cârpă. Nu ştia ce avea să facă dacă el ar fi hotăr ât vreodată să-i spună lui Farthingham despre comportame ntul lasciv pe care îl afişase ea în Cornwall. Nu era de mirar e că Weddington avea impresia că s-ar fi lăsat convinsă cu uşurinţă să renunţe la bărbatul pe care-l iubea în favoarea c elui pe care îl dorea.

Se sprijini de perete, cu genunchii brusc slăbiţi. Nu voi a să-l dorească pe Weddington, nu voia să se gândească de loc la el. Şi totuşi, ori de câte ori închidea ochii, el îi umplea gândurile, în fiecare moment în care nu avea cu ce să-şi ţin ă mintea ocupată, el o tachina cu promisiuni. Chiar şi atunci tot la el se gândea, la felul în care îşi încolăcise braţele în ju rul ei şi o trăsese la pieptul lui. Tocmai de asta voia să-l uit e, ca să nu mai fie tentată de amintirea atingerii lui.

Nişte voci, un ton grav amestecându-se cu un timbru de tenor, anunţară sosirea lui Farthingham, care, evident, a

dusese oaspeţi cu el. Cunoscut drept petrecăreţ, aducea m usafiri şi voie bună peste tot pe unde mergea.

Kitty se duse în spatele casei, spre terenul de tenis pe iarbă, de unde veneau glasurile. Cu public, poate reuşea să îl facă pe Farthingham să joace cel puţin decent.

Când dădu colţul înlemni. Vocile o anunţaseră că nu e ra singur. Totuşi, nu se aşteptase să dea nas în nas cu Wed dington.

Să-l privească stând lângă Farthingham era ca şi cum ar fi comparat noaptea cu ziua. Blondul Farthingham, cu zâ mbetul său degajat. Voiosul Farthingham, care considera că viaţa era un joc de care trebuia să te bucuri. Care o făcea s ă râdă şi o tachina atunci când era melancolică. Dragul, ado rabilul Farthingham, care o făcea să se simtă în siguranţă.

Weddington, pe de altă parte, era la fel de întunecat p recum temerile ei. Dacă ochii erau ferestre către suflet, adâ ncimea de onix a privirii lui servea drept barieră înfricoşăto are, indicând spre o întunecime atotputernică pe care ea nu dorea să o descopere. Poseda o senzualitate care o ispitea atunci când nu dorea să fie tentată, o atracţie pe care nu d orea să o recunoască.

Nu-şi erau sortiţi unul altuia. Ştia acest lucru la fel de sigur cum îşi ştia numele.

Agitată, îşi aranjă părul sub şapcă, temându-se că nu avea cozorocul destul de lung încât să-i umbrească ochii, să ascundă toate emoţiile brute pe care le simţea.

— Ţi-am adus un rival pe măsură, draga mea, o anunţ ă radios Farthingham luându-i mâna înmănuşată şi sărutân d-o rapid pe obraz. Ţi-l aminteşti pe Weddington de la balul lui Ravenleigh?

Încuviinţă din cap şi se forţă să afişeze un zâmbet.

— Da, desigur.

— Domnişoară Robertson, este o plăcere să am ocazia de a vă revedea, spuse ducele.

— Iar minunata doamnă de lângă el este Lady Anne, s

ora lui.

Kitty se îmbujoră de ruşine că nu o observase mai dev reme pe tânăra aristocrată. Lumea ei se îngustase până câ nd devenise doar vag conştientă de prezenţa lui Farthingha m şi intens conştientă de a lui Weddington.

— Lady Anne, îmi face mare plăcere să vă cunosc!

— Mă bucur enorm că Farthingham ne-a invitat, spuse Lady Anne. Muream de curiozitate să o cunosc pe cea care i -a furat inima.

— Numai după ce el mi-a furat-o pe a mea, spuse Kitt y degajată.

— O, splendid! strigă Lady Anne. Cu racheta, îl bătu p e Weddington pe umăr. Vezi? Ţi-am spus că este dragoste a devărată. Îşi întoarse atenţia către Kitty şi adăugă: Măgarul de Richard spunea că mariajul vostru se bazează pe…

— Anne! Vocea lui Weddington tună autoritar, cu un ş uierat ameninţător. Ajunge!

Lady Anne îşi împreună buzele până când gura îi deve ni o linie subţire, aproape invizibilă, iar obrajii ei căpătară o nuanţă care rivaliza cu petalele roz ale trandafirilor din grăd ină.

Kitty îşi ridică bărbia sfidător.

— Acum mi-a stârnit curiozitatea, Excelenţă. Pe ce an ume credeai că se bazează mariajul nostru?

Richard îşi miji ochii, iar ea văzu cum maxilarul i se în cleşta. Un maxilar remarcabil, într-adevăr. Spre deosebire d e al lui Farthingham, care arăta ca şi cum avea să se sfărâ me ca pâinea veche de o săptămână la cea mai mică atinge re, al lui Weddington lăsa impresia că putea fi folosit ca să baţi cuie în stâlpii gardului.

— Am crezut că, asemenea majorităţii americancelor care caută să intre în cercurile aristocratice, ai fost ademen ită doar de titlu, nu de bărbatul care îl deţine.

O surprinsese cu acest răspuns. Începea să înţeleagă de ce fusese atât de dezamăgit în prima dimineaţă când vo

rbise cu el.

— Nu pari să ai o impresie prea bună despre american i.

— O, îi detestă, confirmă Lady Anne.

— Anne! strigă Weddington.

Ironia o făcu pe Kitty să zâmbească, până când citi în ochii lui că nici el nu-şi explica atracţia pe care o simţea faţ ă de ea. Atracţie care era evidentă, din moment ce o ceruse de soţie când nu ştiau mai nimic unul despre celălalt, cel pu ţin nimic important.

— Poate dispreţuieşti americancele pentru că le crezi l a fel de înguste la minte ca domnia ta, Excelenţă. Judeci o f emeie după ţara în care s-a născut şi a crescut şi nu după c eea ce este cu adevărat.

El înclină capul şi zâmbi.

— Am într-adevăr o prejudecată în ceea ce le priveşte pe americance. Poate că timpul petrecut în compania dumit ale îmi va dovedi că greşesc.

„Nemernicule”, îşi zise ea. „Îţi pregăteşti terenul pentr u ca Farthingham să nu se supere că mă vizitezi.”

— Nu sunt singura americancă din Londra.

— Dar eşti singura pe care o cunosc.

Ultimul cuvânt fu rostit cu o tentă de intimitate, amint indu-i lui Kitty cât de periculos era bărbatul acela, în mai m ulte privinţe.

— V-aş putea remedia lipsurile prezentându-vă câteva compatrioate, dar sunt mult prea ocupată în sezonul acest a. Însă păreţi un bărbat cu resurse considerabile şi sunt sig ură că vă descurcaţi şi fără ajutorul meu. Se întoarse către Farthingham, sperând cu disperare ca Weddington să fi înţe les multiplele sensuri conţinute în răspunsul ei. Jucăm?

*

— Kitty e încântătoare, nu-i aşa? întrebă Farthingham.

De pe marginea zonei marcate pentru terenul de teni s, Richard le privea pe Kitty şi pe sora lui jucând. Le conside ra comparabile ca aptitudini, însă Anne nu avea imboldul pe ntru victorie care părea să alimenteze mişcările lui Kitty. Pe ntru Anne – la fel ca pentru majoritatea femeilor – tenisul er a doar un mod de a petrece timpul, permiţându-i eventual s ă flirteze cu un adversar de sex masculin. Pentru Kitty, înfrâ ngerea nu era o opţiune.

— Este, într-adevăr, răspunse în sfârşit Richard.

— Nu ştiam că ai o părere atât de proastă despre ame ricance.

Richard dădu din umeri.

— În mare parte din cauza motivelor pentru care trec oceanul.

— Interesant. Aveam impresia la micul dejun că insist ai ca Anne să se mărite cu un bărbat de rang înalt. De ce le condamni atunci pe americancele care caută un gentleman pentru un motiv similar?

— Situaţia lui Anne este diferită.

— Cum aşa?

— Este dreptul ei să se mărite cu un aristocrat. Ba chi ar o datorie, dacă vrei. Pentru a păstra descendenţa pură. E ste o diferenţă indiscutabilă între cei născuţi în înalta societ ate şi cei care vor să intre în ea prin căsătorie.

— Eşti un snob.

— Aşa este. Richard îşi luă privirea de la jucătoare şi o îndreptă spre Farthingham. Lumea noastră se schimbă. Dife renţele dintre aristocraţi şi oamenii de rând se împuţinează din ce în ce. Mi-e teamă că va veni ziua când până şi un reg e va dori să se însoare cu o americancă. Şi atunci unde va a junge Anglia? Ne-au alungat acum o sută de ani, iar acum n e vor înapoi… în condiţiile impuse de ei.

— Şi? Îi primim în condiţiile impuse de noi, rânji Farthi ngham. Viitorul nostru nu este atât de sumbru pe cât îl prez ici tu. În plus, mie americanii mi se par fascinanţi. Doamnel

e sunt atât de diferite de cele de la noi. Se vede chiar aici, privindu-le pe Kitty şi pe Anne cum joacă. Kitty are un spirit de competiţie care lui Anne îi lipseşte cu desăvârşire.

— Dacă nu s-ar pune problema banilor, te-ai însura cu ea?

— Da. Am nevoie de un moştenitor, iar Kitty mă atrag e aşa cum puţine femei o fac.

— Asta va fi suficient pentru ea?

— O să-i fiu devotat şi o să mă asigur că va fi în perm anenţă fericită. Ce altceva şi-ar mai putea dori o femeie?

Richard s-ar fi putut gândi la mult mai multe lucruri pe care o femeie nu doar că le dorea, ci merita să le primeasc ă.

— Ghem! strigă brusc Kitty. Râse triumfător în timp ce se îndrepta spre fileu cu mâna întinsă. Ai jucat foarte bine, Lady Anne.

— Deloc.

Doamnele veneau către ei sporovăind ca şi cum ar fi f ost cele mai bune prietene. Kitty părea să fie în largul ei cu oricine, mai puţin cu el, deşi cu siguranţă fusese în largul ei când o ţinuse în braţe la mare.

Richard îşi dădu seama abia când cele două ajunseră l a ei că se afla în partea de teren a lui Kitty, pe când Farthin gham era pe partea Annei, astfel că lui îi revenea rolul de a întâmpina câştigătoarea, iar lui Farthingham acela de a o c onsola pe învinsă.

Farthingham îi luă mâna lui Anne şi o bătu uşor.

— Eu zic că ai jucat splendid.

Anne dădu ochii peste cap.

— Nu i-am pus deloc probleme domnişoarei Robertso n. Să sperăm că tu o vei încurca mai mult.

— Mă îndoiesc. Încă nu am reuşit să o învinge.

— Păcat că Richard nu joacă.

Kitty îşi arcui o sprânceană care părea să spună că nu era deloc surprinsă de faptul că el nu putea stăpâni un joc p

entru care era nevoie de asemenea aptitudini fizice şi de m ultă viclenie. Atinse pieptul lui Richard cu racheta.

— Da, e păcat. Ne retragem pentru ceai?

Ceilalţi începuseră să se îndepărteze de teren, când m ândria lui Richard prinse glas.

— Accept provocarea.

Anne se întoarse pe călcâie.

— Te tachinam doar. Ştii că nu ar trebui…

Reducând-o la tăcere cu o privire aspră ce purta mii d e înţelesuri între frate şi soră, el întinse mâna.

— Împrumută-mi racheta ta!

— Eşti un încăpăţânat şi jumătate!

Îi înmână racheta şi se îndreptă spre marginea terenul ui.

— Haideţi să facem jocul mai interesant, vreţi? întrebă Farthingham. Cel mai bun din cinci seturi. Kitty are o pasiun e imensă pentru operă, însă n-am reuşit să i-o satisfac. Dac ă te bate, ea şi cu mine vom folosi loja voastră de la Opera Regală Italiană sezonul acesta.

— Şi dacă voi câştiga eu?

— Te va însoţi pe tine la o reprezentaţie.

— Nicky, nu! strigă panicată Kitty. Eşti ridicol şi numai dacă te gândeşti la un asemenea pariu.

Farthingham se întoarse, îi prinse faţa în mâinile înmă nuşate şi o sărută pe frunte.

— Am încredere absolută în tine, draga mea. Îl vei învi nge, nu am nicio îndoială. Apoi, noi doi ne vom bucura de o peră în timp ce el va sta acasă, cugetând la părerile sale pr oaste despre americani.

— Sau poate voi petrece seara la operă cu domnişoar a Robertson, în timp ce tu vei sta acasă şi vei cugeta la încr ederea ta prost plasată, spuse Richard pe ton şugubăţ.

Dumnezeu s-o binecuvânteze! Avu nevoie de toată pu terea voinţei ca să nu zâmbească satisfăcut atunci când ob servă strălucirea revoltată din ochii ei. Ştiuse că, datorită sp

iritului ei de luptătoare, n-ar fi acceptat resemnată să-i fie l uate aptitudinile peste picior.

Bărbia lui Kitty se ridică sfidător.

— Doreşti să schimbăm câteva mingi de încălzire, Exc elenţă? Nu vreau să se spună că am un avantaj necinstit, d upă cum nu vreau nici să te accidentezi.

— Te asigur, domnişoară Robertson, nu aş reclama ni ciodată un avantaj necinstit din partea dumitale şi sunt gat a să accept provocarea.

— Foarte bine. Întinse mâna şi îşi scoase şapca, apoi i-o dădu lui Farthingham. Şepcile mi se par supărătoare, expl ică ea. Rotim rachetele să decidem cine serveşte primul?

— Aş sugera să nu o facem. Ca gentleman, îţi dau voi e să începi dumneata.

Ea se întoarse către Farthingham.

— Un sărut pentru noroc?

Marchizul se conformă şi îi atinse obrazul cu buzele.

— Acum du-te şi câştigă un sezon la operă pentru noi!

În drum spre locul lui de pe teren, Richard trecu pe lâ ngă Anne.

— Ai grijă, Richard, spuse ea pe un ton îngrijorat!

— Este un sport manierat, Anne, o linişti el făcându-i c u ochiul.

— Nu aşa cum joacă ea. Joacă de parcă am fi la Wimbl edon.

Richard, sportiv din fire, îşi dusese sora la primul conc urs pentru amatori organizat cu patru ani în urmă.

— Dacă ţii minte bine, femeile nu joacă la Wimbledon.

— Ar trebui, izbucni ea.

Poate, dar nu era o discuţie pe care el dorea să o poar te în acel moment. Avea alte premii de câştigat, alte domen ii în care trebuia să-şi concentreze eforturile.

Se duse la capătul jumătăţii sale de teren şi adoptă po ziţia de primire, balansându-se uşor ca să poată reacţiona r apid la nevoie. O privi pe Kitty cum aruncă mingea în jos. C

ând aceasta sări înapoi în aer, o lovi peste fileu.

Fermecat de mişcările ei graţioase, era să uite că nu e ra un observator, ci un tenisman care intenţiona să câştige. Sprintă pe distanţa scurtă şi lovi mingea mai tare decât inte nţionase. Aceasta trecu peste fileu şi dincolo de limita teren ului.

Adversara lui zâmbi.

— Eşti sigur că nu doreşti câteva mingi de antrename nt, Excelenţă? Nu e la fel de uşor să joci precum pare de pe margine.

— O ştiu foarte bine, domnişoară Robertson. Continuă să joci şi mă voi strădui să fiu mai atent.

— Cum doreşti, Excelenţă. Cincisprezece – zero.

Dragoste[1]. Îşi dădu brusc seama că nu i-ar fi displăcut ca ea să-i vorbească despre dragoste într-o conversaţie car e să aibă loc departe de terenul de tenis. La început crezus e că simţea numai dorinţă faţă de femeia aceea, dar nu mai era sigur. Oare ce îl atrăgea la ea atât de mult?

Mingea se întoarse în terenul lui, luându-l pe nepregăt ite, dar

trimise în jumătatea ei cu mai puţină forţă. Ea alergă, roti graţios racheta şi i-o returnă. Făcură câteva schimburi. Dacă ar fi jucat cu Anne, Richard ar fi continuat în ritm leje r, dar în condiţiile acelea preferă să aştepte momentul potri vit, când Kitty se afla în spatele terenului, şi să lovească uş or mingea, dându-i doar atât avânt cât să treacă de fileu.

Ea se chinui să ajungă la minge, dar nu reuşi decât să o trimită în fileu. Luând mingea de pe iarbă, îl privi cu răuta te.

— Ai un talent înnăscut, Excelenţă.

El înclină uşor capul şi rânji.

— Nu fac decât să-ţi urmez exemplul.

Îi plăcea să o privească jucând. Mişcările ei graţioase î

[1] În limba engleză, *love* - dragoste, dar şi „zero” în tenis (n.red.)

i dezminţeau hotărârea de a câştiga; dar fermitatea maxilar ului, linia severă a gurii, concentrarea din privire, toate ace stea spuneau mai multe decât orice cuvinte. Kitty câştigă p rimul ghem şi păru destul de mândră de ea însăşi.

Aşa cum şi trebuia să fie. Nu o lăsase să câştige. Mun cise pentru victorie, iar el îşi dădu seama că trebuia să se st răduiască serios pentru a nu pierde pariul.

Richard ridică mâna cu degetele uşor îndoite.

— Aruncă-mi mingea şi vom vedea dacă ai mai mult n oroc returnându-mi serviciile decât am avut eu cu ale dumit ale.

Era mai bună decât crezuse el şi îl făcea să lucreze pe ntru fiecare punct. El nu era încurcat de fustă sau de corse t. Un gentleman ar fi ţinut cont de acest inconvenient, dar, î n stilul caracteristic, Richard juca pentru a câştiga. Înfrânge rea nu era o opţiune.

Al doilea ghem îi reveni lui. Al treilea ei. Norocul fu de partea lui în cel de-al patrulea. Al cincilea fu aprig disputat, iar punctul câştigător veni cu un preţ pe măsura efortului. R ichard, estimând greşit viteza şi traiectoria mingii, crezuse că avea să treacă de linie. Îşi dădu seama prea târziu că nu era aşa şi fu obligat să ţâşnească, aproape zburând prin aer pentru a o atinge. Îşi răsuci corpul, o auzi pe Anne ţipând, l egănă racheta…

Poc!

Mingea zbură înapoi către ea. Înainte să cadă la pământ, Richard o văzu cum rată lovitura. Câştigase în sfârşit!

Kitty era un adversar redutabil. Ar fi fost o ducesă incr edibilă.

— Richard, eşti bine? îl întrebă Anne, alergând lângă e l.

— Sunt bine.

De fapt, se simţea minunat, cu toate că trupul lui prot esta la ideea de a se ridica în picioare. Înaintă cam ţeapăn c ătre fileu pentru a primi strângerea de mână şi felicitările. K

itty îl aştepta respirând anevoie, cu o expresie hotărâtă pe chip.

— La naiba, Weddington, uitasem cât de bine joci, spu se Farthingham.

Privirea lui Kitty se înăspri.

— Parcă spuneai că nu ştii să joci.

— Nu. Anne a spus că nu joc, însemnând că am jucat odată şi nu mai joc acum.

— Atunci mi-ai creat un dezavantaj, căci am crezut că eşti începător.

— Vrei să spui că m-ai lăsat să câştig?

Observă ridicarea familiară a bărbiei.

— Nu. Am jucat cât de bine am putut.

— Şi joci foarte bine, domnişoară Robertson.

Îi făcea plăcere să observe cum se îmbujora, să-şi ima gineze cum nuanţa devenea mai puternică din cauza pasiu nii. Îi întinse mâna.

— Strângi mâna adversarului doar atunci când câştig i?

— Sigur că nu.

Îi dădu mâna înmănuşată. Atingerea ei fu scurtă, rigid ă şi, evident, reticentă.

— Din întâmplare, în seara asta e o reprezentaţie la o peră. În calitate de câştigător, voi veni să te iau mai târziu.

Observă scânteia de mânie în ochii ei, dojana care-i st ătea pe buze. Îi privi mişcarea delicată a gâtului când înghiţ i şi, din nou, înclinarea bărbiei.

— Ai câştigat doar prezenţa mea în lojă.

— Am lăsat de înţeles că aşteptam mai mult decât atâ t?

— Kitty, ce e cu tine? bombăni Farthingham. Pariul a f ost isteţ din partea mea, dacă îmi permiţi să o spun. Indifer ent de rezultatul partidei, aveai ocazia să mergi la operă, aş a cum îţi doreşti de mult.

— Pur şi simplu nu sunt obişnuită să pierd, mărturisi e

a.

— Nici eu, domnişoară Robertson, spuse Richard. Nici nu era genul care să se laude cu victoriile sale. Anne, trebui e să plecăm înainte ca prezenţa noastră să deranjeze.

— Desigur. Domnişoară Robertson, ai jucat splendid!

— Mulţumesc, Lady Anne. Sper că vom avea prilejul s ă jucăm din nou.

— Aş fi încântată!

— Voiai să te lăsăm acasă, Farthingham? întrebă Rich ard.

— Da, te rog, dacă nu te deranjează. Se întinse şi o str ânse pe Kitty de mână. Distracţie plăcută diseară! Ne vede m mâine, şi aştept să îmi povesteşti tot.

— Îţi voi povesti cu lux de amănunte.

Lui Richard i se păru că observă o notă de avertismen t în vocea ei, un ordin subtil ca el să se comporte cuviincio s, pentru că intenţiona să treacă de aspectele importante al e spectacolului şi să includă toate detaliile serii.

Aştepta nerăbdător să vină seara.

Capitolul 7

Venirea serii o teroriza.

Lui Kitty încă nu-i venea să creadă că Farthingham o p usese în postura jenantă de a merge la operă cu Weddingto n.

— Nu înţeleg de ce îţi faci griji, spuse el înainte să ple ce în acea după-amiază. E un gentleman şi un prieten bun. Te vei distra de minune.

Un prieten bun. Fusese extrem de tentată să-i distrug ă iluziile, povestindu-i despre vizita lui Weddington de la înc eputul săptămânii, dar dacă ar fi făcut asta, fără îndoială ar fi deschis uşa dezvăluirilor din partea lui Weddington despr

e cum se întâlniseră iniţial, ceea ce nu ar fi dus decât la şi mai multe întrebări şi dezvăluiri. Dacă adevărul despre explorările ei ar fi ieşit la iveală, ce ar fi crezut Farthingham despre ea?

Ţinea la el atât de mult. Ceea ce se petrecuse pe coastă fusese doar o rătăcire. Prezenţa lui Farthingham îi servea drept ancoră, şi în lipsa lui cochetase cu pericolul, pericolul sub forma unui bărbat.

În acea seară avea să meargă la operă cu acelaşi bărbat. Ura fiecare secundă care trecea, aducând-o mai aproape de momentul în care urma să stea alături de el.

Părinţii ei plecaseră deja la o cină între prieteni. Kitty nu se obosise să le spună despre planurile ei, deoarece ştiuse că ar fi fost oripilaţi să afle despre pariul pus de Farthingham, după cum ar fi fost extrem de dezamăgiţi de rezultatul acestuia. În plus, aveau încredere deplină în ea, se aştepta să aibă un sezon încărcat şi nu îi cereau să-i informeze despre fiecare ieşire pe care intenţiona să o facă.

Americancele erau mult mai libere, arareori supraveghеate – fapt care explica, probabil, de ce aveau trecere în rândul aristocraţilor englezi. Gentlemenii îşi permiteau mai multe faţă de o americancă. În cercul de prietene americance al lui Kitty se comenta adesea că o lady din societatea engleză se urcase în patul conjugal în noaptea nunţii fără ca un gentleman să-i fi atins vreodată nici măcar pielea de pe cot.

Kitty ajunsese la concluzia că metoda englezească nu era tocmai bună de urmat, în special având în vedere felul în care reacţiona ori de câte ori Weddington era în apropiere. În ciuda protestelor lui Farthingham, ea credea cu ardoare că Weddington voia să profite de timpul petrecut cu ea în acea seară şi avea să încerce să-i atingă mai mult decât dorcotul. Era mai bine să-şi aleagă ţinuta ţinând cont de acea posibilitate. Veşmintele unei femei puteau servi drept armură de protecţie la nevoie, iar în acea seară era nevoie.

Petrecu foarte mult timp reflectând asupra hainelor p e care să le poarte. Nu se putea îmbrăca atât de tern pe cât şi-ar fi dorit; deşi Farthingham nu asista la spectacol, mulţi dintre prietenii şi cunoştinţele sale aveau să participe. De d ragul lui trebuia să facă o impresie favorabilă, pentru că, făr ă îndoială, Londra avea să fie împânzită de zvonul că fusese văzută la operă fără el. Totodată, nu voia ca ţinuta ei să de a impresia că încerca să-l impresioneze pe Weddington.

Îl blestemă pe Farthingham pentru a o suta oară în ac ea după-amiază, apoi îl blestemă pe Weddington pentru a mia oară.

După ce studie cu atenţie fiecare rochie din garderob ă, alese una din mătase şi satin bleu. Mânecile se strâmtau graţios chiar sub cot. Odată ce-şi punea mănuşile, nu avea să lase niciun strop de piele la vedere. Nu ştia exact de ce a cel detaliu o făcea să se simtă în siguranţă.

Dantela adunată în jurul decolteului pătrat al rochiei l ăsa gâtul expus într-o măsură decentă. În păr îşi fixă o coro niţă din flori de iasomie şi nu-mă-uita, împletite cu panglică bleu, a cărei fundă era înfrumuseţată cu pene de stârc de a ceeaşi culoare. Una peste alta, considera că îşi alcătuise o î nfăţişare extrem de elegantă, dar inabordabilă.

Nu voia să încurajeze atenţia lui Weddington în niciun fel. Dacă era forţată să facă conversaţie, avea să vorbească despre vreme, despre faună şi floră şi despre intenţia ei de a deveni o soţie excelentă pentru Farthingham. Zâmbi triu mfător văzându-şi reflecţia în oglindă. Da, într-adevăr, avea să profite de fiecare ocazie, oricât de mică, ca să pomeneas că de afecţiunea pe care i-o purta lui Farthingham.

Bătaia rapidă în uşă îi făcu inima să bată trepidant, şi î ncrederea în sine îi scăzu brusc. Inspiră adânc să se liniştea scă.

— Intră.

Cu părul brunet revărsat pe spate şi o panglică roşie l egată într-o fundă perfectă, Emily intră în cameră.

— A sosit ducele de Weddington. De ce ieşi cu el şi nu cu lordul Farthingham?

— Pentru că Farthingham a pierdut pariul.

— A pus pariu pe tine?

Kitty o pişcă pe Emily de nas.

— În stilul lui caracteristic, Farthingham a crezut că îm i face un serviciu, oferindu-mi ceva ce îmi doream.

— Îl doreai pe Weddington?

Kitty se forţă să râdă, însă inima îi bătea cu furie.

— Nu, prostuţo. Îmi doream să merg la operă.

— *Papa* te putea duce la operă ori de câte ori voiai.

— Ştiu, dar cred că uneori lordul Farthingham este der anjat de faptul că nu îmi poate oferi el mai multe, că se baz ează atât de mult pe firea generoasă a lui *papa.*

— Nu înţeleg.

— Nici nu trebuie.

Se gândi preţ de o clipă să o invite şi pe Emily ca să fi e tampon între ea şi Weddington, însă respinse ideea drept neadecvată.

Îl văzu pe Weddington încă de la balcon, stând în holul de la intrare. Observându-i pantalonii negri strânşi pe picio r, îşi imagină că, dacă s-ar fi uitat atent, ar fi descoperit că î i dezvăluiau muşchii fin conturaţi. Nu voia să se uite atât de atent; cu toate acestea, în loc să-i admire fracul negru, privi rea ei fugea mereu spre coapsele acelea puternice. Se doje ni ferm în gând. Richard ţinea în mână jobenul şi sprijinea u n baston pe podea. Farmecul sumbru pe care-l emana o făc u să-l blesteme din nou, sigură că până la încheierea serii a vea să treacă de două mii de invective.

Probabil că îi simţise agitaţia, căci îşi ridică privirea în cet, întâlnind-o pe a ei cu o intensitate şi o precizie uimitoar e, ca o săgeată trimisă în centrul ţintei.

O cuprinse o nelinişte stranie, deloc neplăcută, ca şi c um un stol de fluturi şi-ar fi luat zborul în stomacul ei.

— De ce arată atât de supărat? întrebă Emily, care îşi

odihnea bărbia peste palme la marginea balustradei.

— Nu cred că e supărat. E doar extrem de serios. Nici pe departe la fel de amuzant ca lordul Farthingham. Bătând u-şi sora uşor pe spate, Kitty îi promise: Mâine îţi povestesc pe îndelete cum a fost.

— Te-aş putea aştepta ca să-mi povesteşti în seara as ta.

— Mai bine nu. Voi veni foarte târziu, sunt sigură. În pl us, ar trebui să vorbesc mai întâi cu guvernanta ta, şi chiar nu am timp. Fii fetiţă cuminte şi ascult-o!

Emily făcu o faţă comică care, în alte condiţii, i-ar fi st ârnit râsul lui Kitty, dar acum era prea agitată ca să-i poată oferi surorii sale mai mult decât un zâmbet graţios.

Începu să coboare treptele către iadul pe care-l reprez enta seara petrecută în compania lui Weddington.

La naiba! Pe când se apropia de el îi citi admiraţia din ochi. Îşi dorea să fi ales ceva mai puţin măgulitor. De pildă, un sac de iută. Orice ţinută care nu i-ar fi dat impresia că se străduise din răsputeri să se pregătească pentru ieşirea cu el din acea seară.

— De fiecare dată când te văd, sunt uimit să descopăr cum amintirea mea despre frumuseţea dumitale păleşte în comparaţie cu realitatea, rosti el cu un zâmbet curtenitor.

— Sunt foarte aproape de anunţarea oficială a logodn ei, Excelenţă. Ar trebui să ţinem cont de asta în orele care u rmează.

Zâmbetul lui pieri.

— Crede-mă, domnişoară Robertson, când spun că ac est gând nu mă părăseşte niciodată. Îşi puse jobenul pe cap şi îi oferi braţul. Mergem?

Privirea lui provocatoare o forţă să îşi pună mâna pe b raţul lui ca şi cum atingerea n-ar fi avut nicio importanţă. M ajordomul deschise uşa.

— Vă doresc o seară plăcută, domnişoară.

— Mulţumesc, Robbins, îngăimă Kitty, surprinsă că re

uşise să se facă auzită la cât de uscată îi era gura.

Trecu pragul de parcă ar fi fost escortată către propria execuţie.

În faţa ei se ivi trăsura neagră cu blazonul ducal inscri pţionat pe uşă. Deşi cupeul era imens, i se părea prea mic p entru amândoi. Se imagină alături de el în vehiculul întunec at, cu parfumul lui invadându-i nările. În interiorul trăsurii vi rilitatea lui ar fi copleşit-o şi n-ar mai fi avut scăpare.

Un valet îmbrăcat în livrea deschise portiera, iar Kitty văzu abisul negru căscându-se ameninţător. Îşi spuse că, d acă ar fi căzut în el, soarta i-ar fi fost pecetluită. Abia când degetele începură să o doară îşi dădu seama cât de strâns ţ inea braţul ducelui. Evitându-i privirea, îşi eliberă mâna, o p use în palma valetului care aştepta, îşi ridică fusta şi intră î n trăsură, moment în care înmărmuri.

— Bună seara, domnişoară Robertson, spuse Lady An ne.

Aşezată în colţul umbrit, afişa un zâmbet suficient de l uminos cât să estompeze întunericul.

— Lady Anne, ce plăcere neaşteptată!

— Doar nu te aşteptai să-ţi pun în primejdie reputaţia ducându-te la operă fără însoţitoare, spuse Weddington apr oape de urechea ei.

Respiraţia lui îi înfioră pielea sensibilă de la baza gâtul ui, şi dintr-odată gulerul rochiei i se păru insuficient de înal t.

Îşi întoarse privirea ca să-l mustre, să-i zâmbească în semn de apreciere pentru atenţia lui, să-l certe pentru că o confunda cu altcineva, să-i mulţumească pentru grijă.

— Nu ştiam la ce să mă aştept.

— Te asigur că nu intenţionez să îţi provoc nicio supăr are, domnişoară Robertson.

— Ai un mod ciudat de a-ţi atinge scopul.

— Dacă îţi aduci aminte, nu eu am sugerat pariul. De asemenea, sunt convins că ai fi fost şi mai supărată pe min

e dacă aş fi pierdut dinadins.

Nu reuşi să-şi mai reţină zâmbetul.

— Ai dreptate, Excelenţă.

— Atunci să ne bucurăm din plin de această seară.

Nu era sigură cum să interpreteze acel comentariu, d ar hotărî că îi disecase mult prea mult fiecare acţiune în par te. Se purta ca un gentleman perfect; nu putea să-şi explice de ce nu avea încredere în el sau în comportamentul lui.

Îşi ocupă locul lângă Lady Anne, în timp ce Weddingto n se aşeză în faţa ei. Lovi cu bastonul în plafonul trăsurii, iar aceasta se puse în mişcare.

— Sunt atât de bucuroasă că ne însoţeşti în această s eară, spuse Lady Anne. Ador opera!

— Are să-ţi lipsească atunci când te vei mărita cu băr batul tău fără sânge albastru.

Kitty zâmbi în întuneric.

— Eşti logodită, Lady Anne?

— Nu. Dar sunt destul de îndrăgostită de un domn.

— Doar „destul de îndrăgostită”? pufni Weddington. U ltima dată spuneai că ţi-a furat inima pe vecie.

— Nu fi dificil, Richard!

Kitty fu uimită de afecţiunea evidentă din vocea lui W eddington în timp ce îşi mustra sora, precum şi de răspunsu l ei la fel de afectuos. Nu îşi putu explica ce demon o împins e să se amestece în discuţie.

— Nu crezi în dragoste, Excelenţă?

— Cred în dragoste din toată inima, scuză-mi jocul de cuvinte. Sunt totodată convins că femeile o oferă mult prea uşor, înainte să se gândească la toate complicaţiile.

— Deci consideri că ar trebui să alegem dragostea aşa cum alegem o rochie nouă?

— Mai degrabă aşa cum ai alege o pereche nouă de m ănuşi, aş zice, căci e foarte important să se potrivească per fect pe mâini, mai important chiar decât aspectul.

— Poate nu ai observat, dar şi corsajul unei rochii de s

eară trebuie să se potrivească perfect pe trup.

— Te asigur, domnişoară Robertson, că potrivirea cors ajului dumitale nu a trecut neobservată. Totuşi, nu ai pome nit corsajul, ci rochia în sine. Cred că fusta nu are nimic de-a face cu analogia dumitale.

— Dimpotrivă, Excelenţă, permite libertate, ceea ce, î n opinia mea, este esenţial pentru o dragoste adevărată. M ănuşile pot fi destul de restrictive, degetele îmi amorţesc a desea înainte de sfârşitul serii. Nu sunt de acord cu viziune a dumitale despre dragoste şi mă tem că nu vei reuşi să gă seşti o femeie care s-o accepte.

Râsul lui vui în trăsură, stârnind un ecou care îi făcu pl ăcere din motive pe care nu le înţelegea. Era mai grav, mai bogat decât râsul lui Farthingham. Ca şi cum Weddington îl ţinea pentru momente speciale, care îl făceau cu atât mai p reţios, în timp ce Farthingham se folosea de el cu orice ocaz ie.

— A fost minunat, domnişoară Robertson, exclamă La dy Anne bătând din palme. Mi se pare că ţi-ai găsit naşul, Ri chard.

— Nu mă îndoiesc nicio clipă, Anne.

Lady Anne îşi puse mâna pe braţul lui Kitty.

— Majoritatea femeilor îi adresează prea puţine cuvint e lui Richard, temându-se că, dacă deschid gura şi îşi dau d rumul la limbă, îi vor pierde favorurile.

Pierderea favorurilor era tocmai ceea ce Kitty spera să obţină, dar avea impresia că eşuase lamentabil.

— Atunci să înţeleg că nu ai câştigat niciodată inima u nei femei, Excelentă.

— De ce anume ar fi nevoie ca să o câştig pe a dumit ale, domnişoară Robertson?

Se eschivase cu pricepere, iar ea se întrebă de ce crez use că prezenţa lui Anne avea să o protejeze. Din vocea lui răzbăteau amintiri care îi uneau şi îi despărţeau. Dacă afirm a că inima ei îi aparţinea lordului Farthingham, oare Weddin

gton ar fi întrebat-o de ce îl căutase în zori la malul mării? C e ar fi dezvăluit în faţa surorii lui şi ce ar fi ţinut secret?

— Este o întrebare complicată, Excelenţă. Nu e uşor s ă răspund. Nu am o listă de atribute pe care să le bifez pent ru a mă asigura că un domn îmi câştigă inima.

— Dar în cazul tău, Anne?

Deşi întrebarea fusese adresată surorii lui, Kitty îi simţ ea privirea aţintită asupra ei.

— E ceva intangibil, mai degrabă un sentiment că sun tem făcuţi pentru a fi împreună, aş zice. Nu pot să descriu, Richard. E vorba atât de frumuseţea dragostei, cât şi de fru strarea pe care o provoacă. Oricum, fiecare persoană trebui e să o încerce în felul său propriu, aşa că nu se pot da sfatu ri în privinţa aceasta.

Îi venea să o aplaude pe Lady Anne. „Vezi-ţi de treaba ta, Weddington”, se gândi Kitty. În acelaşi timp, avea impre sia distinctă că poate exact asta făcea.

*

Opera Regală Italiană fusese cunoscută odinioară dre pt Teatrul Covent Garden. Kitty se aşează lângă Lady Anne p e rândul din faţă al lojei, iar Weddington ocupă locul din spa tele tinerei americance. Era perfect conştientă de fiecare re spiraţie a lui, mai ales că parfumul cu note de lămâie, parte integrantă din el, o învăluia ameţitor încă din trăsură.

La ridicarea cortinei, Lady Anne se aplecă uşor în faţă şi îşi duse la ochi un binoclu mic de argint. Kitty nu şi-l adus ese pe al ei, dar nici nu avea neapărat nevoie, căci loja duc elui era destul de aproape de scenă ca să poată vedea clar fiecare actor şi fiecare detaliu al decorului. Nici măcar tatăl ei nu obţinuse vreodată locuri atât de bine plasate, se gând i ea.

Învăţase italiana la o vârstă fragedă, la fel şi franceza. Cum succesul tatălui ei îi permisese să frecventeze cercuri i

naccesibile majorităţii doamnelor, fusese hotărâtă să profit e din plin de oportunităţile pe care i le oferea şi să îl facă înt otdeauna mândru de ea. Se dedicase studiilor cu aceeaşi fe rvoare cu care se dedicase oricărei alte activităţi, iar opera era o experienţă pe care o aprecia cu adevărat şi cu care se delecta. Prin urmare, pe măsură ce reprezentaţia începu să o prindă, gândurile i se îndepărtară de la Weddington.

Până când respiraţia lui caldă îi mângâie din nou ceaf a.

— Stai pe loc, murmură el extrem de încet, aproape n eauzit, cu buzele atât de aproape încât i le putea simţi. Men ajera nu a închis bine un nasture.

Cu degetele înmănuşate, îi mângâie şira spinării de la ceafă până la vârful umerilor. Sus şi jos. Un cerc mic. Jos. U n cerc minuscul. Sus. Din nou şi din nou. Extrem de degaja t. Incredibil de senzual. Căldura lui răzbătea prin mătasea c are-i despărţea. Era conştientă de rotirea lentă a mâinii lui, de apăsarea palmei la baza gâtului ei, de încheieturile care i se odihneau sub bărbie, de vârful degetelor care îi travers au agale clavicula pentru a se afunda în golul de la baza gâ tului.

Kitty respira superficial, înghiţea în sec, sigură că el îi simţea mişcarea gâtului sub degete.

Căldura o învălui şi o pătrunse până când se stabili în cel mai neaşteptat loc dintre toate: împreunarea coapselor ei. Nu putea decât să stea nemişcată în scaun, fără să caut e presiunea după care trupul ei tânjea instinctiv.

Ca şi când ar fi avut tot timpul din lume, ca şi când co rtina nu s-ar fi lăsat niciodată şi reprezentaţia nu ar fi luat sf ârşit, el îşi petrecu degetele de-a lungul claviculei ei, apoi în sus pe gât, ascunzându-le în spatele urechii. Simţind cum s ânii i se umflau sub materialul rochiei şi sfârcurile i se întăr eau, Kitty se întrebă cum putea o atingere atât de simplă s ă-i dea impresia că îi mângâia fiecare centimetru sensibil al trupului.

Îşi reprimă un geamăt şi se chinui să-i ignore intenţiil e, dar nu era o luptă pe care s-o poată câştiga. Privirea i se înceţoşă şi i se întunecă, apoi îşi dădu seama că pleoapele i se închiseseră. În acel moment intră în joc şi degetul lui ma re, dezmierdându-i lobul şi cochilia delicată a urechii. În sta rea de slăbiciune în care se afla, îşi zise că ar fi putut pur şi simplu să cadă de pe perna catifelată a scaunului. Cum reu şea să-i distragă atenţia complet cu o manevră atât de sim plă?

Mâna lui îi alunecă pe spate, apucându-se, în sfârşit, s ă-i încheie nasturele rebel.

— Gata, şopti el, cu buzele aproape lipite de urechea ei. Ordinea a fost restabilită.

Îi simţi retragerea aproape brutal şi îşi dădu seama că tânjea după el. Tremura, nu de frig, ci din cauza dorinţei de a-şi abandona locul, de a se urca în poala lui şi de a-l implor a să găsească mai mulţi nasturi care aveau nevoie de atenţ ia lui remarcabilă.

Richard se aşează incomod în scaunul lui, întrucât bărb ăţia umflată îl durea aproape la fel de tare ca porţiunea infe rioară a spatelui. Fusese un idiot că o tachinase, pentru că astfel se tachinase pe sine. O atingere nu era nici pe depart e suficientă, dar ştia că şi dacă ar fi atins-o pentru fiecare st ea de pe cerul infinit, tot nu i s-ar fi părut de-ajuns.

Dumnezeule, chiar dacă purtase mănuşi, fusese ca şi cum vârfurile degetelor lui îi ţineau minte pielea ca de măta se din clipele în care o strânsese în braţe pe malul mării. Tâ njea să-şi petreacă buzele pe aceeaşi cărare pe care o trav ersase degetul lui, dar probabil Anne ar fi observat. Îşi asu mase un risc sperând că spectacolul avea să o captiveze, î mpiedicând-o să observe ce se petrecea în jur. Rezultatul fu sese pe măsura riscului, dar nu îndrăznea să meargă mai d eparte, căci era în pericol să-şi piardă stăpânirea de sine şi să cedeze tentaţiei de a o ridica de pe scaun şi de a o aşeza la el în poală.

Atingerea lui o afectase şi pe Kitty. Simţise asta în mic ile tremurături de sub mâna lui, în felul în care înghiţea în s ec, în respiraţia ei sacadată. Era incredibil de conştient de fi ecare aspect al fiinţei sale.

Oare Farthingham o stârnea la fel? S-ar fi aprins ea at ât de repede sub atingerile lui dacă Farthingham ar fi avut acelaşi efect asupra ei? Sau oare reacţia ei rapidă şi intensă indica o nevoie imensă de plăcere? Oare Farthingham îi ofe rea satisfacţie sau o lipsea de ea?

Şi ce ar fi putut face Richard în privinţa asta? Loialitat ea ei faţă de Farthingham era lăudabilă şi îl făcea să o admi re şi mai mult. Ar fi rămas cu Farthingham indiferent de situ aţie, întrucât credea în el, credea în cuplul pe care-l formau ei doi.

Era hotărâtă să doarmă aşa cum îşi aşternuse, chiar d acă culcuşul era şifonat şi în neorânduială.

Văzuse cum Farthingham o sărutase pe obraz şi pe fr unte, cum o luase de mână. Şi totuşi, Richard nu observase ca ea să se fi înfierbântat, aşa cum părea să o facă de fieca re dată când o atingea el – până şi doar cu un deget înmăn uşat. Cu toate că intenţiile sale numai inocente nu fuseseră. Încercase dinadins să o tulbure, să o facă să se întrebe cum ar fi fost să-i simtă atingerea deplină. Îi dăduse doar o idee despre ce avea de oferit, şi cu asta îşi făcuse rău sieşi.

Se foi în scaun, recunoscător că doar spatele îl durea. Îşi redeschisese o rană mai veche atunci când ţâşnise nebu neşte după mingea de tenis şi aterizase dizgraţios pe iarbă. Era motivul pentru care în seara aceea purta un baston: era menit să-i uşureze durerea care-l străfulgera când păşea.

De obicei, spatele îl durea numai când vremea era rec e şi umedă, sau când făcea prea mult efort. Anne îşi exprim ase îngrijorarea faţă de intenţia lui de a juca tenis deoarece îi cunoştea foarte bine această sensibilitate. Ar fi trebuit să-i ia în seamă avertismentul, dar fusese hotărât să câştige c eea ce Kitty nu voia să-i ofere.

Nu putea trece peste fascinaţia pe care o nutrea faţă de ea. Dacă şi-ar fi pus mintea, ar fi putut să aibă orice femeie din Anglia, probabil orice femeie din America. Deşi nu avea trăsăturile angelice ale lui Farthingham, era mulţumit de înfăţişarea lui. Purta cinci titluri prestigioase, avea bani, cinci moşii imense, două reşedinţe în Londra – una menită să-i fie domiciliu conjugal atunci când avea să se căsătorească –, ambarcaţiuni, trăsuri şi o herghelie excelentă. Lista proprietăţilor sale era nesfârşită, şi pentru gestionarea lor era nevoie de cinci administratori care să lucreze neobosit. Soţia lui nu ar fi dus lipsă de absolut nimic.

Şi atunci de ce femeia aceea nu îl dădea la o parte pe Farthingham pentru a se grăbi în braţele lui, după ce el îi spusese extrem de clar că şi-o dorea acolo? Era posibil ca ea să-l iubească într-adevăr pe Farthingham? Era iubirea atât de puternică, atât de importantă încât conta mai mult decât toate proprietăţile şi avantajele pe care i le putea furniza Richard?

Dar dacă el ar fi adăugat dragoste la tot ce avea de oferit deja?

Clătină din cap. Deşi credea în dragoste, nu era interesat să încerce pe propria piele acest sentiment. O, îşi iubea mama, o iubea pe Anne şi îşi iubise tatăl. Dar o femeie cu care nu avea nicio legătură de sânge?

Niciodată. Dragostea de acel fel îi făcea pe oameni să-şi piardă controlul. Anne era exemplul perfect: perora necontenit despre un misterios bărbat de rând, fiind conştientă în acelaşi timp de toate lucrurile la care trebuia să renunţe dacă s-ar fi căsătorit cu unul ca el.

Sau poate credea că Richard, văzând că nu suporta să renunţe la traiul cu care era deprinsă, i-ar fi dat o zestre consistentă şi l-ar fi ajutat pe soţul ei să urce în ierarhia socială, în loc să-l lase să o tragă în jos pe ea.

Se mişcă din nou în scaun. Ar fi trebuit să amâne această ieşire, ţinând cont de timpul necesar pentru ca spatele l

ui să se recupereze. Înotul ajuta. Nu era sigur de ce. Poate pentru că, atunci când plutea, trupul său era liber de orice greutate, ca într-un cocon. Îşi zise că ar fi ajutat şi să fie coc oloşit de domnişoara Robertson. Îşi imagina mâinile ei delic ate masându-i spatele cu ulei de în, zăbovind pe îndelete as upra fiecărui muşchi, nelăsând niciun centimetru de piele n eatins. Da, îi plăcea imaginea pe care i-o trezeau acele gân duri.

Odată cu imaginea îi reveni şi durerea, într-un cu totul alt loc decât spatele.

Incredibil. Nu era novice în materie de amor, şi totuşi nu îşi amintea să mai fi reacţionat vreodată atât de repede sau atât de intens la gândul unei femei care îi plăcuse. Nu t rebuia decât să-i apară în minte o imagine fugară a lui Kitt y, iar trupul lui era gata să răspundă. Pentru un bărbat de v ârsta lui, ar fi trebuit să se comporte mai decent.

O adusese pe Anne la operă pentru ca astfel Kitty să fi e mai în largul ei. Fusese sincer. Nu intenţiona să-i păteze r eputaţia – mai ales dacă ar fi reuşit să o convingă de faptul că el ar fi trebuit să-i fie soţ, nu Farthingham. Voia ca duces a lui să fie ireproşabilă, să nu fi fost implicată în niciun scan dal.

Desigur că se ridicaseră câteva sprâncene atunci cân d îşi făcuse apariţia alături de ea. Dăduse câteva explicaţii unor persoane strategic alese – îi făcea o favoare lui Farthin gham, căruia i se iviseră nişte treburi pe neaşteptate. Până în după-amiaza următoare, toată Londra avea să ştie că nu se afişase cu Kitty fără ştirea lui Farthingham, fără consimţ ământul sau binecuvântarea lui. Nu că ar fi fost treaba cuiv a, cu excepţia lui şi a lui Farthingham, dar cunoştea mult pr ea bine daunele pe care le puteau provoca zvonurile răutăci oase. O simţise pe pielea lui atunci când îi murise tatăl. Nu f usese de-ajuns că doctorii nu ştiuseră dacă Richard avea să supravieţuiască sau nu şi, în primul caz, dacă avea să mai meargă vreodată fără să şchiopăteze. O, nu. Bârfitorii avus

eseră un adevărat festin, imaginând tot felul de scenarii de spre ceea ce se întâmplase pe mare între el şi tatăl lui.

Îşi întoarse atenţia către Kitty. Prefera să se gândeasc ă mai degrabă la ea decât la trecutul lui. Ar fi putut petrece toată noaptea doar privind-o. Oare ce i-ar fi putut oferi lui F arthingham ca să-l convingă să renunţe la planurile de căsă torie?

Capitolul 8

Pe drumul spre casă, Kitty se uită la mâinile ei înmănu şate, apoi pe fereastră, studie umbrele din trăsură – pe scur t, făcu tot ce îi stătea în putinţă pentru a evita să-l priveasc ă pe Weddington. Crezuse că fusese conştientă de prezenţa lui mai devreme, însă acum era de parcă i-ar fi pătruns sub piele. Era conştientă de fiecare dată când el se mişca pe ba nchetă, de fiecare dată când ofta, oricât de slab, de fiecare mişcare a mâinilor sale şi de intensitatea cu care o scruta.

Se gândi să-l ia la rost pentru libertăţile pe care şi le î ngăduise atunci când o atinsese, dar voia pur şi simplu să u ite ceea ce se întâmplase. Deşi i se părea imposibil să uite vreodată. Era ca şi cum i-ar fi aruncat un laţ în jurul gâtului, o frânghie de catifea care o trăgea spre el.

Aceste sentimente erau în contradicţie totală cu educ aţia pe care o primise. Se străduise din răsputeri să îngroap e şi cel mai mic indiciu al existenţei lor, însă o mângâiere u şoară din partea lui fusese de ajuns ca să-i reaprindă dorinţ ele interzise. Din păcate, îi lipseau mijloacele necesare pent ru a stinge flăcările.

Tânjea după îmbrăţişarea liniştitoare a lui Farthingha m, după un loc unde să se ascundă de senzaţiile şi de gând urile oribile care o chinuiau. Era pe marginea prăpastiei şi s e temea că fie şi cea mai mică atingere a lui Weddington av ea să o catapulteze pe arena în care nu voia să păşească.

— Nu ţi-a plăcut la operă, domnişoară Robertson? o în trebă el.

Speriată de vocea lui, se strădui să-şi recapete control ul asupra propriilor emoţii, nevrând să-i dea de înţeles cât o tulburase mai devreme.

— Mi-a plăcut foarte mult, Excelenţă, mulţumesc.

— Anne şi cu mine venim la spectacole destul de des. Eşti bine-venită să ni te alături oricând doreşti.

Capitulă şi îşi întoarse privirea spre el.

— Vă apreciez generozitatea, dar, sincer, am petrecut mare parte din seară gândindu-mă la lordul Farthingham. I-am simţit lipsa.

— Atunci adu-l şi pe el data viitoare.

Oferta lui o surprinse. Oare credea că Farthingham nu avea să observe degetul care îi mângâia gâtul pe sub guler ul înalt din dantelă al rochiei?

— Îi voi transmite invitaţia.

— Ar fi foarte distractiv să vină şi lordul Farthingham, interveni Lady Anne. Întotdeauna mă simt bine în compania lui.

— Are un talent aparte de a se asigura că toţi din jurul lui se distrează, recunoscu Kitty. Ştie cum să-i facă pe ceilal ţi să se relaxeze. Întotdeauna m-am simţit bine în compania lui.

— Îmi pari o femeie care preferă riscul în defavoarea c onfortului, remarcă Weddington.

— Recunosc, în tinereţe am dat dovadă de o anume s ălbăticie. Am muncit din greu să o îmblânzesc.

— Păcat! Prefer o femeie care are un dram de sălbătic ie în fire.

— Se prea poate ca gentlemenii să prefere o astfel de femeie, dar nu o vor lua niciodată de soţie.

— Vorbeşti ca şi cum ai fi trecut prin asta.

Durerea familiară îi pârjoli stomacul.

— Cunosc o femeie care a fost extrem de sălbatică od

inioară. A plătit scump pentru faptele sale.

— Deci ai învăţat din greşelile ei?

— Da.

— Şi eşti mulţumită cu alegerea ta?

— Foarte mulţumită. Şi mult mai fericită decât dumne ata, cred.

Satisfăcută de schimbul de replici, îşi îndreptă atenţia înapoi spre fereastră.

— Pe ce anume îţi bazezi părerea despre fericirea me a? vru el să ştie.

— Arareori zâmbeşti, şi te-am auzit o singură dată râz ând.

— Are dreptate aici, Richard. Eşti de-a dreptul posomo rât uneori, spuse Lady Anne.

— Mulţumesc, draga mea surioară. Voi ţine minte asta cu prima ocazie când vei avea nevoie de o rochie nouă.

Din nou, Kitty îi observă cu surprindere afecţiunea din voce. Se întrebă dacă sora lui i-ar fi putut vreodată stârni c u adevărat mânia.

— Credeam că eşti de părere că femeia ar trebui să-şi exprime opiniile, zise Lady Anne.

— Cu siguranţă, atâta vreme cât opiniile sale sunt ace leaşi cu ale mele.

Kitty deveni atentă la această remarcă ridicolă.

— Nu vorbeşti serios.

— Nu tocmai spuneai că sunt întotdeauna serios?

Oare sesizase o urmă de şicană în vocea lui? Şi-ar fi d orit ca trăsura să fie suficient de luminată cât să-l poată pri vi în ochi şi să-şi dea seama dacă râdea de ea. Conceptul d e şicană era complet diferit de tot ceea ce ştia despre el. N u voia să creadă că ducele avea şi o latură mai veselă. Pent ru Kitty, el era şi avea să fie întotdeauna sumbru şi periculo s, un bărbat care o ispitea cu sentimente de nemărturisit.

Când trăsura se opri cu o hurducătură, fu recunoscăto are pentru sincronizarea perfectă şi pentru faptul că drumul

luase sfârşit. Se întoarse către tânăra aristocrată.

— Lady Anne, mi-a făcut o imensă plăcere compania d umitale. Mulţumesc din suflet pentru această seară de neui tat.

— Cu cea mai mare plăcere, domnişoară Robertson. Ş i sper că vei accepta invitaţia lui Richard de a ni te alătura ş i altă dată. Sincer, niciunul dintre noi nu va obiecta faţă de prezenţa lordului Farthingham.

— Mulţumesc. Sper să ne revedem curând.

Înainte să apuce să îi mulţumească lui Weddington, ac esta spuse:

— Te conduc până la uşă.

— Nu este nevoie.

— Trebuie să insist.

Desigur. Era hotărât să facă numai cum voia el în oric e situaţie. Ca la un semnal, portiera se deschise, scările fur ă coborâte şi valetul întinse mâna înmănuşată.

Kitty păşi pe trotuar şi aşteptă nerăbdătoare să coboa re şi ducele. Pe când se îndreptau spre uşa de la intrare fu acut conştientă de bătăile bastonului pe caldarâm şi de mer sul lui ţeapăn. La operă, lentoarea mişcărilor lui o iritase, cr ezând că prelungea drumul până la lojă anume ca toată lu mea să-i observe partenera.

Dar acum nu mai avea niciun motiv să tragă de timp. Se întoarse cu faţa la el şi, în lumina slabă a lămpilor cu gaz de pe stradă, îi remarcă buzele crispate, ochii mijiţi de dure re şi postura rigidă. Nu avea acele mişcări fluide care o imp resionaseră pe stâncile unde îl văzuse întâia oară.

— Ai dureri? se surprinse ea întrebând.

Îl surprinse şi pe el, judecând după expresia de pe chi pul lui.

— Spatele îmi dă de furcă, dar credeam că îmi ascund jena destul de bine.

— O făceai… o faci. Nu trebuia să întreb. Îmi cer iertar e.

— Ţi-aş ierta orice, domnişoară Robertson.

— De ce faci asta?

— Ce anume?

— Îmi vorbeşti de parcă însemn pentru dumneata mai mult decât aş merita vreodată.

— Dacă asta crezi, înseamnă că nu vezi întreaga măs ură a stimei mele faţă de dumneata.

— Intenţionez să devin soţia lordului Farthingham.

— Cele mai bune intenţii se rătăcesc uneori.

— Oare ce a răzbătut din vocea dumitale era speranţă sau avertisment?

Buzele lui se relaxară într-un zâmbet.

— Puţin din amândouă. Nu sunt genul de bărbat care cedează uşor când vrea ceva.

— Cred că mă vrei pentru că nu mă poţi avea. Fructul oprit pare întotdeauna mai dulce.

El făcu un pas înainte, iar zâmbetul i se estompă.

— Ce ştii dumneata despre fructul oprit?

Nu avea de gând să dezvolte subiectul, astfel că decis e să-i ignore întrebarea.

— Sora dumitale te poate vedea din trăsură.

— Aşa este. Punându-şi un deget înmănuşat sub bărbi a ei, Richard murmură: Te-aş putea face fericită.

— Îl iubesc pe lordul Farthingham. El mă face fericită.

— Eu te-aş face şi mai fericită.

Râzând uşor, se dădu un pas înapoi, eliberându-şi băr bia.

— Eşti prea arogant.

— Numai dacă afirmaţiile mele se dovedesc a fi false.

— De ce nu mi-ai spus că ai dureri? întrebă ea, hotărâ tă să ducă discuţia pe un alt făgaş.

— Te-ai fi oferit să masezi locul dureros?

— Nu, dar am fi putut amâna seara la operă până te si mţeai mai bine.

— Disconfortul este suportabil. Nu la fel ar fi fost şi se

ara fără dumneata.

Ea clătină din cap, uimită de felul în care întorcea totu l în avantajul lui. Era timpul să plece.

— Mulţumesc, Excelenţă, pentru această seară.

— Cum adică? Nu o descrii aşa cum ai făcut-o pentru Anne? Plăcută? Memorabilă? De neuitat?

— În ceea ce te priveşte, descrierea potrivită ar fi: irit antă, supărătoare, enervantă. În această seară ţi-ai permis l ibertăţi la care nu aveai dreptul.

Poftim. O spusese.

— Nu mi s-a părut că ai obiectat.

— Ce altceva puteam face decât să îndur? Să îţi dau p este mână şi să-i atrag atenţia lui Lady Anne asupra locului unde se aflau degetele dumitale?

Nemernicul îndrăzni să ridice un colţ al gurii, părând s ă zâmbească.

— Să înduri? Domnişoară Robertson, sunt cât se poate de convins că mi-ai savurat dezmierdările.

Sunetul palmei lui Kitty lovindu-se de obrazul lui stârni un ecou între ei. Ochii o usturau din cauza lacrimilor, căci, î ntr-adevăr, savurase fiecare mângâiere.

— Nu te plac, Excelenţă. Nu te plac deloc.

Se repezi la uşă şi intră în casă înainte să se umileasc ă şi mai mult.

Majordomul o privi uimit.

— Domnişoară Robertson…

— Te rog, trimite camerista sus să mă ajute să mă pre gătesc pentru somn. Spune-i să aducă o sticlă din cel mai b un whisky al tatei.

Îl admiră pe majordom pentru că nu manifestă surprin dere faţă de cerinţa ei. Se târî pe trepte, fiecare pas fiind m ai dificil decât cel de dinainte. Îşi dorea să nu se fi plimbat p e malul mării, îşi dorea să nu-l fi văzut pe Poseidon.

Acceptă ajutorul lui Nancy pentru a se dezbrăca şi a s e pregăti de somn numai pentru că i-ar fi fost imposibil să-ş

i dea jos singură rochia şi lenjeria. De ce nu puteau avea fe meile haine croite la fel de simplu precum cele ale bărbaţilo r?

Îşi evită imaginea în oglindă în timp ce Nancy îi pieptă nă şi îi împleti părul. De ce nu puteau femeile să poarte păr ul scurt, ca al bărbaţilor? Nu că ar fi vrut să îşi taie pletele, dar uneori, când îşi dorea să fie singură, ajungeau să reprez inte un inconvenient.

După ce Nancy plecă, Kitty turnă whisky într-un pahar mare şi se aşeză în scaunul ei preferat de la fereastră. Goli paharul ca şi cum ar fi fost cu apă, apoi tuşi, savurând arsur a de pe gât şi lacrimile din ochi. Whisky-ul era păcatul ei se cret – dacă nu punea la socoteală întâlnirile cu Weddington. Bănuia că tatăl său ştia că bea, dar nu îi spunea niciodată n imic când dispărea câte o sticlă, în definitiv, acesta era cel mai simplu mod de a obţine uitarea.

Acum însă, în loc să-i amorţească simţurile, alcoolul p ăru să i le înteţească. Închizând ochii, îşi petrecu degetul pe ste claviculă. Simţea încă atingerea lui Weddington ca şi cu m ar fi lăsat în urmă o bucată din el.

Să-l ia naiba, să-l ia naiba, să-l ia naiba pentru că o fă cuse să tânjească după mângâierile lui! La naiba şi cu trupu l ei, care îşi dorea ca el să fie acolo, să-i înteţească focul mo cnit din vintre!

*

Se trezi în iad. Tâmplele îi pulsau în ritmul haotic al un ui toboşar care mai avea de învăţat meserie. Ceva pufos şi uscat îi gâdila gura ca şi cum ar fi înghiţit coada unei pisici. Ochii o dureau, iar în stomacul ei părea să se desfăşoare o r ăscoală.

Îşi plătea scump decizia ca fiecare lacrimă vărsată să fie urmată de o gură de whisky. Habar nu avea cum le-ar fi putut explica dispariţia sticlei părinţilor ei dacă ar fi întrebat

-o. Tatăl său ţinea inventarul băuturii la fel de strict cum ţin ea ea socoteala bijuteriilor. Spera ca el să treacă lipsa cu ve derea, aşa cum o făcuse şi în alte ocazii.

Se cutremură când pulsaţiile ce îi zvâcneau în cap dev eniră mai intense şi mai răsunătoare.

— Domnişoară Robertson?

— Ce? îngăimă ea mijindu-şi ochii în beznă.

Glasul ei sunase asemenea strigătului de împerechere al unei broaşte, nu ca vocea delicată a unei doamne. „Doa mne, Dumnezeule, cruţă-mă!” Se întorsese la origini. Nepo ata cârciumarului. Îi venea rău.

Era snoabă… exact cum părea a fi Weddington, cu toa te prostiile pe care le debita despre oamenii de rând. Detes ta să aibă ceva în comun cu bărbatul acela.

În clipa în care uşa se deschise cu un scârţâit, craniul ei ameninţă să crape în două din cauza sunetului.

— O, domnişoară Robertson, sunt cele mai frumoase!

Auzi o bubuitură şi apoi foşnetul îngrozitor al draperiil or date la o parte. Lumina neiertătoare a zilei se năpusti făr ă milă asupra ochilor ei. Cu un geamăt, îşi trase cuvertura p este ea şi se afundă în salteaua de puf. Cu puţin noroc, se p utea ascunde acolo pentru totdeauna.

— Domnişoară Robertson, sunteţi cea mai norocoasă dintre femei. Nu vreţi măcar să citiţi biletul de la lordul Fart hingham?

Trase pătura numai atât cât să poată vedea pe deasu pra ei.

— Ce?

— Florile, domnişoară.

Kitty deveni conştientă de parfumul subtil care o împr esura: un amestec încântător de orhidee şi trandafiri. Desch ise ochii mai tare şi o văzu pe Nancy întinzându-i o misivă. Î n spatele cameristei era o vază în care fuseseră aranjate ce le mai frumoase şi mai variate flori pe care le văzuse în viaţ a ei.

Uitând de durerea de cap, se forţă să se ridice.

— Sunt de la lordul Farthingham?

— Aşa am presupus, domnişoară.

Simţi cum zâmbetul larg ameninţa să-i provoace o fra ctură de maxilar. Fără îndoială îi simţise lipsa în seara prece dentă la fel de mult pe cât îi simţise ea lipsa. Luă biletul de la Nancy, îl despături… şi durerea de cap reveni cu toată for ţa. Nu erau de la Farthingham.

Draga mea domnişoară Robertson,

O mie de scuze pentru ceea ce ai fost forţată să înduri în compania mea seara trecută. Dumneata şi lordul Farthin gham puteţi folosi singuri loja mea de la Opera Regală Italia nă cât timp vă aflaţi la Londra.

Al dumitale devotat,

Ducele de Weddington

— Ce s-a întâmplat, domnişoară? întrebă Nancy.

Kitty clătină din cap, însă regretă imediat mişcarea.

— Nu sunt un dar de la Farthingham. Sunt o scuză de la Weddington.

— Toate?

— Nu, doar trandafirii, pufni Kitty. Nu am nicio idee de la cine sunt orhideele. Se încruntă. Sigur că *toate* sunt de la duce. De ce ai crede altceva?

— Pentru că a trimis atât de multe, domnişoară.

Se dădu jos din pat ca să se uite mai bine. Fără să nu mere, estima că măcar două duzini de flori umpleau vaza. F iecare splendidă, fiecare demnă de admirat. Dar îi veni gre u să le aprecieze, ştiind de la cine veniseră.

— Du-le jos în salon, să se bucure toată lumea de ele.

— Nu cred că este loc, domnişoară.

De ce era confruntată cu ineficienţa servitorilor tocma

i în acea dimineaţă, când nu era în stare să ia măsuri?

— Înţeleg că e un buchet mare, Nancy, dar salonul *est e* spaţios.

— Da, domnişoară, dar celelalte flori ocupă aproape t ot spaţiul liber din salon şi din camera de zi.

— Care celelalte flori? întrebă ea cuprinsă de o senzaţi e de nelinişte.

— Toate celelalte pe care le-a trimis. Sunt aproape o mie, cred. Tot sosesc de-o oră încoace, şi abia dacă găsim s uficiente vaze să le aranjăm pe toate cum trebuie.

Kitty înşfăcă halatul de casă de pe un scaun din aprop iere, îşi vârî braţele în mâneci, strânse cordonul şi se năpus ti afară din cameră. Coborî scările în salturi, gândindu-se că n-ar fi fost de mirare să-l vadă pe Weddington aşteptând la baza lor.

Se opri înmărmurită la intrarea în salon. Camera era p lină cu toate soiurile de flori în toate culorile imaginabile. U nele în vaze, altele prinse doar cu o fundă. *O mie de flori. O mie de scuze.*

— Kitty, ce Dumnezeu se întâmplă? întrebă mama sa, ţinând în mână un buchet de parcă nu ştia ce să facă cu el.

Tânăra femeie clătină din cap. Cum ar fi putut să expli ce fără să dezvăluie tot?

— Tatăl tău nu va fi deloc mulţumit de faptul că Farthi ngham manifestă o asemenea extravaganţă…

— Nu Farthingham. Weddington.

Mama sa o privi de parcă tocmai ar fi fost ameninţată cu un pistol.

— Ducele? Când Kitty încuviinţă din cap, întrebă şovăi tor: De ce ar trimite…

— Ca să-şi ceară scuze.

— Pentru ce trebuie să-şi ceară scuze?

Kitty nu se putu hotărî dacă să plângă sau să râdă.

— Este interesat de mine, mamă. Iar nu sunt deloc int eresată de el.

— Îşi cere scuze pentru un interes?

— E complicat.

— Aşa mi se pare.

Clătinând din cap, Kitty se îndreptă spre una dintre va ze şi atinse o petală catifelată.

— Tipic pentru un bărbat să creadă că poate câştiga o doamnă pur şi simplu cheltuind bani pentru ea.

— Nu te cunoaşte deloc dacă îşi închipuie că poţi fi ad emenită cu daruri.

— Ai perfectă dreptate, oftă Kitty. Nu ştie nimic despr e mine.

Şi dacă ea nu-şi schimba decizia, nici nu avea să ştie vreodată mai multe despre ea.

*

Durerea de cap îi reveni când fu înştiinţată că ducesa de Weddington şi fiica ei veniseră în vizită. Dintre toate dup ă-amiezile în care puteau să-şi facă apariţia, o aleseseră pe cea în care ea nu era în apele ei. Cu toate acestea, se îmbr ăcă adecvat, îşi pişcă obrajii şi îşi muşcă buzele pentru a le da un strop de culoare şi coborî în salon să-şi întâmpine mu safirele.

O femeie minionă cu păr argintiu se plimba prin came ră, admirând abundenţa de flori proaspete. Lady Anne era a şezată pe o canapea, cu mâinile încrucişate în poală. Se ridi că în picioare când o văzu pe Kitty.

— Domnişoară Robertson.

— Lady Anne.

Când doamna mai în vârstă se întoarse, Lady Anne sp use entuziasmată:

— Mamă, ţi-o prezint pe domnişoara Kitty Robertson.

Ducesa îi oferi un zâmbet plin de căldură.

— Domnişoară Robertson, este o adevărată plăcere.

— Excelenţă, sunt extrem de onorată de vizita dumne

avoastră. Vă rog, luaţi loc! Întorcându-se uşor, Kitty făcu se mn servitorului să aducă ceaiul.

Ducesa se aşează pe canapea lângă fiica ei, iar Kitty oc upă scaunul din faţa lor.

— Florile sunt de-a dreptul încântătoare, spuse duces a.

— Mulţumesc, Excelenţă, dar nu îmi pot asuma meritu l pentru frumuseţea lor.

— Sunt conştientă de asta, fetiţo. Anne spune că mă î nşel, dar cred că sunt florile lui Richard. Prea multe seamăn ă cu cele care umpleau sera noastră până azi-dimineaţă. În drăznesc să spun că nu a dormit toată noaptea, pregătindu-le să fie livrate aici.

Kitty abia dacă îl observă pe servitorul care puse tava cu ceai pe masă, căci se uita la ducesă.

— Nu credeţi că au fost luate dintr-o florărie sau de la un florar?

— Mă îndoiesc. Sera era plină ieri. Azi însă, când am tr imis fata să culeagă nişte flori proaspete pentru camera me a, mi-a spus că nu mai era niciuna. Par să se afle toate aici, încheie ducesa cu o fluturare a mâinii.

Kitty se simţi ceva mai bine la gândul că nu cheltuise atât de mult pentru ea.

— Aveţi un grădinar demn de laudă…

— Nu, nu, nu, fetiţă dragă. Nu grădinarul nostru. Richa rd. Sunt florile lui. Nu permite nimănui să le atingă atunci c ând ne aflăm la Londra. Tocmai de aceea am trimis-o pe fat ă la prima oră, ca să fure câteva fără ştirea lui. Din câte am aflat, în această dimineaţă Richard îi instruia pe servitori să le încarce în trăsuri.

— Vreţi să spuneţi că fiul dumneavoastră a cultivat to ate aceste flori?

— Dacă sunt într-adevăr ale lui, ceea ce este aproape sigur. Ducesa îşi arcui subtil o sprânceană. Sunt ale lui?

Kitty îşi mută privirea de la ducesă la Lady Anne. Simţ

ea cum îi lua foc faţa.

— Biletul care le însoţea era de la ducele de Weddingt on.

— Ce ai făcut să câştigi asemenea favoruri din partea lui?

Capacul clămpăni când Kitty ridică ceainicul, căci mâi nile îi tremurau îngrozitor.

— Chiar nu ştiu, spuse ea, sperând ca maniera în care accentuase cuvintele să exprime fără echivoc faptul că nu a vea nicio idee, nu că nu voia să spună.

„L-am sărutat în zori şi ni s-a înfierbântat sângele. Se pare că nu reuşeşte să uite, aşa cum nici eu nu pot.”

— Orhideele sunt un hobby de-al lui, deşi nu cred că e ste la fel de obsedat pe cât se spune că ar fi Joseph Chamb erlain. Am impresia că Richard găseşte consolare în sera lu i. Acolo şi la mare.

Kitty le înmână musafirelor ceştile şi farfurioarele.

— Şi mie îmi este dragă marea.

— Trebuie să ne vizitezi la Drummond Manor cândva, spuse Lady Anne. Te-am primi cu mare drag, nu-i aşa, mam ă?

— Da, desigur.

— Richard te-ar putea duce în larg cu unul dintre iaht urile lui.

— Chiar nu ştiu când voi avea timp, cu toate planurile pe care trebuie să le fac împreună cu lordul Farthingham.

— Înţeleg, dar e păcat. Îi spuneam mamei cât de bine m-am simţit în compania dumitale. Sper că vei veni să ne vi zitezi.

— Aş fi încântată.

— Splendid, spuse ducesa. Acum trebuie să plecăm. A vem şi alte vizite de făcut în această după-amiază.

După ce ducesa şi Lady Anne plecară, Kitty se aşeză î n salon, învăluită de parfumul dulce, şi contemplă florile du să pe gânduri. Ar fi preferat ca el să le fi cumpărat. Nu-i plă

cea ideea că îi dăduse ceva ce îngrijise şi cocoloşise până la înflorire – nu-i plăcea imaginea lui stând singur în seră lâng ă plante, stând singur pe ţărmul stâncos, privind către mar e.

Participase la trei sezoane mondene şi nu îl întâlnise n ici măcar o dată. Cum putea un asemenea singuratic să fie prieten cu Farthingham, care aduna constant oameni în jur ul lui, ca şi cum ar fi avut nevoie de ei pentru a respira?

Şi de ce, o, de ce nu-şi putea lua gândul de la Weddin gton?

Capitolul 9

Richard auzi râsul grav răsunând în hol înainte ca maj ordomul să-l conducă în bibliotecă.

— Weddington! Mă bucur că ai trecut pe aici, spuse F arthingham, ridicându-se în picioare şi salutându-l de cum i ntră în cameră. Ai avut onoarea să faci cunoştinţă cu Freder ick Montague, nu-i aşa?

— Da, ne-am întâlnit acum câţiva ani.

— Aşa credeam şi eu.

— Am reuşit să vă văd într-o piesă pe care mi-a recom andat-o Farthingham, îi spuse Richard lui Montague. Am fos t impresionat de talentul dumitale actoricesc.

Montague era tânăr, dar ochii lui cenuşii reflectau inte ligenţă şi, poate, faptul că văzuse mai multe aspecte ale lu mii decât şi-ar fi dorit. Se înclină uşor şi zâmbi.

— Excelenţă, sunt onorat că aţi fost impresionat de u milele mele eforturi.

— Aşa şi trebuie, Freddie. Weddington, vrei nişte port o?

— Da, mulţumesc. Richard se aşează pe un scaun pluş at, unul dintre cele patru aşezate în jurul unei mese octogo

nale.

Farthingham luă carafa şi o îndreptă spre Montague.

— Freddie a părăsit recent scena, însă doar pentru a l ucra în spatele ei – ca dramaturg. Şi tocmai îi citeam cea m ai recentă piesă. E fantastică.

— Judecând după râsetele pe care le-am auzit înainte să intru, presupun că e o comedie.

— Întocmai, spuse Farthingham, întinzându-i lui Richa rd un pahar. Este povestea unui bărbat care comite o crimă pentru a câştiga afecţiunea unei femei.

— Nu m-am gândit niciodată că o crimă poate fi comic ă.

— Recunoaşte, Weddington, prea puţine lucruri din vi aţă ţi se par comice. Dar piesa lui Freddie este excelentă. C red că te va face până şi pe tine să râzi o dată sau de două ori. Poate îţi va da voie să o citeşti.

— O, nu, obiectă Montague roşind. E doar o primă ver siune, încă mai trebuie să o finisez.

— Când eşti mulţumit de rezultat, aş fi bucuros să o ci tesc, spuse Richard. Am încredere în opinia lui Farthingha m.

— Mulţumesc, Excelenţă. Voi fi incredibil de onorat să vă aud părerea despre munca mea.

Richard sorbi din vin. Zâmbitor, Farthingham se aşează comod şi îşi încrucişă picioarele.

— Aşadar, ce te aduce la uşa mea?

— M-am gândit că n-ar strica o vizită.

Zâmbetul lui Farthingham pieri.

— Poţi vorbi deschis faţă de Freddie.

— Foarte bine. Voiam să-ţi vorbesc despre domnişoar a Robertson.

— Dumnezeule! strigă Montague. Am uitat că am o înt âlnire. Trebuie să plec. Se ridică în picioare. A fost o plăcere să vă revăd, Excelenţă.

— Am vorbit serios în privinţa acelei piese, atunci cân

d vei fi îndeajuns de mulţumit încât să-mi permiţi să o cites c.

Dramaturgul păru nespus de bucuros.

— Mulţumesc, Excelenţă. Vă voi trimite o copie negreş it.

— Va sta treaz toată noaptea pentru a scrie chiar el e xemplarul pentru tine, chicoti Farthingham.

— Nu sunt decât un biet dramaturg, îngăimă Montagu e fâstâcit.

— Înţeleg că până şi Shakespeare a murit sărac, spus e Richard.

Montague făcu ochii mari.

— Nu aş îndrăzni să mă compar cu un geniu!

— Freddie plănuieşte să se mute în America înainte d e sfârşitul anului, îi explică Farthingham. Crede că va avea mai mult succes la New York.

— Îţi doresc toate cele bune în întreprinderile dumital e, atunci.

— Mulţumesc, Excelenţă. Acum dacă îmi permiteţi, chi ar trebuie să plec.

Când Frederick Montague ieşi pe uşă, Farthingham clă tină din cap.

— Nu-i invidiez pe cei care încearcă să trăiască de pe urma unor activităţi creative. Mi se pare o cale teribil de difi cilă. Am însă cel mai profund respect pentru cei care au tal ent. Dacă aş avea mijloacele necesare, aş fi patronul tuturo r scriitorilor, al artiştilor şi al muzicienilor din Londra.

Dădu vinul pe gât, se ridică şi îşi mai turnă un pahar î nainte de a se reîntoarce la scaunul lui.

— Presupun că te afli aici ca să îmi spui că seara la op eră a fost splendidă.

— Mă aflu aici ca să te rog să iei în considerare posibil itatea de a nu te căsători cu domnişoara Robertson.

— După ce am petrecut o lună sfâşietoare cu avocaţii şi cu tatăl ei lucrând la aranjamentele financiare, cred că po

sibilitatea de a nu mă căsători cu ea e extrem de îndepărtat ă. Aplecându-se în faţă şi proptindu-şi coatele pe genunchi, Farthingham studie conţinutul paharului. Deşi mă bucur că ţi-a plăcut compania ei, trebuie să recunosc îi port o afecţiu ne sinceră.

— Afecţiunea nu înseamnă iubire. O vei distruge, Fart hingham.

Marchizul ridică uimit capul.

— Nu fi melodramatic!

— Este o femeie pasională, şi are nevoie de un bărbat care să o iubească cu pasiune.

Farthingham se lăsă pe spate, îşi întinse picioarele şi î şi sprijini bărbia în palme.

— Ai dedus toate astea dintr-un singur vals, o partidă de tenis şi o seară la operă?

Prietenia lor trecuse prin multe furtuni, astfel că Richa rd nu ezită să i se confeseze.

— Înainte de toate astea, drumurile noastre s-au încru cişat la Drummond Manor.

— Ar fi trebuit să ghicesc. Mi s-a părut mie că sesizez o anume tensiune la balul lui Ravenleigh. Ţi-a cerut să vorb eşti cu mine?

— Nu. Nu vrea să mă vadă.

— O, asta e grozav, râse Farthingham. Şi cu toate ast ea ai decis să o scapi de persoana mea.

— Sincer, nu cred că poţi să o faci fericită.

— Iar eu cred sincer că pot. Farthingham se duse la fe reastră şi privi afară spre grădină. După cum spuneam, ţin f oarte mult la Kitty. Nu i-aş face niciodată rău. Îmi place com pania ei. O găsesc frumoasă. Îi voi rămâne credincios şi nu î i voi da niciodată vreun motiv să se îndoiască de devotame ntul meu.

— Nu mă îndoiesc de voinţa ta, ci de capacitatea ta d e a-ţi duce planurile până la capăt. Trecutul unui bărbat spu ne de obicei multe despre viitorul lui.

Farthingham se întoarse şi îi susţinu privirea cu o expr esie extrem de serioasă pe chip.

— Şi totuşi, vine o vreme când orice bărbat trebuie să îşi lase în urmă trecutul şi să îmbrăţişeze viitorul, indiferent dacă vrea sau nu. Ca fiu mai mare, ştii la fel de bine ca min e că vieţile noastre aparţin Angliei, că avem o datorie faţă d e cei care ne-au precedat şi faţă de cei care ne vor urma – s ă lăsăm o fundaţie financiară solidă şi un moştenitor, să fim onorabili, să punem dorinţele şi nevoile personale pe ultimu l plan. Oricum ar fi fost viaţa mea, odată ce o iau pe Kitty d e soţie – dădu din cap ca şi cum ar fi avut nevoie să-şi confi rme angajamentul – mă voi dedica în totalitate ei şi fericirii sale.

Richard se ridică în picioare.

— Farthingham, te-am admirat şi te-am respectat înto tdeauna. Ştiu că ai un profund simţ al onoarei şi o înţeleger e desăvârşită a obligaţiilor ce îţi revin, dar te implor, nu o lu a pe Kitty de soţie. Merită mult mai mult decât o căsătorie b azată pe datorie şi obligaţii. Nu poţi aduce în căsnicie pasiu nea pe care aş putea-o aduce eu.

Farthingham clătină încet din cap, cu un zâmbet trist î n care se întrezărea compasiunea.

— Mai simţi şi acum nevoia aceea extraordinară de a controla totul, de a crede că tu şi numai tu ştii ce e mai bin e pentru toată lumea? Nu eşti Dumnezeu, omule. Nu poţi şti ce îi va aduce viaţa cuiva.

— Nu pretind că am darul omniscienţei, însă cred cu t ărie că nu ea este persoana potrivită pentru tine, cum nici t u nu eşti pentru ea.

— O iubeşti?

Richard lăsă privirea în jos.

— Ştii bine că nu.

— Vorbeşti despre pasiune când tu nu poţi iubi. Nici m ăcar pe tine însuţi. Te consideri responsabil de moartea tat ălui tău şi nu te-ai iertat pentru asta. Mă pot gândi la o mie

de motive pentru care căsătoria cu tine ar face-o pe Kitty n efericită. Eu, pe de altă parte, mă iubesc pe mine însumi şi pe toţi cei din jurul meu. O voi face să râdă, îi voi aduce buc urii.

— Dacă voi observa la un moment dat că nu este cea mai fericită femeie din întreaga Anglie, voi face tot ce îmi v a sta în putere ca să o salvez de tine.

— Nu ai fost niciodată genul care să facă lucrurile pe j umătate. Sunt surprins că nu faci totul acum.

— Cine zice că nu? întrebă Richard zâmbind.

Farthingham râse.

— Chiar aşa! Îmi imaginez că nu este cel mai oportun moment să te rog să fii cavalerul meu de onoare când eu şi Kitty ne vom rosti jurămintele.

Richard decise că îşi merita pedeapsa cu vârf şi îndes at.

— E un moment la fel de bun ca oricare altul.

— Pentru că răspunsul este nu.

— Pentru că răspunsul este da. Suntem prieteni de m ult prea mult timp ca să nu mă simt onorat de această ofert ă.

Farthingham roti vinul în pahar.

— Deţii puterea de a o îndepărta foarte uşor de mine.

— Nu vreau s-o îndepărtez de tine, Farthingham. Vrea u pur şi simplu să-i îndrept afecţiunea către mine, spuse Ric hard, după care se ridică să plece.

*

Lui Kitty îi plăcea intimitatea adunărilor restrânse, pri etenoase. Deşi adora balurile şi dineurile elaborate, le găse a totodată extrem de obositoare. Trebuia să aibă grijă perm anent cum se prezenta şi cum era văzută. În casa lui Farthi ngham, o casă care avea să fie a ei în curând, se simţea de obicei foarte bine.

În acea seară însă, la cină, cu Farthingham în stânga ei şi Weddington vizavi, rigiditatea şi formalismul ducelui o scoteau din minţi. Nu putea să-l condamne. Nu-i trimisese n iciun bilet de mulţumire pentru florile splendide, iar atunci c ând sosise împreună cu sora lui se limitase să-l salute stâng aci.

Lady Anne stătea lângă fratele ei, avându-l în faţă pe Freddie Montague. Kitty citise câteva dintre piesele lui. Le c onsidera foarte bine scrise, dar de fiecare dată o surprindea stilul lui abrupt. Avea o faţă de adolescent, aşa că s-ar fi aşt eptat ca în operele lui să găsească tinereţe, farmec, inocenţ ă, însă umorul lui incisiv o făcea să se întrebe dacă nu cum va nutrea un sentiment de revoltă faţă de o lume pe care o socotea nedreaptă.

— Dacă America e atât de minunată, atunci de ce atât de multe doamne vin în căutarea lorzilor noştri? întrebă Lad y Priscilla.

Aparent una dintre cele mai apropiate prietene ale lui Lady Anne, aceasta nu se ferea să-l soarbă din ochi pe Fred die. Fusese vădit nemulţumită să afle că dramaturgul plănu ia să se mute în America.

— Bună întrebare, spuse Farthingham. De ce crezi că se întâmplă asta, draga mea?

— America este minunată, într-adevăr. Kitty îşi plimbă privirea de la un comesean la altul, oprindu-se cel mai puţin asupra lui Weddington. Dar cred că abia acum începe să aju ngă la rafinamentul pe care Anglia îl are de atâta vreme, co ntinuă ea. E nevoie de timp ca să-ţi revii după un război civi l. Aş fi crezut că istoria voastră s-a învăţat asta.

— Te-a luat aici, Prissy! croncăni Farthingham.

— Ei, vezi-ţi de treabă!

Farthingham râse.

— Un limbaj deloc potrivit pentru fiica unui conte.

— Cred că toţi ajungem la un moment dat să ne săturăm de lumina reflectoarelor, zise Lady Priscilla. Nu eşti de a

ceeaşi părere, Freddie?

— Fiind al cincilea fiu al unui viconte, nu am prea fost în lumina reflectoarelor.

— Nu ştiam că tatăl dumitale a fost viconte, spuse Kitt y.

— E mai degrabă oaia neagră a familiei, draga mea, p reciză Farthingham când Freddie, îmbujorat, nu răspunse. U n bărbat care încearcă să-şi câştige pâinea – şi nu oricum, c i scriind piese de teatru – nu este un exemplu bun pentru lu mea noastră.

— Familia dumitale nu te aprobă? întrebă Kitty.

— Nu aprobă multe lucruri la mine.

Kitty se întrebă dacă aceea era dezamăgirea pe care o vedea reflectată în scrierile lui.

— E pierderea lor, Freddie.

— Sunteţi prea bună, domnişoară Robertson.

— Hai, hai, spuse Farthingham cu o fluturare generoa să din mână. Fără formalităţi în această seară. Suntem doar între prieteni, liberi să fim noi înşine. De ce credeţi că nu v-am aşezat conform etichetei Debrett?

— Să fiu sinceră, Farthingham, am presupus că este d in cauza faptului că nu ai încă o soţie care să se ocupe de t oate astea pentru tine. Că veni vorba, când veţi face anunţ ul oficial? Oamenii înţep să se îndoiască de zvonurile pe car e le-am răspândit, spuse Lady Priscilla.

— Kitty m-a rugat să aştept până la sfârşitul sezonului pentru a anunţa logodna, o lămuri Farthingham.

Kitty ridică privirea spre Weddington preţ de o clipă, d e ajuns ca să-i citească întrebarea din ochi: oare dorinţa ei de a aştepta avea legătură cu cererea lui de a-şi amâna an unţul? Coborî privirea spre mâna lui Farthingham care îi pri nse degetele şi le duse la buze.

— Sunt dispus să fac orice doreşte doamna mea. Impo rtant e să fie fericită.

— Închin, spuse Freddie. Daţi-mi voie să ţin un toast p

entru fericirea voastră.

Paharele se ridicară şi toată lumea sorbi. Kitty simţea cum stomacul i se strângea într-un nod. Nu avea nicio îndoi ală că avea să fie fericită cu Farthingham, şi totuşi nu putea să ignore prezenţa ducelui. Dacă toţi ceilalţi păreau să orbit eze la periferia lumii ei, Weddington părea să ocupe cu aut oritate centrul. Această constatare o neliniştea la culme.

Îşi dorea ca el să fi spus ceva. Orice. Vorbise atât de p uţin de când sosise, încât Kitty începea să se întrebe de ce se mai obosise să vină. Chiar în timp ce se gândea la asta, găsi răspunsul: deoarece ştia că ea avea să fie acolo.

Nu mai folosea bastonul, însă gesturile lui păstraseră o anumită rigiditate. După toate aparenţele, încă mai avea dureri, dar se străduia să mascheze.

— Ce îţi face spatele, Excelenţă? întrebă ea încet.

Maxilarul lui se încleştă.

— Mult mai bine, domnişoară Robertson. Mulţumesc d e întrebare.

— Dumnezeule, Weddington, chiar trebuie să fii atât d e formal? îl mustră gazda.

— Spre deosebire de tine, nu am nicio intenţie să imit masele.

Prietenul său chicoti.

— Atunci vei adora de-a dreptul distracţia pe care am pregătit-o pentru mai târziu.

— Ce s-a întâmplat cu spatele dumitale, Excelenţă? vr u Lady Priscilla să ştie.

— S-a rănit încercând să o învingă pe Kitty la tenis, o i nformă Farthingham înainte ca Weddington să poată răspu nde.

— Nu am încercat, chiar am învins-o, spuse Weddingt on aspru.

— Ce nesportiv, îl dojeni Lady Priscilla. Ce fel de gentl eman eşti dumneata, Weddington, să nu laşi o doamnă să c âştige?

— Un gentleman care…

Kitty şi Weddington începuseră în acelaşi timp; dându-şi seama, se opriră simultan şi se uitară unul la altul.

Weddington înclină capul.

— Un gentleman care recunoaşte un adversar redutab il, termină el.

Ea fusese pe cale să spună că era un gentleman cărui a nu-i plăcea să piardă un pariu. Simţind cum faţa i se înfier bânta sub privirea lui cercetătoare, îl întrebă:

— Şi dacă nu ar fi existat un pariu, Excelenţă?

— Aş fi luptat la fel de tare să câştig, domnişoară Rob ertson.

— Luptă? exclamă Farthingham. Dumnezeule mare, Weddington, nu suntem la război!

— Te contrazic, replică ducele fără a-şi lua privirea de la Kitty. A fost o luptă a aptitudinilor. Nu se face să-ţi dezon orezi adversarul retrăgându-te înainte de lovitura finală.

— Nu e de mirare că ai rămas burlac. Eu, de exemplu, recunosc că femeia este o fiinţă delicată şi trebuie tratată c a atare. Nu aş îndrăzni să-i rănesc sentimentele fragile stră duindu-mă să o învinge la tenis.

— În schimb o insulţi, spuse Kitty.

Farthingham întoarse iute capul, cu sprâncenele blond e ridicate într-o expresie de şoc.

— Poftim?

— Când jucăm, nu încerci niciodată să câştigi.

— Bineînţeles, draga mea. Vreau ca tu să ai onoarea d e a învinge.

— Dar nu se cheamă victorie dacă tu nu încerci. Şi nu este nici onoare. E mai degrabă o victorie fără sens.

— Cred că e mai bine decât nicio victorie.

— Nu ai putea s-o învingi, spuse Weddington.

Tânăra femeie nu avea nevoie de intervenţia lui; totuş i, aceasta o mişcă. Deşi pierduse, savurase jocul mai mult d ecât oricare dintre cele câştigate înainte.

— Aş învinge, dacă mi-aş pune în minte asta, zise Farthingham ţanţoş.

— Pun pariu că nu vei câştiga, spuse Weddington.

— Pe ce punem pariu?

— Ce doreşti?

Farthingham se lăsă pe spate cu un zâmbet triumfător.

— *Frumoasa doamnă.*

— S-a făcut.

— Şi dacă va câştiga domnişoara Robertson? întrebă Lady Anne.

— Nu va câştiga, declară Farthingham sigur pe el.

— Va câştiga, spuse ducele. Atunci îmi vei fi dator cu un gaj. Orice ţi-aş cere, oricând.

— Accept.

— Farthingham, nu fi naiv, îl avertiză Freddie. Nu accepţi un pariu fără a şti exact ce e în joc şi când va trebui să plăteşti.

— Nu are importanţă, Freddie, pentru că voi câştiga, fără nicio îndoială.

Uimită, Kitty urmărise schimbul de cuvinte. Era ca şi cum nu ar fi însemnat nimic, doar o minge aruncată cu nepăsare de colo-colo.

— Nu am nimic de spus în această privinţă?

— Absolut nimic, spuse Farthingham, strălucind. Voiai să depun toate eforturile ca să te învinge. Acum o voi face.

Dacă ea ar fi câştigat, Weddington ar fi avut dreptul să revendice orice îşi dorea. Judecând după felul în care o privise, nu-i era greu să-şi imagineze despre ce era vorba. Ar fi putut să nu joace la potenţialul maxim, însă onoarea o împiedica să se comporte astfel. Se afla într-o situaţie extrem de neplăcută.

Deschise gura ca să afirme că nu avea să participe la un pariu cu o miză atât de ridicolă, dar, văzând scânteia de triumf din ochii lui Weddington, o închise la loc. Lupta se du

cea la un alt nivel: între el şi ea. O provoca să accepte, se a ştepta ca ea să se retragă.

În cele din urmă îşi îndreptă umerii şi întrebă:

— Cine este frumoasa doamnă?

— *Frumoasa doamnă?* Unul dintre iahturile lui, o lămu ri Farthingham. O splendoare. Ştiu cât de mult îţi place să n avighezi, draga mea. Acest pariu îmi va da ocazia să te duc pe mare în propriul meu vas. Nu al tatălui tău.

Dumnezeule, îi venea să plângă. Pentru că Farthingha m nu voia să i se pună eticheta de vânător de zestre. Pentr u că Weddington avea o asemenea încredere în capacitatea ei de a câştiga, încât era dispus să rişte un bun atât de valo ros.

— Este un joc de tenis, domnilor. Alegeţi o miză mai r ezonabilă, le ceru.

— Eu sunt mulţumit cu pariul ăsta aşa cum e, spuse Weddington.

— La fel şi eu, întări Farthingham.

— Sunteţi nebuni amândoi.

— Nu te îngrijora, draga mea! Weddington îşi permite să o înlocuiască.

— Nu asta e ideea, Nicky.

— Dacă te preocupă atât faptul că va renunţa la iaht, atunci ai grijă să nu pierzi.

— Crezi sincer că joci tenis mai bine decât mine?

— Mă tem că da, draga mea. Sunt chiar bun.

Farthingham nu dăduse nici măcar un indiciu, cât de mic, despre talentul lui când jucaseră. Acest lucru o înfuria aproape la fel de mult precum gândul că Weddington avea să câştige pariul dacă ea îşi învingea adversarul. Oare mân dria avea s-o împingă să se lupte din răsputeri ca să câştig e? Sau dispreţul faţă de bărbatul care o privea stăruitor ave a să o îndemne să piardă? Era o dilemă indisolubilă, ca ace ea de dinaintea partidei cu Weddington.

Dădu din umeri cu aparentă nepăsare. O enerva însă

gândul că Farthingham nici măcar nu o considerase un adv ersar demn de luat în seamă.

— Bine, dacă insişti, voi juca împotriva ta.

— Splendid! Provocarea este lansată, pariul a fost acc eptat. Mâine după-amiază aptitudinile noastre vor fi puse la încercare, anunţă Farthingham.

Kitty descoperi că Weddington o fixa neabătut cu privi rea. Fără un cuvânt, ducele ridică paharul de vin în direcţia ei.

„Dă, Doamne, o ploaie torenţială mâine”, imploră ea î n gând.

Capitolul 10

Jocul de mimă. Lui Richard i se părea ironic faptul că l ui Farthingham îi plăcea atât de mult acest joc, în condiţiile în care întreaga lui viaţă nu era altceva decât o mimă elabo rată.

Gazda schimbase regulile complet. Nu existau echipe, nu exista nici măcar o mizã. Se străduiau pur şi simplu să g hicească răspunsul pentru ca fiecăruia să-i vină rândul să st ea în faţa celorlalţi şi să se prostească. În mod uimitor, toţi i nvitaţii participau cu entuziasm.

Richard şedea pe marginea canapelei, iar Lady Priscill a sărea lângă el, ca şi cum ar fi crezut că zgâlţâiala l-ar fi aj utat să ghicească titlul romanului pe care îl mima Anne.

Documentele postume ale clubului Pickwick[2]*.*

Kitty era aşezată pe un scaun, cu sprâncenele încrunt ate. Richard îi admira capacitatea de a se concentra atât de intens când cei din jurul ei ţipau ca nişte pacienţi evadaţi d e la ospiciu. Pânã şi Farthingham şi Montague se agitau fre netic, de parcă ar fi fost brusc năpădiţi de purici.

[2] Roman de Charles Dickens (n.red.)

— *Documentele postume ale clubului Pickwick,* spuse Kitty.

— Da! strigă Anne, agitând un deget înspre fratele ei. Ştiai despre ce era vorba cu mult înainte să anunţe ea, nu-i aşa?

El dădu din umeri nonşalant.

— Dacă ar fi ştiut răspunsul ar fi spus, zise Farthingham.

— De ce să dau răspunsul când recompensa este să stau în faţa tuturor şi să mă comport ca o maimuţă? întrebă Richard.

— Recompensa, dragul meu prieten, este să-i învingi pe ceilalţi cu isteţimea ta.

Richard rânji.

— Asta am şi făcut.

— Asta spui dumneata, bombăni Kitty.

— Îmi pui la îndoială cuvântul, domnişoară Robertson?

— Nu, Excelenţă. Doar că aş fi crezut că spiritul de luptător te va forţa să-ţi demonstrezi superioritatea.

— Deci recunoşti că sunt superior?

Ochii ei scânteiară de furie.

— Nu, recunosc numai că ţi se pare că eşti.

— Am o idee, spuse Farthingham. Un alt pariu.

Kitty râse cristalin.

— Cred că avem destule pariuri, Nicky, replică ea cu vădită afecţiune.

Farthingham ridică un deget.

— Ascultă-mă! Cred că toată lumea este de acord că, dintre toţi cei care avem curajul să dăm un răspuns cu voce tare, Kitty este cea mai bună la ghicirea soluţiei.

Anne, Lady Priscilla şi Montague încuviinţară din cap.

— Excelent! Iată ce propun. Noi patru – arătă către Anne, Lady Priscilla şi Montague – vom face fiecare câte o pantomimă. Kitty şi Weddington vor trebui să ghicească. Dacă Kitty găseşte răspunsul corect mai des decât Weddington, e

l va trebui să vină în faţa noastră şi să facă o pantomimă, c ât de bine poate – talent care mă tem că îi lipseşte, acesta fiind adevăratul motiv pentru care ezită să se pronunţe.

— Şi dacă dau mai multe răspunsuri corecte decât do mnişoara Robertson? întrebă Richard.

— Kitty face un tur al grădinii cu tine, permiţându-ţi să scapi de spectacolul care te enervează atât, iar noi jucăm î n continuare, scăpând astfel de un tovarăş posac.

— Accept.

— Nu! strigă tânăra femeie. Nicky, nu poţi pune un pa riu care mă obligă pe mine să fac ceva dacă pierzi!

— Dar nu voi pierde, draga mea. Am deplină încreder e în capacitatea ta de a-l învinge pe hoţomanul acesta. Pret inde că ştie întotdeauna răspunsul, şi totuşi nu am văzut ni cio dovadă.

Kitty se uită repede la Richard, apoi se întoarse către Farthingham.

— Ar fi complet necuviincios din partea mea să mă pli mb cu ducele în grădina întunecată când noi doi suntem at ât de aproape de a ne anunţa logodna.

— Dacă îţi face vreun avans, nu trebuie decât să strig i. Voi veni să te salvez.

— Îţi baţi joc de îngrijorarea mea.

— Desigur. Weddington este un gentleman şi îmi e pri eten. Am încredere totală în el. Grădina e luminată de lămpi le cu gaz. Vei fi în deplină siguranţă. Deşi, sincer, nu cred c ă voi pierde pariul. Ai încredere în mine şi în aptitudinile tal e, draga mea!

Luptătorul din sinea lui se descătuşă când văzu bărbia lui Kitty ridicându-se. În ochii ei verzi se citea provocarea.

— Am încredere în tine, Nicky! Din toată inima. Să înc epem, ceru ea.

Cu o simplă aplecare din cap, Richard acceptă duelul. Se întrebă cum ar fi reacţionat dacă i-ar fi spus că încredere a ei era prost plasată. În mod ironic, încrederea funcţiona la

diferite niveluri. Ea avea încredere în Farthingham, Farthing ham avea încredere în prietenul lui.

Din păcate, Richard nu voia să dezmintă încrederea lu i Farthingham; prin urmare, începea jocul cu un dezavantaj nedrept.

Kitty avea încredere în Farthingham din toată inima, d ar el, evident, nu ar fi trebuit să aibă încredere în ea. Sau, c el puţin, nu ar fi trebuit să se încreadă în talentul ei la mim ă, se gândi ea pe când se plimba agale printre straturile de flori alături de Weddington.

Pur şi simplu nu-i venea să creadă cum câştigase, enu nţând soluţia cu un calm desăvârşit, uneori cu doar o fracţi une de secundă înaintea ei, ca şi cum întreaga poveste i se părea plictisitoare. Fusese în dezavantaj clar, căci toţi o sus ţinuseră pe ea, încurajând-o să strige prima răspunsul.

Toate astea în timp ce el dădea fiecare răspuns pe un ton enervant de discret şi arogant. La naiba, ura să piardă, ura în mod special să piardă în faţa lui. Îşi dădu seama că a sta nu avea s-o ajute la meciul de tenis de a doua zi. Chiar nu voia ca el să beneficieze de pe urma eforturilor ei, dar să piardă dinadins… îl blestemă din nou pe Farthingham pentr u că o pusese într-o asemenea situaţie deplorabilă.

— Nu ţi-e teamă că voi juca prost mâine pentru ca Lor d Farthingham să se aleagă cu iahtul dumitale? întrebă ea î ntr-un final, spărgând tăcerea.

— Posibilitatea ca dumneata să joci prost nu mi-a trec ut prin cap, domnişoară Robertson.

— Ai permisiunea mea să-mi spui Kitty.

— Numai dacă îmi vei spune Richard.

Îl privi în umbrele serii. Întunericul părea să fie un fun dal caracteristic pentru întâlnirile lor intime. Nu se putea de cide dacă acest lucru reprezenta pentru ea un avantaj sau nu.

— Aveam impresia că majoritatea aristocraţilor au o p oreclă derivată din titlurile lor. Dar nici dumneata, nici Farth

ingham nu păreţi să fi adoptat această tradiţie.

— Apropiaţii îl strigau pe tatăl meu Weddy. Nu am vru t să-i moştenesc porecla odată cu titlul.

— Pentru că nu îl plăceai? întrebă ea bănuitor.

Fiindcă îi erau atât de dragi întrecerile, şi-l putea imag ina cu uşurinţă manifestând acelaşi spirit de competiţie faţă de tatăl său.

— Pentru că l-am iubit. L-am respectat, l-am admirat ş i aş fi preferat să nu am niciodată ocazia să-i moştenesc titl urile.

O imposibilitate, cu excepţia cazului în care tatăl lui ar fi trăit mai mult decât el. Recunoscând un dram de tristeţe şi regret în vocea lui, Kitty se întrebă dacă ar fi preferat într -adevăr ca tatăl lui să-i supravieţuiască.

— Cum a murit?

— Într-un mod arogant.

Ţinea mâinile împreunate la spate, de parcă în felul ac esta s-ar fi împiedicat să o atingă.

— Nu mă poţi lăsa doar cu un astfel de răspuns.

— Pot, dacă vreau. Totuşi, nu se întâmplă nimic dacă afli. Richard oftă, ca şi cum ţinea în el ceva ce trebuia eliber at, ca şi cum se deschisese o poartă sau se prăbuşise un zi d. Am plecat în larg cu un echipaj de şase oameni. Venea fu rtuna, dar nu ne-am întors la ţărm. Tata şi cu mine credeam că putem controla marea, însă marea nu poate fi îmblânzit ă. Vasul s-a scufundat. El a murit. Eu şi echipajul am ajuns l a ţărm.

Îşi depăna povestea ca şi cum ar fi memorat detaliile unul după altul, pentru a fi relatate la comandă, asemenea poeziilor pe care ea trebuise să le recite la şcoală.

— În prima dimineaţă când te-am văzut, stând pe mal, înfruntând marea, atitudinea ta mi-a părut sfidătoare, spus e ea încet.

— Marea mă îngrozeşte.

Kitty înlemni. Acele cuvinte erau ultimele pe care se a

şteptase să le audă de la el. Nu îşi imaginase că exista vreu n lucru care să-l înspăimânte pe acel bărbat puternic şi viril. Acum însă, înţelegând de ce era atât de dispus să pună la b ătaie un iaht, pariul nu i se mai părea atât de revoltător.

— Atunci nu te va deranja să pierzi un iaht în favoarea lui Farthingham.

— Dimpotrivă. Mă deranjează foarte tare. Dar dacă re uşeşte să câştige pariul, pur şi simplu îl voi înlocui cu altul.

— Dar de ce? Dacă marea te îngrozeşte…

— Tocmai pentru că mă îngrozeşte. Exact de aceea în ot în fiecare dimineaţă atunci când am *ocazia.* Exact de ace ea ies cu iahtul în larg. Refuz să-mi las fobiile să mă control eze.

Kitty îi auzi pasiunea răzbătându-i din voce. Era atât d e captivată, încât aproape uitase că Farthingham se afla în casă, în salon, amuzându-se cu prietenii.

Weddington îşi drese glasul.

— Nu am pomenit nimănui despre fobiile mele. Mizez pe faptul că vei fi discretă.

— Nu voi spune nimănui.

— Deci nu eşti ca Lady Priscilla, predispusă la răspând irea bârfelor cu o viteză uimitoare?

— Nu mi-a plăcut niciodată bârfa.

— O calitate admirabilă la o femeie.

Îşi continuară plimbarea în tăcere. Kitty nu înceta să s e minuneze că Farthingham, deşi scăpătat, reuşea totuşi să dea impresia unui bărbat cu bani. Avea grădinari şi servitor i, nu la fel de mulţi ca alţii de rangul lui, dar destui ca să ad ministreze gospodăria eficient. Dintr-odată, parfumul care s e estompa odată cu lăsarea nopţii îi aminti de ceea ce nu fă cuse.

— Am neglijat să îţi mulţumesc cum se cuvine pentru florile încântătoare pe care mi le-ai trimis.

— A fost plăcerea mea.

— Şi penitenţa? întrebă ea muşcându-şi buza inferioar

ă. Mama ta crede că provin din sera familiei.

— Nu i-am pus niciodată la îndoială înţelepciunea. A f ost de-a dreptul impresionată de dumneata, domnişoară Ro bertson.

— Kitty.

— Am decis că nu ar fi înţelept să ne tutuim.

Fiul părea să fie la fel de înţelept ca mama. Se impun ea să-i urmeze exemplul, îşi zise ea.

— În altă ordine de idei, trebuie să refuz oferta genero asă de a mă folosi de loja…

— Oferta a fost deja făcută, şi Farthingham a accepta t.

— I-ai spus lui Farthingham?

— Sigur.

— Şi cum ţi-ai explicat gestul?

— Spunându-i că nu am văzut femeie căreia să-i fi plă cut mai mult opera.

— Eşti uimitor. Minţi de îngheaţă apele atunci când îţi convine.

— N-am minţit. Nu am văzut niciodată o femeie căreia să-i placă mai mult opera, nici măcar Anne. Nu am afirmat î nsă că ăsta e motivul pentru care ţi-am oferit loja. Dacă el a tras această concluzie, foarte bine.

Când Kitty izbucni în râs, Richard se opri şi se întoarse cu faţa către ea.

— Ţeşi o pânză complicată, Excelenţă.

— Sunt conştient de asta, domnişoară Robertson, în fe luri pe care nici măcar nu ţi le poţi imagina.

— Ce s-ar întâmpla dacă ţi-ai da drumul mâinilor?

— Te-aş lua în braţe. De ce i-ai cerut lui Farthingham să întârzie anunţul până la finalul sezonului?

— M-am gândit doar la mine. Ziarele conţin prea mult e bârfe momentan. Anunţul nostru nu ar primi atenţia pe ca re o merită.

— Cine ţese o pânză complicată acum?

Ea trase aer în piept, impunându-şi să rămână pe pozi ţii, să nu fugă.

— Mă îngrozeşti.

— Nu ţi-aş face niciodată rău.

— Mă faci să simt unele lucruri… murmură ea apoi ple cându-şi ochii.

El îi prinse bărbia între degete şi o forţă să-l priveasc ă.

— Am ajuns la concluzia că e mai bine să înfruntăm c eea ce ne îngrozeşte, în loc să batem în retragere.

— Nu bat în retragere, cuceresc…

— Pentru numele lui Dumnezeu, sunteţi cei mai lenţi o ameni de pe pământ, strigă Farthingham.

Weddington îşi retrase rapid mâna. Kitty auzi paşii ma rchizului pe cărare şi se întrebă ce ar fi putut vedea.

Se forţă să zâmbească. El era încă destul de departe, deci exista o speranţă să nu fi observat mare lucru.

— Dacă mă pui pe mine să fac un tur al grădinii, aş aj unge până aici şi m-aş întoarce în mult mai puţin timp decâ t v-a luat vouă să vă mişcaţi încoace, comentă Farthingha m.

— Am avut nişte dureri de spate şi a trebuit să încetin esc pasul, îi explică Weddington.

Kitty îşi dădu atunci seama că nu minţea, judecând du pă postura lui rigidă.

— Ar trebui să foloseşti bastonul mai mult, îi sugeră L ady Anne din spatele lui Farthingham. În definitiv, e un acce soriu la modă, nimeni nu s-ar întreba ce e cu el.

— Ai dreptate, Anne, spuse Weddington.

— Ei bine, în timp ce voi pierdeaţi vremea pe aici, Lad y Anne a venit cu o idee genială, zise Farthingham. Ne-a inv itat pe toţi să ne desprindem de vârtejul evenimentelor mo ndene şi să petrecem câteva zile la Drummond Manor. Eu, unul, sunt cu totul de acord. Ce părere ai, draga mea?

Drummond Manor. Lady Anne îl amintise în dimineaţa

în care o vizitase împreună cu mama sa. Deci acolo stătea c ând se întâlniseră prima dată! Un loc periculos, un loc extre m de periculos.

Kitty ar fi preferat să refuze, dar mintea nu-i mai funcţ iona, aşa că nu se putu gândi la niciun motiv plauzibil. Întru cât urma să-şi anunţe logodna la sfârşitul sezonului, nu put ea spune că trebuia să rămână la Londra pentru a-şi căuta un pretendent.

În plus, privirea lui Weddington era aţintită asupra ei. Aproape că îi putea simţi provocarea nerostită.

— Dacă asta îţi doreşti, spuse ea în cele din urmă.

— Splendid! exclamă Farthingham. Acum, toată lume a să mă urmeze înapoi în salon. Vreau să vă propun un joc f oarte amuzant.

Porni băţos, urmat de ceilalţi. Kitty mergea încet, cu Weddington alături. Putea jura că îl auzise scrâşnind din din ţi.

— Nu îţi plac jocurile de salon, speculă ea.

— Nu în mod special, nu. Deşi, recunosc, am fost extr em de mulţumit de rezultatul jocului de mimă.

— Eu nu. Chiar îmi doream să te văd manifestându-te ca o maimuţă.

El chicoti încet.

— Poate se va ivi ocazia la Drummond Manor.

— Mă îndoiesc. Îmi pari a fi un bărbat care se păzeşte extrem de bine. Ce gaj îi vei cere lui Farthingham dacă voi câştiga meciul mâine?

— Nu m-am decis încă, dar te asigur că, orice ar fi, va avea legătură cu tine.

Capitolul 11

— Nu te superi că i-am invitat pe toţi la Drummond M

anor, nu-i aşa? întrebă Anne.

— Sigur că nu, răspunse Richard, privind pe fereastra trăsurii. E şi casa ta.

— Tu şi domnişoara Robertson v-aţi plimbat vreme înd elungată. Despre ce aţi vorbit?

— I-a luat mult timp să-mi descrie cele două sute de r ochii pe care le are.

— Nu-i adevărat!

— Într-adevăr, nu a făcut-o, spuse el întorcându-se pe ntru a-i zâmbi afectuos. Am vorbit foarte puţin, de fapt. Nu cred că e foarte mulţumită de pariul lui Farthingham.

— A fost o propunere destul de îndrăzneaţă.

— E uşor să fii îndrăzneţ când nu ai nimic de pierdut şi totul de câştigat.

— Ce-o să-i ceri drept gaj?

Richard se uită din nou pe fereastră.

— Ceva la care ţine.

— Ceva la fel de drag cum este *Frumoasa doamnă* pe ntru tine?

— Barca este un obiect, Anne, uşor de înlocuit. Prefer să îi cer un lucru mai greu de obţinut.

— De pildă?

— Nu m-am hotărât încă.

— Trebuie să ai ceva în minte.

— O, da, cu siguranţă am ceva în minte.

— Dar nu vrei să spui.

— Mă tem că nu.

— Nu înţeleg de ce trebuie să fii atât de secretos, bom băni ea. În altă ordine de idei, Prissy şi Freddie par să se înţ eleagă foarte bine. Crezi că e vorba de mai mult decât un fli rt pasager?

— Nu am de unde şti.

— Tatăl ei nu ar fi niciodată de-acord ca Prissy să aibă o relaţie cu un dramaturg. Şi încă unul fără succes.

Înţelegea perfect de ce tatăl Priscillei nu ar fi aprobat

o astfel de relaţie, dar nu înţelegea de ce Richard respingea posibilitatea ca ea să se mărite cu un bărbat de rând. Era ui mitor cum i se schimba perspectiva în funcţie de măsura în care o afecta chestiunea cu pricina. Se întrebă dacă şi Kitty era aşa.

— Pentru o americancă, domnişoara Robertson este d estul de echilibrată, nu crezi? întrebă ea.

— Ba da.

— Ea şi Farthingham alcătuiesc un cuplu splendid. Se completează unul pe altul. Împreună sunt foarte eleganţi. E a se îmbracă întotdeauna perfect. Mă simt de-a dreptul şlea mpătă prin comparaţie.

— Nu eşti deloc şleampătă, Anne.

— Crezi asta doar pentru că eşti fratele meu. Nu îţi po ţi imagina cât de dificil este să atragi atenţia unui bărbat în timpul sezonului. Mi se pare de-a dreptul înjositor. Prefer oc aziile mai intime, ca seara aceasta. Şi mă tem că nu asculţi nimic din ce spun.

— Ascult, dar nu am niciun comentariu.

— Serios, Richard, nu eşti nici pe departe la fel de am uzant ca Farthingham.

El o privi uimit.

— Asta vrea o femeie, Anne? Un bărbat amuzant? Un bărbat care preferă joaca în locul muncii, un bărbat care le permite altora să-l poarte prin viaţă, în loc să hotărască sin gur cum e mai bine?

— Nu am vrut să te supăr, răspunse ea pe un ton acr u.

— Nu m-ai supărat.

— Impresia pe care mi-ai făcut-o e alta. Aplecându-se să-i pună o mână pe genunchi, Anne continuă cu blândeţe: î mi dau seama că administrarea tuturor proprietăţilor şi afac erilor noastre este o povară destul de mare. Nu ştiu cum re uşeşti să faci toate astea, sincer nu ştiu. Vei avea nevoie de o femeie specială care să-ţi stea alături. Se îndreptă de spa

te şi se uită pe fereastră, de parcă, asemenea lui, ar fi crez ut că toate răspunsurile se aflau undeva în afară. Păcat că domnişoara Robertson nu e disponibilă, murmură ea.

Fără să răspundă, Richard privi în zare. Într-adevăr, p ăcat. Deşi gajul pe care avea să i-l ceară lui Farthingham ar fi putut să rezolve această problemă.

*

Kitty abia terminase de luat micul dejun şi se pregăte a să se schimbe în rochia pentru tenis, când sosiră două du zini de trandafiri galbeni. Chiar şi fără bilet ar fi ghicit de la cine erau.

Draga mea domnişoară Robertson,

Te rog să accepţi cele mai sincere scuze, însă unele af aceri urgente mă împiedică să iau parte la partida dintre du mneata şi lordul Farthingham din această după-amiază. Nu mă îndoiesc că îl vei bate mâr, dar în cazul în care el va fi m ai bun, fii convinsă că nu îţi voi purta pică. Iahtul meu este neînsemnat în comparaţie cu fericirea dumitale. Acestea fii nd zise, îţi doresc succes şi un joc bun.

Al dumitale devotat,

Ducele de Weddington

Ar fi vrut să-l bată măr pe el, îşi zise Kitty. Absenţa lui deliberată îi accentua dilema. Gândul că Richard se afla pe marginea terenului ar fi ajutat-o să se menţină pe treapta c ea mai de sus a moralităţii. Aşa putea să rateze o minge din adins, iar el nu ar fi acolo să observe greşeala intenţionată.

Îi venea să ţipe. Chiar avea nişte treburi urgente, sau, intuindu-i nehotărârea, intenţiona s-o tortureze? Sau era pu r şi simplu grijuliu şi nu voia să exercite asupra ei o presiun

e suplimentară?

Avea încredere că ea avea să câştige sau măcar să se lupte din răsputeri? Sau îi oferea o cale uşoară de a nu face niciuna, nici alta? Credea că avea capacitatea de a învinge, dar se aştepta ca ea să piardă?

Studie florile înainte de a reciti biletul. Părea destul de simplu şi direct. Avea treburi mai importante. Bine. La fel şi ea.

Cu siguranţă avea lucruri mai importante la care să se gândească. Trebuia să câştige un meci de tenis.

În timp ce se îndrepta spre scări îl blestemă pe Farthi ngham pentru că o pusese în acea situaţie imposibilă. Apoi î l blestemă pe Weddington pentru că arăta atâta înţelegere î n cazul în care avea să piardă. La naiba! Avea să-i arate ea. Avea să câştige.

Se opri brusc. Richard îşi atinsese scopul. O înfuriase s uficient încât să nu conceapă să piardă.

Nu se putea. Nu putea fi atât de isteţ, nu o putea cuno aşte atât de bine. Of, era teribil de enervant! Avea să-l înve ţe minte. Avea să piardă dinadins. Exact. Putea să-şi ia adio de la barcă.

Începu să urce, dar imediat se opri. Nu, nu, nu. Îi trimi sese scrisoarea deoarece se aştepta ca ea să piardă şi dore a să-i alunge sentimentul de vină. Nu trebuia să se pună pr oblema vinovăţiei. Avea să câştige. Da, asta avea să facă.

Încă două trepte şi se opri din nou. De ce naiba trebui a să fie atât de înţelegător şi de enervant? Dacă Farthingha m pierdea, ce voia să-i ceară? Ceva simplu, un dans la urm ătorul bal, să-l însoţească la teatru sau la o plimbare prin H yde Park? Sau avea să fie vorba de ceva mai mult?

Nu conta. Nu avea nici cea mai mică intenţie să câştig e. Aşa. Decizia fusese luată. Singurul gaj din acea zi avea s ă fie barca.

Cu paşi mai uşori, îşi continuă urcuşul.

*

Richard nu plănuise se asiste la meciul de tenis. Avea, într-adevăr, afaceri de care trebuia să se ocupe, dar mai m ult decât atât, voia să uşureze pe cât putea presiunea ce ap ăsa asupra lui Kitty. Acum, dându-şi seama cu ce obligaţie i mensă o împovărase, regreta că acceptase pariul.

Pe de altă parte, Kitty nu acceptase uşor posibilitatea ca el să-şi piardă barca, atitudine care îl surprinsese plăcut. Se aşteptase ca o femeie cu două sute de rochii în garderob ă să nu înţeleagă valoarea banilor, valoarea adevărată a luc rurilor. După cum se vădea însă, ea avea această calitate, p e lângă onoare şi corectitudine.

I se părea fascinant să-i descopere rând pe rând trăsă turile. Şi-ar fi putut petrece tot restul vieţii explorându-i per sonalitatea.

Nu era nici zvăpăiată, nici anostă. Când vorbea orice a ltă femeie, în special Anne, Richard avea tendinţa să se retr agă în propriile gânduri. Cu Kitty, asculta fiecare cuvânt, do rindu-şi să fi avut o memorie mai bună.

Aşa se face că, puţin înainte de ora meciului, hotărâse să capituleze şi să se strecoare în grădina lui Kitty pentru a urmări partida dintr-un loc ferit.

Ca majoritatea femeilor, Kitty îşi ţinea fusta cu mâna s tângă ca să nu se împiedice şi lovea mingea de jos. Era o în cântare să o priveşti săltând pe teren cu o eleganţă perfect ă.

Anne stătea la fileu, în timp ce Montague şi Lady Prisc illa nu scăpau din ochi liniile de tuşă, ţinând să asigure un a rbitraj cât mai corect cu putinţă. Dată fiind miza, nimic nu e ra lăsat la voia întâmplării.

Cu toate astea, ar fi trebuit să fie un simplu joc amuza nt. Era surprins că Farthingham nu îşi etalase niciodată tale ntul sportiv în faţa lui Kitty. În mod normal era foarte bătăio s, sau cel puţin aşa fusese întotdeauna cu Richard.

Poate că Richard se înşelase crezând că o femeie apre cia competiţia la fel de mult ca un bărbat – deşi Kitty îi indic ase limpede că îi împărtăşea opinia. Nu destul cât să renunţ e la căsătoria cu Farthingham, totuşi.

Care era farmecul marchizului? Cu siguranţă, pe term en lung, o femeie îşi dorea mai mult decât doar râsete, distr acţie şi jocuri de salon.

Richard hotărî să se concentreze asupra jocului. Kitty era la un singur punct de câştigarea partidei. Nu se afla pri ma dată în acea situaţie. De fiecare dată când victoria păre a iminentă, Farthingham i-o fura cu o lovitură de maestru. F ără să pară afectată, ea îşi recuperă avantajul la următorul schimb de mingi.

Poate că Anne avea dreptate. Poate că femeile trebui au să fie primite la Wimbledon.

Se gândi să se apropie de teren, să o poată încuraja p e Kitty, dar decise că apariţia lui ar fi avut mai degrabă un e fect perturbator. Era teribil de mulţumit să vadă câte efortu ri făcea să câştige.

Oare era curioasă să afle în ce consta misteriosul gaj, sau pur şi simplu juca bine de dragul victoriei?

Mingea se plimba de la unul la altul: Kitty, Farthingha m, Kitty, Farthingham, Kitty. Farthingham sări, însă mingea îi atinse marginea rachetei şi căzu la pământ, ca şi cum ar fi obosit dintr-odată.

Cu o mână în şold, Farthingham se holbă la minge. An ne fu singura care scoase un strigăt triumfător de bucurie, î nsă tăcu repede jenată. Kitty porni spre fileu aşa cum îşi im agina Richard că se duceau osândiţii la eşafod.

— Îmi pare nespus de rău, spuse ea.

— Nu e nevoie, draga mea. A fost un meci palpitant. V oi găsi o altă metodă ca să fac rost de un iaht. Lady Anne, p resupun că îi vei duce vestea cea bună fratelui dumitale şi îl vei informa că îi voi plăti gajul când va dori.

— Voi transmite mesajul, desigur, replică Anne. Nu fi

atât de tristă, domnişoară Robertson! Sunt sigură că fratele meu nu va fi prea aspru cu lordul Farthingham.

Richard se întoarse pe călcâie şi porni grăbit spre trăs ura care îl aştepta. Se întrebă dacă Farthingham ar fi pus m ai mult suflet în joc dacă ar fi ştiut că gajul avea să presupu nă renunţarea la Kitty.

Capitolul 12

Balul Harrington era considerat cel mai important eve niment al sezonului monden, iar Richard înţelegea foarte bi ne de ce. Reşedinţa londoneză a familiei Harrington fusese î ntotdeauna somptuoasă, dar acum beneficia de o voioşie c are îi lipsise înainte. Tânărul duce şi soţia sa americancă, cu care era căsătorit de doi ani, se pricepeau de minune să-şi î ntreţină oaspeţii. În plus, se iubeau la nebunie; arareori îşi l uau ochii unul de la altul, chiar şi când se aflau în colţuri op use ale încăperii, aşa cum erau atunci.

— Eşti sigur că nu vrei să mergi sus să te mai uiţi o da tă? întrebă Harrington.

Richard îl privi pieziş. Fiind al doilea născut, Rhys Rho des crezuse că nu avea nicio şansă de a moşteni vreodată t itlurile tatălui său. O ceartă cu familia în urmă cu câţiva ani îl îndepărtase de cercul lui Richard. Drept rezultat, abia îl cu noştea, dar fu plăcut surprins să descopere că Rhys nu păre a să aibă multe în comun cu fratele său mai mare, Quentin. Moartea accidentală a acestuia, prin înec, îi permisese mezi nului să moştenească titlul ducal.

Când îl cunoscuse pe Quentin, cu câţiva ani înainte, Ri chard simţise o aversiune imediată faţă de individ, aşa că ul terior încercase din răsputeri să-l evite. Nu putea explica ex act ce anume îi displăcuse la primul fiu al ducelui, dar ceva din privirea lui îi sugerase că era genul căruia îi plăcea să s mulgă aripile muştelor şi să le privească impasibil chinul.

— Fiica ta este o frumuseţe, dar mult prea tânără pen tru gustul meu, spuse Richard.

— Dumnezeule mare, nu-ţi propuneam să te însori cu ea! E doar un bebeluş. Mă gândeam doar că ţi-ar face plăce re să stai de vorbă cu Lady Katherine. Are talentul de a ridic a moralul oricui, de a-i umple inima de bucurie şi de a-i adu ce zâmbetul pe faţă. Păreai să ai nevoie de toate trei.

— Îmi cer scuze dacă par distrat, am multe pe cap în perioada asta. Spune-mi, cum ţi se pare căsnicia cu o ameri cancă?

Harrington rânji.

— Perfectă. Mai mult ca perfectă.

— Par mai independente decât majoritatea doamnelor noastre.

— Sunt, într-adevăr. Ştii că odată a trebuit să salvez u n tip pe care se apucase să-l certe? E magnifică atunci când e furioasă. Cred că acela a fost momentul în care m-am înd răgostit de ea. Dar de unde şi până unde te interesează pe tine chestia asta?

— Nu e chiar un interes. E mai degrabă o curiozitate morbidă.

O curiozitate care îi renăscuse mai devreme, când o z ărise pe

Kitty sosind cu Farthingham, Montague şi Lady Priscill a. Păreau să formeze un cvartet inseparabil. Anne era şi ea la bal. Chiar îşi dorea ca sora lui să-şi găsească un partener vrednic de ea.

— Soţia tare pare să se integreze bine în societate, re marcă el peste câteva clipe.

— Toată această strălucire îi place la nebunie. Harring ton privi în jur ca şi cum ar fi încercat să cuprindă nu doar î ncăperea, ci întreaga Londră. A studiat sârguincios pentru a -şi îndeplini visul de a se mărita cu un aristocrat. Şi-a câştig at locul şi îl merită din plin.

— Dacă a fost atât de pornită să obţină un titlu, nu ţi s

e întâmplă să te îndoieşti de sinceritatea sentimentelor ei?

— Niciodată. Mi-a fost alături atunci când toţi mă pără siseră. Aş face orice ar fi nevoie să fie fericită, indiferent cât m-ar costa, încheie Harrington urmărindu-şi soţia cu o privir e adoratoare.

Richard zâmbi la gândul că vedea în acelaşi fel relaţia lui cu Kitty. În acel moment, ea valsa cu Farthingham. Nu p utea să nege că alcătuiau o pereche frumoasă: ea era cea mai strălucitoare stea din încăpere, iar el se comporta de p arcă titlul său ar fi fost la fel de puternic şi respectat ca odi nioară. Poate chiar se iubeau, îşi spuse Richard abătut, obs ervând că tânăra femeie părea de-a dreptul euforică.

Oare era arogant să creadă că ştia ce i se potrivea ma i bine lui Kitty? Se lăsa călăuzit de inimă sau de minte? Ea e ra un premiu râvnit, iar el nu era genul care să cedeze uşor. În joc erau însă mai multe lucruri, mult mai multe. Rămâne a încredinţat că la scurt timp după nunta cu Farthingham zâ mbetul ei avea să se estompeze.

În momentul în care muzica se opri, Richard se întoars e către gazda lui.

— Te rog să mă scuzi, următorul dans cu domnişoara Robertson e al meu.

— Desigur. Cred că dau o fugă până sus să mă asigur că fiica mea doarme liniştită.

Richard se miră că nu aducea fetiţa jos, să o prezinte i nvitaţilor. Nu văzuse niciodată un tată mai devotat sau unul care să manifeste atâta interes faţă de odrasla lui – ca şi cu m ar fi fost un miracol care trebuia venerat, ca şi cum nime ni nu ar mai fi avut copii în afară de el.

Toate aceste gânduri i se risipiră ca prin farmec. Peste câteva clipe, Kitty avea să fie în braţele lui, nu ale altcuiva.

*

Din momentul în care ajunsese la bal şi făcuse turul in

vitaţilor, dansase fără oprire. Primul dans cu Farthingham, l a fel şi cel încheiat mai devreme. Şi între cele două, diverşi bărbaţi ale căror nume erau trecute în carneţelul ei o condu seseră pe acordurile muzicii.

Totuşi, abia când dansă în braţele lui Weddington se s imţi cu adevărat ca la bal. Farthingham o privise în ochi, da r Weddington îi ţintuise privirea. Nu şi-ar fi putut lua ochii d e la el nici dacă ar fi vrut.

Din păcate, nici nu dorea aşa ceva. Cu el, muzica sun a mai dulce, paşii ei păreau mai uşori, trupul îi murmura, sâ nii o furnicau, plămânii cereau mai mult aer, sângele îi puls a în tâmple… nasul îi era mai sensibil la parfumul lui, deget ele, la căldura lui.

Era ca şi cum tot restul pierise şi rămăseseră numai ei doi, cu simţurile excitate la maximum. O încânta fiecare det aliu: părul aranjat perfect, semn al dorinţei lui de a controla totul, negrul de onix al ochilor care o scrutau intens, trăsătu rile cizelate ale chipului pe care vântul, soarele şi marea îşi lăsaseră amprenta, săpându-i nişte riduri fine în colţul ochil or şi al gurii.

Reacţiile trupului ei o uimeau. Nu era o slăbiciune, ci o topire, de parcă ar fi devenit fluidă şi s-ar fi revărsat în el. N u-i venea să creadă ce senzaţii incredibile îi stârnea. Niciun alt bărbat nu îi adusese nişte imagini erotice atât de explicit e în faţa ochilor minţii.

Cum reuşea Weddington, doar cu o atingere sau cu o privire, să-i dezintegreze lumea şi respectabilitatea pe care se străduise atât să le obţină?

— Arăţi fenomenal în seara asta, spuse el încet.

— Vrei să spui că nu arăt întotdeauna aşa?

Ochii îi licăriră de amuzament.

— Nu scapi de mine cu replici isteţe.

Fu aproape să remarce că nu voia să scape. În ceea c e-l privea, inima, trupul şi mintea ei nu se puteau pune de a cord. Cu cât încerca mai mult să-şi pună în ordine sentimen

tele, cu atât mai pierdută se simţea.

— Acceptă complimentul, şi nu căuta înţelesuri ascun se care nu există.

— Foarte bine, Excelenţă. Te-ai decis ce gaj îi vei cere lui Farthingham?

Fusese surprinsă că nu pomenise despre meci mai de vreme, când se salutaseră. Fără îndoială, Lady Anne îi com unicase rezultatul.

El clătină uşor din cap.

— Nu mă grăbesc să-l revendic. Îţi sunt însă recunosc ător că l-ai pus pe Farthingham în postura de a-mi îndeplini cererea.

Îi fusese greu să accepte victoria, dar, în ciuda tuturor argumentelor pe care şi le adusese şi a hotărârii de a pierd e, onoarea îi dictase să lupte până la capăt cu toate forţele.

Deşi Farthingham jucase excelent, şi se dovedise mult mai talentat decât îi lăsase impresia până atunci – idee car e o enerva la culme –, Kitty reuşise să marcheze punctul de cisiv.

— Nu mi-a făcut nicio plăcere să-l bat.

— Nu mi-am închipui asta nici măcar o clipă. Eşti o fe meie remarcabilă, domnişoară Robertson, ţi-ai păstrat integ ritatea chiar şi atunci când toată lumea te-ar fi iertat pentru o greşeală de moment.

— Dumneata m-ai fi iertat?

— Chiar îţi pasă?

Se trezi încuviinţând din cap. Profunzimea sentimentel or ei şi nevoia acută de a şti cum ar fi privit-o dacă ar fi pier dut dinadins o surprinseră.

— Da. În mod ciudat, îmi dau seama că îmi pasă care ar fi fost părerea dumitale în această privinţă.

— Te-aş fi iertat.

O fulgeră dezamăgirea. Şi-ar fi dorit ca Weddington să preţuiască victoria în sine, nu doar ca pe un mijloc de a dob ândi un avantaj.

— Apoi aş fi plecat, continuă el, şi acum nu ne am mai fi rotit în ritm de vals.

— Pentru că ţi-ai fi pierdut iahtul?

— Pentru că mi-aş fi pierdut respectul faţă de dumnea ta.

Detesta faptul că sentimentele lui însemnau atât de m ult pentru ea. Pe Farthingham nu l-ar fi interesat dacă ea ar fi pierdut dinadins. S-ar fi bucurat de victorie indiferent de modul în care ar fi fost obţinută. El nu îi înţelegea cu adevăr at spiritul de competiţie. Voia doar să se distreze, iar ei îi pl ăcea foarte mult să se distreze împreună cu el, însă ştia că viaţa nu era un joc. Acţiunile atrăgeau după ele consecinţe, şi uneori puteai pierde mai mult decât miza unui pariu.

— Nu mă gândisem că aş putea scăpa de atenţia dum itale atât de uşor, Excelenţă. Ar fi bine să ai grijă înainte să mai pui vreun pariu cu Farthingham. Acum că înţeleg care e ste adevărata miză, aş putea fi atât de tentată să pierd, înc ât e posibil să reuşesc.

— Şi care ar fi adevărata miză?

— Liniştea mea, însemnând, printre altele, ca dumnea ta să te ţii departe de mine.

— De ce te împotriveşti atracţiei atât de puternice din tre noi?

— Pentru că nu e de durată şi se va stinge foarte repe de.

— Nu există decât un singur mod de a afla cu certitudi ne. Cedează-i!

Muzica se opri, iar Kitty făcu un pas înapoi.

— Niciodată. La fel cum nu-mi stă în fire să ratez dina dins o ocazie de a câştiga, nu îmi stă în fire nici să cedez do rinţei. Deşi mărturisesc că, în ceea ce te priveşte, dorinţa p are să-şi arate chipul hidos, consider că este decadentă şi n edemnă de atenţia mea. Deţin mijloacele necesare pentru a o ignora complet.

— Cred că protestezi prea mult. Vrei să te convingi că

spui adevărul, când ştii foarte bine că nu e aşa.

— Presupui prea multe, Excelenţă, şi nu ştii mare lucr u.

Cu fruntea sus, deşi ar fi preferat să o ia la fugă, îi per mise să o conducă înapoi la Farthingham. Pe drum încercă s ă facă exact ceea ce insinuase Weddington: să se convingă pe sine însăşi că sentimentele ei faţă de el nu aveau nicio i mportanţă.

*

Un singur dans nu fusese nici pe departe de ajuns, dar Richard ştia că nu ar fi fost mulţumit nici cu o mie. Câteva c lipe cu Kitty cuibărită în braţele lui îl lăsau într-o stare de su ferinţă disperată. Stăpânirea de sine parcă i se topise, lucru care îl îngrozea aproape la fel de mult ca marea cu adâncim ile ei nemiloase.

Poate că presupunerile lui Kitty erau corecte. Poate că flacăra ce ameninţa să îi mistuie avea să se stingă. Dacă ea găsise cauza atracţiei dintre ei, atunci el găsise remediul. T rebuia să cedeze acestei atracţii, s-o lase să ardă şi apoi să se stingă repede, fără să provoace durere. După aceea, am ândoi s-ar fi putut întoarce la chestiuni mai importante. El, de pildă, şi-ar fi reluat stilul de viaţă cu care se obişnuise, fă ră ca imaginea ei să-i apară în faţa ochilor zi şi noapte.

Abia îşi stăpâni un hohot de râs. Argumentele acestea erau la fel de neconvingătoare acum ca atunci când i le pre zentase ei.

Kitty dansa cu Harrington, părând să se bucure de con versaţie. În prezenţa lui Richard era mult mai tensionată, d ar cum ar fi putut să fie altfel, când foamea aceea nesuferit ă îi consuma pe amândoi? „Dorinţă” era un termen prea blâ nd, prea blajin. Poftă carnală, pur şi simplu. Apetit. Disperar e. O dorea, voia să se înfigă adânc în ea, să o ţină aproape şi să păşească împreună pe tărâmul extazului pur.

Cu coada ochiului îl văzu pe Farthingham aruncând o privire rapidă prin încăpere, apoi dispărând pe uşile ce dăd eau spre terasă, în noapte. Părea angajat într-o acţiune sec retă, se gândi Richard.

Apoi observă pe altcineva strecurându-se afară şi ştiu că bănuielile lui în privinţa unei întâlniri clandestine erau înt emeiate. Poate că Farthingham ţinea la Kitty, dar nu o iube a. Nu avea să o iubească niciodată. Nu-l interesa decât aver ea tatălui ei, iar ea merita mult mai mult decât un vânător de zestre.

Merita un bărbat al cărui sânge dădea în clocot când o vedea, un bărbat care să o pătrundă până când ea îi striga numele, prinsă în vârtejul pasiunii. Poate că Farthingham cr edea că ar fi putut să lase la o parte sentimentele pe care l e nutrea faţă de alta şi să devină soţul pe care îl merita Kitt y, dar lui Richard i se părea de-a dreptul imposibil.

O văzu pe Kitty îndreptându-se spre uşile care dădeau spre terasă. Harrington dispăruse, cel mai probabil ca să-şi privească adorator bebeluşul.

Kitty se uita în jur cu expresia evidentă a celui care nu vrea să fie văzut, nu a celui care caută pe cineva. Întrucât s e apropia de uşa pe unde dispăruse Farthingham cu un min ut în urmă, Richard deduse că îl observase ieşind şi crezuse că se furişa afară ca s-o întâlnească pe ea. Foarte bine. Dac ă l-ar fi prins pe Farthingham într-o postură compromiţătoar e cu o alta, fără îndoială ar fi alergat direct în braţele lui.

Exista însă o problemă: nu voia ca frumoasa american că să alerge la el în astfel de condiţii. Nici nu voia ca ea să aibă inima frântă, ceea ce s-ar fi întâmplat dacă afla adevăr ul gol-goluţ. De câte ori îşi declarase dragostea pentru Fart hingham, cât de aprig luptase împotriva dorinţelor care o m ânau spre Richard? Nu voia ca ea să fie trezită la realitate c u asprime. Nu voia ca ea să sufere deloc.

Tocmai de aceea, se uită repede în jur ca să se asigur e că nimeni nu era atent la mica dramă în desfăşurare, apoi

o urmă pe terasă.

Lui Kitty îi făcuse plăcere dansul cu ducele de Harringt on, un gentleman extrem de chipeş şi de manierat care, făr ă îndoială, îşi iubea la nebunie soţia şi fiica. La un moment dat, pe când se rotea în braţele partenerului ei, îl văzuse pe Farthingham stând lângă uşile vitrate. O privise în treacăt, dar pentru ea fusese suficient ca să înţeleagă: fără nicio înd oială, o invita să-l urmeze afară.

Se simţise uşurată când ducele îi spusese că ar fi vrut să meargă sus să îşi vadă fiica. Îndată ce rămăsese singură, ieşise pe terasă şi de acolo în grădină.

Îşi dorea cu disperare să aibă câteva clipe cu Nicky de parte de restul lumii. Era un tip atât de amuzant, încât îi atr ăgea pe ceilalţi ca un magnet. Înţelegea perfect dorinţa tut uror de a se afla în compania lui, deoarece avea o capacitat e supraomenească de a-i face pe oameni să se simtă în larg ul lor, să râdă şi să se bucure de fiecare ocazie.

Deşi petrecea din ce în ce mai mult timp cu Farthingh am, abia dacă avuseseră ocazia să fie singuri şi nu li se ivis e prilejul să discute chestiuni personale. Nu avuseseră timp decât pentru câteva cuvinte şoptite şi atingeri rapide.

Ştia că eticheta britanicilor nu era nici pe departe la fe l de relaxată ca obiceiurile din Texas. De când ajunseseră la vârsta cuvenită, surorile ei vitrege participau la serate dans ante şi picnicuri fără să fie supravegheate de vreo însoţitoa re. La fel procedase şi Kitty când se afla în America împreun ă cu familia ei.

Cu Farthingham nu avusese însă nicio şansă. Odată c e intenţiile lui deveniseră clare, insistase ca relaţia lor să re specte întru totul regulile bunei-cuviinţe. Dorinţa lui de a fi i reproşabil era doar unul dintre multele motive pentru care î l iubea atât de mult. Nu o instigase niciodată să se poarte n ecuviincios. Moralitatea lui era fără pată, iar Kitty ar fi vrut s ă se ridice la acelaşi nivel.

Totuşi, nici lui Farthingham nu putea să-i fie uşor. De

aici, probabil, şi mesajul subtil din privirea lui şi dispariţia di n sala de bal.

Kitty înaintă cu atenţie în timp ce scruta umbrele din grădina lui Harrington, un labirint de arbuşti şi tufe. Lumina felinarelor de pe terasă era foarte slabă; după toate aparen ţele, tocmai de aceea hotărâse Farthingham că era locul pe rfect pentru întâlnire. Chiar dacă erau singuri în întuneric, e a ştia că nu avea să se întâmple nimic neadecvat. Ar fi avut totuşi câteva momente în care să se ţină în braţe şi să-şi şo ptească vorbe de alint. Poate chiar aveau să se sărute o dat ă, de două ori.

Totul avea să fie plăcut şi departe de orice priviri indis crete, însă decenţa era cuvântul de ordine. Farthingham nu încerca niciodată să o ispitească în păcat. Nu era genul lui, şi ea îi aprecia foarte mult această trăsătură de caracter ca re, din păcate, îi lipsea lui Weddington.

Auzi un murmur încet, o chicoteală înăbuşită – deci Fa rthingham nu era singurul care căuta intimitate. Şi-ar fi dori t ca el să-i dat indicaţii mai precise. Dacă se mai învârtea m ult, invitaţii ar fi putut să le simtă lipsa, iar ea cu siguranţă nu voia să atragă atenţia asupra faptului că părăsise sala d e bal. Deşi nu îi displăcea ideea de a încălca regulile, ba chi ar dimpotrivă, nici nu voia să îşi păteze reputaţia.

O mână o prinse blând de braţ, trăgând-o de pe cărar e în umbra deasă a tufelor de trandafiri.

„Nicky!” se gândi ea bucuroasă.

Dar gura care se aplecă să o acopere pe a ei şi limba care îi despărţi buzele nu-i aparţineau lui Farthingham. Nici gustul care îi răscoli papilele, nici parfumul care îi gâdilă nă rile. Nici pieptul larg de care era lipită, nici umerii laţi pe car e abia îi putea cuprinde. Nici şuviţele dese de păr care se o ndulau în jurul degetelor ei în timp ce îi mângâia creştetul.

Ştia că trebuia să se desprindă de el, să se întoarcă p e alee şi să intre înapoi în casă. Fără îndoială, următorul par tener de dans avea să o caute în curând. Dar nu avea nicio

tragere de inimă să plece.

I se abandonă lui Weddington ca şi cum nu ar fi avut v oinţă proprie, ca şi cum el ar fi fost un adăpost sigur, când ş tia foarte bine că nu era aşa. El era furtuna care îi trimitea prin corp un vârtej de senzaţii. Schimbând unghiul sărutulu i, îi prinse gura mai ferm. Limba lui ţâşni în explorare, ispiti nd-o să i se alăture în acel joc.

Kitty îi prinse părul cu putere vrând parcă să se caţere pe el. Să îl cunoască total, absolut. Silueta lui goală îi era în tipărită în minte de când îl văzuse pe stânci în cel mai vulne rabil moment al lui, cel mai sălbatic, cel mai primitiv.

O străfulgeră o dorinţă furioasă. Dintr-odată, nimic nu mai era de ajuns. Nici atingerea, nici sărutul, nici şoldurile c are frecau unul de altul. Cu gesturi frenetice îi dezmierdă o brazul, îşi trecu degetele prin părul lui, îi apăsă pieptul cu p almele pentru a i simţi bătăile puternice ale inimii.

El îşi plimbă mâna de-a lungul gâtului ei, peste clavicu lă, aşa cum făcuse la operă – numai că acum nu mai purta mănuşi care să o protejeze de căldura atingerii lui. Kitty se î ntrebă când şi le scosese, pentru că le purtase în timpul da nsului. Se desfăta cu forţa pe care o simţea în mâinile lui, c u dogoarea ce pulsa între trupurile lor. Gura lui, umedă şi in credibil de fierbinte, luă locul degetelor şi pluti de-a lungul gâtului ei. Limba lui se rotea făcând mici vârtejuri pe piele, i ar dinţii o muşcau blând din loc în loc.

Richard începu să tragă în jos de corsajul rochiei, ca şi cum decolteul adânc şi îndrăzneţ fusese făcut tocmai în ace l scop: să-i ofere uşor acces la ceea ce îşi dorea. Îi acoperi s fârcul ferm cu gura şi supse cu putere, smulgându-i un ţipă t.

— Şşşt, şşşt, îi comandă el repezindu-se s-o sărute din nou în timp ce degetele lui îi frământau sânii. Şşşt, şşşt! Un alt sărut. Trebuie – o sărută – să faci linişte!

Dar cum ar fi putut, când trupul îi era mistuit de senza ţii pe care nu le mai cunoscuse niciodată, senzaţii care strig

au să fie eliberate? Nu înţelegea ce anume îi cereau simţuri le, însă Richard părea să aibă remediul.

Când gura lui începu din nou să rătăcească pe pieptul ei, Kitty gemu şi îşi lăsă capul pe spate, pierdută în nişte tră iri de o intensitate nebănuită. Tremurând înfiorată, deşi tru pul îi ardea, îşi înfipse degetele în umerii lui. De data aceast a, când el îi prinse sfârcul între dinţi, reuşi să-şi înăbuşe ţipă tul, dar tot îi scăpă un scâncet.

Genunchii i se înmuiaseră şi ameninţau să se topeasc ă sub ea.

— Richard.

Cu un geamăt gutural, îi cuprinse talia cu braţul şi o li pi de trupul lui ferm, întărit ca o bară de oţel în partea inferi oară, după care se dădu înapoi câţiva paşi, până se lipi de u n zid.

Kitty îl studia printre pleoapele întredeschise. Era cufu ndat în umbre, astfel că îi detecta mişcările numai prin plăc erea pe care o lăsau în urmă. O, Doamne, îi venea să moar ă acolo, fără să-i mai pese de nimic! Avea impresia că trupu l ei se înălţa deja la cer, purtat pe aripile unei pasiuni impla cabile.

Richard continua să se joace cu buzele şi limba pe sân ii ei dezgoliţi. Trecând de la unul la altul, sugea şi mângâia, lingea şi muşca în timp ce mâna lui liberă îi ridica fusta, car e ajunse mototolită între cele două trupuri strâns lipite.

Degetele lui calde urcară pe coapsa ei, coborâră, apoi urcară din nou. Nu ar fi trebuit să-i permită asemenea libert ăţi, însă nu avea puterea să protesteze pentru că, refuzând u-l pe el, s-ar fi refuzat pe ea.

Din instinct, îşi dădu seama de asta, însă se pierduse prea adânc în senzaţii ca să mai poată opri nebunia. Îi ceda se lui Richard orice putere de control, astfel că pe el ar fi tr ebuit să-l implore pentru a obţine eliberarea din menghina unei senzaţii care nu ar fi trebuit stârnită niciodată, dar, od ată adusă la viaţă, se îndrepta inexorabil spre punctul culmi

nant.

El îi mângâie interiorul coapsei, sus, mai sus, şi mai su s, până când ajunse la destinaţie: nucleul feminităţii ei. Cu pleoapele strânse, Kitty îşi încleştă mâinile pe umerii lui. Cu un deget o mângâia intim, cu degetul mare freca provocato r. Trupul ei zvâcni drept răspuns, apoi se apăsă implorator î n palma lui. Orice gând de retragere se pierduse în senzaţiil e păcătoase ce se revărsau ca o cascadă, susurând peste c arnea ei, înaintând spre miezul ei.

Mugurele delicat dintre coapsele ei era extraordinar d e sensibil; prin urmare, când Richard îl atinse, ea scânci rug ător. Să se oprească, să continue. Să o ducă pe culmi şi mai înalte.

Gura lui se întoarse peste a ei, adâncind sărutul, în ti mp ce degetele apăsau tot mai tare. Se izbea de mâna lui c a o creatură sălbatică, neîmblânzită, primitivă, căutând cu disperare necunoscutul care plutea deasupra orizontului.

Peste o clipă explodă într-o mie de scântei de plăcere intensă. Toate culorile posibile îi scânteiau în spatele pleoa pelor, simţea toate gusturile splendide. Avu impresia că dis păruseră toate sunetele din jur, în afară de respiraţia ei fren etică şi gâfâitul lui sacadat.

Ar fi vrut să nu mai mişte niciun muşchi, să rămână ac olo pentru totdeauna, o femeie toropită care urcase pe cul mea plăcerii senzuale şi, cumva, reuşise să supravieţuiasc ă.

Răsuflând greoi, Richard îşi apropie gura de urechea e i.

— Farthingham nu te va face niciodată să te simţi astf el.

Ochii ei se deschiseră brusc, iar trupul îi fu cutremurat de un fior când îşi dădu seama ce făcuse. O, Doamne! Doa mne, Dumnezeule, se deschisese în faţa lui, îl implorase cu gemete şi zvârcoliri! Îl trăsese aproape de ea, îl ţinuse strân s, când ar fi trebuit să-l împingă ferm. Lacrimi fierbinţi de gr

oază îi ardeau ochii la gândul faptei pe care îi permisese du celui să o comită. Îi permisese? Se desfătase, îl încurajase.

Şi el o ştia foarte bine. Ca şi cum ar fi simţit nevoia să i-o demonstreze, o sărută apăsat pe gât.

— Eşti făcută pentru asta, murmură el.

— Nu, şopti ea, îngrozită de implicaţiile acelor cuvinte.

— E mai mult, Kitty, mult mai mult, iar eu îţi pot da tot ul.

— Nu. Îl împinse până când el făcu un pas înapoi. Nu.

Îşi îndreptă repede rochia, dezgustată de umezeala pe care o simţea în toate locurile unde fusese gura lui şi unde î nflorise pasiunea. Ţâşni pe lângă el şi se îndreptă cu paşi n esiguri către casă, oprindu-se la adăpostul umbrelor de lân gă terasă ca să-şi aranjeze părul. Obrajii îi ardeau, buzele u mflate o furnicau din cauza săruturilor lui. Pielea îi era mai s ensibilă, fiecare şoaptă a brizei era ca o mângâiere care îi a mintea de atingerea lui.

— Kitty?

Se răsuci pe călcâie.

— Nicky.

— Draga mea, ce s-a întâmplat?

— Nu te-am găsit. Te-am văzut ieşind… nu te-am găsi t.

— Gata, fată dragă! O luă în braţe, iar Kitty simţi cum trupul lui înţepeni o clipă, după care o trase mai aproape, c uibărindu-i faţa în adâncitura umărului lui. Tremuri. Ce s-a î ntâmplat?

Ea clătină repede din cap.

— Nu te-am găsit. Mă simt în siguranţă când sunt cu ti ne.

— Pentru că eşti în siguranţă cu mine. Vei fi întotdeau na în siguranţă cu mine. Ţi-am promis asta acum mult timp.

Kitty se lăsă pe spate până când reuşi să îi vadă ochii albaştri, familiari şi de încredere. Culoarea lor era ascunsă de noapte, însă ea o o văzuse de atâtea ori la lumina soarel

ui, a lămpii cu gaz sau a lumânării. Mă iubeşti, Nicky?

— Sigur că da.

— Atunci ia-mă de soţie.

El scoase un chicot blând, plin de afecţiune.

— Credeam că asta am hotărât în urmă cu multe luni. Nu e nevoie să mi-o ceri.

— Nu, ia-mă de soţie acum.

— Acum? În momentul acesta?

— Anul acesta. De îndată ce se încheie sezonul.

— Credeam că îţi doreşti o perioadă adecvată de aşte ptare după ce facem anunţul…

— M-am răzgândit. Întinzându-se, îi luă chipul cel drag în mâini. Mi-e atât de teamă că am să te pierd!

— Draga mea – o sărută apăsat pe frunte – nu mă vei pierde niciodată. Sunt al tău până în vecii vecilor.

— Promiţi?

— Promit. O ţinu strâns. Eşti sigură că nu s-a întâmpla t nimic?

— Pur şi simplu mă simţeam pierdută fără tine, neştiin d unde eşti.

— Ei bine, sunt aici acum, nu-i aşa?

Ea încuviinţă din cap, dându-şi brusc seama că faţa îi era scăldată de lacrimi.

— Sunt în siguranţă doar cu tine. Vrei, te rog, să mă d uci acasă acum?

— Sigur, dacă asta îţi doreşti. Te conduc la trăsură, ap oi îi caut pe Freddie şi pe Lady Priscilla să le spun că plecă m.

— Trebuie să-i luăm şi pe ei?

— Sigur că da. Noi i-am adus, nu-i aşa? Nu pot să le s pun să-şi închirieze o trăsură. Lady Priscilla a făcut ceva să te supere? Ştiu că vorbeşte adeseori fără să gândească.

Kitty scutură din cap repede.

— Nu, bineînţeles că nu m-a supărat Lady Priscilla. Do ar că noi doi nu avem niciodată ocazia să stăm de vorbă înt

re patru ochi.

— Între patru ochi? Acesta este un obicei american pe care încă nu l-am adoptat aici. Un gentleman nu pune o doa mnă într-o postură compromiţătoare ce ar putea stârni bârf e deplasate.

Un gentleman, nu, dar Weddington nu avea nicio jenă să facă asta.

— Nu suntem niciodată doar noi doi, insistă ea.

— Vom face mâine ceva.

— Promiţi?

— Promit. Ne plimbăm prin Hyde Park sau poate merg em la grădina zoologică.

Sugestiile lui nu erau tocmai în ton cu ce avea ea în m inte. Înconjuraţi de lume, tot nu aveau să fie singuri, dar înc ă nu-şi revenise suficient după întâlnirea cu Weddington ca să poată să obiecteze. Trebuia să fie mulţumită cu ceea ce î i oferea Farthingham.

— Să mergem la trăsură prin spate, sugeră el. Nu cred că vrei să fii văzută atât de supărată.

— Aşa e. Eşti atât de bun, Nicky.

— Sigur că sunt.

Cu braţul încolăcit în jurul ei, o conduse pe după colţul casei către trăsură. Totul avea să fie bine acum, se gândi e a. Nicky avea să o ferească de necazuri. Cu el, avea să fie î ntotdeauna în siguranţă.

Capitolul 13

— Ei poftim, Farthingham a făcut-o! exclamă Anne.

Richard ridică privirea din farfurie şi se încruntă la sor a lui, care stătea în celălalt capăt al mesei cu ziarul deschis în faţă. Ducesa se aplecă spre Anne, vrând să afle ce anum e îi captase atenţia fiicei sale.

— Ce a făcut? întrebă Richard tăios, încă iritat că Ann e ajunsese la micul dejun înaintea lui şi pusese stăpânire pe ziar. Îl scotea din ritm dacă nu îşi începea ziua cu *The Times* în mână.

— Şi-a anunţat logodna cu domnişoara Robertson.

Richard ţâşni din scaun cu o asemenea forţă, încât îl r ăsturnă – mare lucru, având în vedere cât era de greu. Se n ăpusti spre celălalt capăt al mesei, fără să observe cum sor a lui făcu ochii mari când îi smulse ziarul din mână. Citi rapi d cuvintele care îi confirmau cea mai mare temere.

— La naiba!

— Richard! îl certă mama sa. Ai grijă cum vorbeşti! Su nt doamne de faţă.

— Scuzele mele sincere! Watkins!

Majordomul apăru numaidecât în uşă.

— Da, Excelenţă?

— Spune-i vizitiului că am nevoie de trăsură fără întâr ziere.

— Prea bine, Excelenţă.

— Richard, ce s-a întâmplat? îl întrebă ducesa.

— Nimic. Vreau pur şi simplu să îl vizitez pe Farthingh am şi să-i transmit felicitările mele pentru anunţ.

Mama lui clipi ca şi când el şi-ar fi pierdut minţile. Înce pea să creadă că poate aşa şi era.

— Nu e deloc o oră potrivită pentru vizite.

— Sunt perfect conştient de asta.

Apoi ieşi din cameră ţinând ziarul în mână atât de strâ ns, încât i se albiră încheieturile.

*

Richard se năpusti pe uşa salonului lui Farthingham.

— Milord, îmi pare nespus de rău, spuse majordomul, poticnindu-se în urma lui. Am încercat să-l opresc.

— Nu e nicio problemă. Farthingham îşi îndreptă spat

ele şi puse ceaşca de ceai pe măsuţa de lângă canapea. Aşt eptam vizita ducelui.

Richard rămase neclintit, tăcut şi furios, până când uş a se închise în spatele lui.

— Se pare că ai văzut anunţul, zise Farthingham pe u n ton mucalit.

— Spuneai că o să aştepţi până la finalul sezonului.

— Ea a vrut să facem anunţul. Farthingham se ridică î n picioare, se duse la fereastră şi privi în stradă. Ţi-am oferi t numeroase ocazii să o câştigi.

— Jocul de mimă, plimbarea în…

— Nu te vrea, omule! Acceptă asta. Nu e un premiu.

Richard făcu ameninţător un pas înainte, simţind o ne voie nefirească de a-şi încleşta mâinile pe gâtul aristocratic al prietenului său.

— Nu e un premiu? Eşti ţicnit? E singurul premiu pe lu mea asta care merită câştigat.

— Atunci nu ar fi trebuit să o urmezi în grădina lui Har rington.

Clătinând din cap, Richard privi la ziarul pe care-l mot otolise între degete.

— Încercam să o protejez…

— Ştiu şi îţi sunt recunoscător. Nu mi-am dat seama c ă m-a văzut ieşind. Credeam că am fost destul de discret. Îţ i sunt dator că i-ai distras atenţia de la mine, rosti Farthingh am cu sinceritate.

Richard agită ziarul în faţa lui.

— Ai un mod al naibii de ciudat de a-ţi manifesta recu noştinţa.

— Ea a vrut să publicăm anunţul, a fost de-a dreptul n eînduplecată. Ţi-am mai spus că voi face orice să o văd feri cită.

— De ce tu? Ce vede la tine?

— Sunt fermecător, amuzant, spiritual şi am un minun at simţ al umorului, din care tu nu ai nici măcar un strop. Tu

eşti ursuz, nu suporţi să pierzi niciodată şi vrei să controlezi tot.

— O vei distruge.

— Când vom fi căsătoriţi, îmi voi devota viaţa lui Kitty. Nu mă voi mai furişa la petreceri ca să mă prostesc. Nu mă voi mai înconjura de oameni doar ca s-o împiedic să observe că nu beneficiază de toată atenţia mea. Aşa cum am mai spus, Weddington, ţin extrem de mult la Kitty. Pot juca rolul soţului atent.

Ţinea la Kitty? Lui Richard îi veni să-i dea un pumn în faţă.

— Merită mai mult decât un tip care să ţină la ea şi să joace un rol.

— Oricum ar fi, nu te vrea pe tine. Până şi eu văd asta din felul în care te priveşte. Nu se simte confortabil în preajma ta, ca şi cum ai îngrozi-o.

Richard se prăbuşi într-un scaun din apropiere.

— Nu înţeleg. Nu i-am făcut niciun rău. De ce se teme?

— Cine poate înţelege mintea unei femei? A acesteia în mod special. Kitty nu seamănă cu nicio femeie pe care am cunoscut-o vreodată.

— Când vă căsătoriţi?

— La sfârşitul sezonului. Cândva în august, septembrie poate, încă nu am stabilit exact data, dar nu mai vrea să aştepte.

— Încă plănuiţi să mai petreceţi câteva zile la Drummond Manor?

— Desigur. Doar dacă tu ai prefera să nu o facem.

Richard se ridică. Rotiţele minţii lui se învârteau nebuneşte, îi demonstrase cu doar câteva seri înainte ce îi putea oferi. De ce se grăbea acum să meargă la altar?

— Ne-ar face mare plăcere să vă găzduim, spuse el în cele din urmă, recunoscând că Farthingham avea şi mai puţine răspunsuri decât el. Apoi se îndreptă spre uşă.

— Weddington?

Richard se opri şi se uită înapoi peste umăr. Lumina di mineţii pătrundea pe fereastră, dându-i lui Farthingham o în făţişare angelică.

— Te-ai gândit vreodată că poate tu ai fi cel care ar di struge-o?

Fără o vorbă, Richard ieşi. În drum spre casă, în timp ce trăsura se hurduca pe străzile Londrei, îl străbătu un fior sinistru când auzi în minte ecoul cuvintelor lui Farthingham, cuvinte care îi erau mult prea familiare, cuvinte care îl bânt uiseră de când o văzuse pe Kitty întâia dată pe ţărm.

Într-adevăr, el era cel care avea să o distrugă.

*

Florile sosiră cu o oră înaintea lui Weddington. Un buc het simplu de trandafiri galbeni. Fără bilet de data aceasta, dar Kitty nu avea nicio îndoială asupra expeditorului. Nu put u spune de ce era atât de mişcată de gestul lui, sau de ce i se alătură în grădină în timp ce mama sa sorbea ceaiul pe t erasă. Cu siguranţă ar fi fost mai înţelept să pretexteze o m igrenă.

Înţelepciunea părea s-o fi părăsit însă. Îşi călcă pe ini mă şi acceptă să se plimbe alături de el, incapabilă să-l privească în ochi. Nu-l mai văzuse din seara balului Harrington, de la întâlnirea lor din grădină – şi nici atunci nu-l văzuse pr ea bine, cel puţin nu cu ochii. Dar trupul cu siguranţă îl recu noscuse.

Se întrebă de ce venise când era prea târziu să mai d esfacă ce ea insistase să fie făcut în grabă. Logodna ei era acum oficială.

Nu mai putea da înapoi. Onoarea, datoria şi responsa bilitatea confereau o greutate uriaşă celor câteva cuvinte ti părite negru pe alb. Avea să se mărite cu marchizul de Fart hingham, dând uitării dorinţele interzise oferite de ducele d

e Weddington.

Refuza să fie fiica femeii care îi dăduse viaţă, refuza s ă accepte gândurile desfrânate şi imaginile lubrice care o b ântuiau. Nu avea să cedeze tentaţiei păcătoase. Era extrem de hotărâtă, avea o voinţă la fel de puternică precum şinele de fier pe care le instala tatăl său pentru calea ferată.

În cele din urmă îşi adună curajul de a pune capăt tăc erii, deşi se temea de ceea ce ar fi găsit dincolo de ea.

— Suntem în grădină de un sfert de oră deja, Excelenţ ă, şi încă nu ai scos niciun cuvânt, astfel că mi-e greu să înţ eleg de ce te afli aici.

— Voiam să te revăd.

— Este complet necuviincios, având în vedere că sunt logodită oficial cu Lord Farthingham. Şi nu îndrăzni să-mi po vesteşti despre nefericirea pe care mi-o va provoca. Deja ţi-a dovedit că predicţia dumitale este falsă.

El chicoti încet.

— Dumnezeule! Mă întreb dacă el apreciază cu adevă rat partida magnifică pe care a pus mâna. Mi-aş da întreaga avere pentru o asemenea loialitate.

— Nu poate fi cumpărată, Excelenţă. Devotamentul m eu faţă de Lord Farthingham vine din inimă. E pur – ar fi vru t să spună la fel de pur ca ea, însă Weddington ştia suficien t de multe cât s-o poată contrazice, întrucât el o ispitise la i mpuritate – şi va fi o piatră de temelie pentru căsnicia noas tră.

— Nu am nicio îndoială în ceea ce priveşte devotamen tul dumitale sau importanţa lui în căsnicie. Dar mă surprind invidiind un bărbat pe care nu credeam că am să-l invidiez vreodată, nici măcar puţin.

— Mai sunt şi alte americance nemăritate în Londra.

— Ah, da, însă dumneata eşti unică.

— Mă flatezi, Excelenţă.

— Evident nu destul, altfel nu te-ai fi grăbit cu anunţul şi nu ţi-ai fi pecetluit soarta.

— Nu ştiu cum să o spun mai simplu: nu simt pentru d umneata ce simt pentru Farthingham.

— Nu, pentru mine simţi mult mai mult, ceva mai prof und, mai torid…

— Mă atingi în feluri în care nu vreau să fiu atinsă, şi n u mă refer doar la libertăţile fizice pe care ţi le-ai permis se ara trecută. Şi să nu îndrăzneşti să spui că mi-a plăcut, adă ugă ea ţâfnoasă, enervată de lacrimile care îi inundau ochii.

Îi plăcuse, dar, Dumnezeule, nu voia să recunoască as ta, mai ales faţă de el!

— Pasiunea nu e ceva de care să te ascunzi. Ştiu că ţi- o stârnesc, pentru că şi eu simt la fel.

Oprindu-se brusc şi punându-şi mâinile încrucişate su b sâni, rosti printre dinţi:

— Eu nu am făcut nimic pentru asta, spre deosebire d e dumneata.

— Trebuie doar să respiri ca să-mi stârneşti flacăra do rinţei.

Clătinând din cap de frustrare, Kitty studie fiecare rid, curbă şi unghi de pe chipul lui, încercând să se lămurească ce o atrăsese la el când nu avusese nicio dorinţă de a fi atr asă.

— De ce faci asta? De ce mă chinuieşti?

El o privi ca şi cum i-ar fi dat o palmă.

— Nu înţeleg de ce consideri darul plăcerii un chin.

— Nu dumneata trebuie să-mi faci acest dar.

— Darul lui Farthingham în acest domeniu va păli în c omparaţie cu al meu.

— Cum eşti atât de sigur? Eşti vreun clarvăzător? L-ai privit făcând dragoste?

— Sigur că nu. Dar motivele pentru care se căsătoreşt e cu dumneata…

— Sunt perfect conştientă de motivele pentru care se căsătoreşte cu mine. Ceea ce ignori dumneata este motivul pentru care eu mă căsătoresc cu el!

Richard păru surprins de această remarcă.

— De ce te căsătoreşti cu el?

— Mă face să mă simt bine. Compania lui îmi oferă plă cere.

— Nu şi pasiune, afirmă el tăios.

— La dumneata totul se rezumă la pasiune, la împere chere şi la dorinţe animalice? Ce s-a întâmplat în grădina lui Harrington a fost necivilizat şi barbar. Da, ai capacitatea de netăgăduit de a-mi face întregul trup să vibreze, dar, Excel enţă, ritmul acesta nu îmi place!

Se răsuci pe călcâie şi o luă grăbită spre casă, lăsându -l pradă confuziei.

Mama ei se ridică în picioare când o văzu.

— Totul e în regulă, Kitty?

— Da. M-a luat o durere bruscă de cap, atâta tot. Mer g să mă întind.

Dar odată ajunsă în cameră, se ghemui pe scaun, nu pe pat. Nu voia să doarmă, nu voia să-l viseze pe Weddingt on. De fiecare dată când închidea ochii, el îi invada visele di n care se trezea fierbinte, umedă şi cu răsuflarea tăiată.

Numai căsătoria cu Farthingham avea să o scape de a cele dorinţe ruşinoase. Îşi muşcă încheieturile în timp ce lac rimile îi şiroiau pe faţă. Doamne, nu mai venea odată nunt a?

Capitolul 14

— Nu-i aşa că e minunată casa lui Weddington? întreb ă Farthingham.

Stăteau în holul de intrare de la Drummond Manor, aş teptând ca majordomul să le anunţe sosirea.

— E spectaculoasă, dar prefer tot casa ta veche, spus e Kitty.

— Nu-i aşa că e o drăguţă? făcu Farthingham, uitându-se la

Freddie şi la Lady Priscilla înainte de a lua mâna înmă nuşată a lui Kitty şi de a i-o săruta. Cu ajutorul tatălui tău v om restaura reşedinţa Farthingham la adevărata ei grandoa re, dar chiar şi atunci, mă îndoiesc că va rivaliza cu aceast a.

— Şi nici măcar nu e reşedinţa principală a lui Weddin gton, chicoti Lady Priscilla. Ar trebui să vezi domeniul acela, e incredibil.

Dacă m-ar invita Lady Anne în vizită, aş putea locui ac olo zile întregi fără ca ducele să observe că am sosit.

— Eu aş observa întotdeauna, spuse Freddie.

Lady Priscilla chicoti din nou.

— Eşti un drăguţ şi jumătate. Chiar mi-aş dori să mai c hibzuieşti la planul tău prostesc de a merge în America.

— De ce? Ca să devin amantul tău? Nu te-ai mărita ni ciodată cu mine, Prissy. Sunt al cincilea pe linia la titlu, impr obabil să moştenesc ceva, şi chiar dacă aş face-o, gusturile tale sunt mult prea costisitoare.

— Ai dreptate în tot ce spui. Totuşi, ne-am putea distr a în acest ultim sezon.

— Ah, aţi ajuns! strigă Lady Anne, coborând în grabă s cările.

— Unde e fratele tău? întrebă Farthingham pe când îi l ua mâna să i-o sărute.

— Richard a fost chemat azi-dimineaţă să se ocupe de nu-ştiu-ce problemă legată de proprietate. Îi acord la fel de multă atenţie când vorbeşte despre chestiuni de afaceri cât îmi acordă el mie atunci când vorbesc despre rochii. Adică deloc. Se va întoarce diseară. Între timp, am să vă întreţin e u. Îşi puse braţul în jurul lui Kitty. Haide, să îţi prezint camer a!

Kitty ezită, brusc jenată la gândul că avea să locuiasc ă acolo.

— Dacă fratele dumitale e plecat cu afaceri, poate nu ar trebui să deranjăm acum. Ar fi mai bine să ne întoarcem la Londra şi să venim în vizită altă dată.

— Nu vorbi prostii, o mustră Lady Anne. Richard e întotdeauna plecat cu afaceri. Dacă aţi aştepta o perioadă în care să fie sigur aici, nu aţi mai veni niciodată în vizită. Sincer, nu ştiu cum reuşeşte să facă tot ceea ce face. Mama jură că nu e om.

Poate asta ar explica fascinaţia supranaturală pe care i-o provoca, se gândi Kitty.

Lady Anne o conduse pe scări, iar ceilalţi le urmară.

— Apropo de mama ta, este în zonă? se interesă Farthingham.

— Nu, a rămas la Londra. Preferă să îşi viziteze prietenele, în locul singurătăţii de la Drummond Manor.

— De ce i se pare un loc singuratic? întrebă Kitty. În apropiere este un orăşel încântător unde am stat odată cu familia înainte să pornim spre Londra.

— E prea aproape de mare, spuse Lady Anne încet. Îi aminteşte de tata şi de tot ce s-a întâmplat... Vocea i se sparse. Peste câteva clipe, revenindu-şi, declară cu un entuziasm răsunător: Vă rog să vă simţiţi ca acasă aici. Vă puteţi folosi de grajduri, de grădini, de tot ce doriţi.

— De barul cu băuturi al ducelui? vru Farthingham să ştie.

Râzând, Lady Anne privi peste umăr.

— Chiar te rog! Când ţi-a refuzat fratele meu o băutură?

— E adevărat. Weddington a fost întotdeauna cea mai generoasă gazdă.

Ajunseră pe palierul scăldat în lumina soarelui care se revărsa prin geamurile imense. Pe peretele de vizavi erau mai multe uşi.

— Acest dormitor a fost rezervat pentru dumneata, domnişoară Robertson, spuse Lady Anne, deschizând uşa. Voi

cere să vi se aducă bagajele.

Kitty zâmbi.

— Dormitoarele familiei sunt tot pe acest coridor?

— O, nu. Camerele noastre sunt în altă aripă. Vă voi fa ce întregul tur al casei după ce vă odihniţi.

În timp ce Lady Anne îi conducea pe ceilalţi în camerel e lor, Kitty îşi luă răgazul să admire lucrătura fină a mobilei, sculpturile detaliate în lemnul închis la culoare, cuvertura d e pe pat şi draperiile grele care atârnau de baldachin. Cuve rtura şi draperiile erau ornate cu blazonul familiei. Pe o mas ă lungă aşezată la capătul patului se găseau câteva cărţi. P e una din ele se afla un trandafir galben, cu o hârtie împătu rită dedesubt.

Ignorând scrisoarea, Kitty se duse la fereastră ca să pr ivească minunatul peisaj din Cornwall şi marea din depărtar e. Îşi imagină că vedea cărarea pe care Weddington se dus ese până la locul unde îl zărise întâia oară, unde înota zilni c. Acolo cunoscuse pentru prima dată puterea tentaţiei, îşi zise ea.

Se uită înspre masă. Biletul era din partea lui, fără înd oială. Ce îi scrisese? Chiar era plecat cu afaceri sau o aştept a pe ţărm, sperând la o întâlnire clandestină? Oare misiva l ui era de fapt o chemare?

Acceptase că era acum a lui Farthingham sau avea să continue cu încercările de a o seduce? Voia oare să o adem enească de lângă bărbatul cu care voia să se mărite făcând u-i promisiuni de pasiune pe care ea nu dorea să le accept e?

Dintr-odată, trupul i se înfierbântă şi o cuprinse ameţe ala. Cum putea deţine o asemenea putere asupra ei când ni ci măcar nu se afla în încăpere? Se întrebă în ce cameră av ea să doarmă Farthingham, dacă gentlemenii erau cazaţi în acea aripă a casei.

Însă probabil că nu. Eticheta dicta ca bărbaţii să locui ască în altă parte, nu în apropiere de doamnele care nu era

u supravegheate cum se cuvine. Amintindu-şi de comentari ul lui Freddie de la intrare, se întrebă dacă mergea în Ameri ca sperând ca succesul să îi permită să-i ofere mai multe lui Lady Priscilla. Deşi, ca să fie sinceră, fata i se părea puţin c am zvăpăiată pentru un bărbat care scria piese de un asem enea dramatism.

Privirea i se întoarse la scrisoare. Deşi nu se uitase la ea, ştia că Weddington i-o lăsase. La fel şi trandafirul galbe n.

Curiozitatea avu câştig de cauză. Blestemându-l pe du ce, luă bucata de hârtie şi o despături.

Draga mea domnişoară Robertson,

Din păcate nu pot să te întâmpin la sosire, dar întregu l personal a fost înştiinţat că şi cea mai mică dorinţă a dumi tale este un ordin pentru mine şi trebuie respectat fără ezit are şi fără întrebări.

Până mă întorc diseară, nutresc speranţa fierbinte că te vei bucura de ospitalitatea de la Drummond Manor.

Al tău devotat,

Ducele de Weddington

Se întoarse agitată la fereastră, simţindu-se prizonieră a ospitalităţii lui. De ce trebuia să facă toate acele gesturi d e curtoazie şi de ce nu putea să aibă încredere în niciunul di ntre ele?

Ca musafiră a lui, avea să se comporte politicos, cu b una-cuviinţă de rigoare. Nu avea să-i permită să o supere.

Totuşi, trebuia să iasă la aer. Lady Anne spusese că gr ajdurile le stăteau la dispoziţie. De îndată ce servitorii îi adu ceau bagajele în cameră, avea să cheme o servitoare care s ă o ajute să se schimbe în costumul de călărie. Se gândi că o plimbare pe domeniu era exact ce avea nevoie.

*

Richard o zări din prima clipă. Îmbrăcată în verde sma rald, era cea mai frumoasă creatură pe care o văzuse vreod ată. Deşi nu o mai văzuse până atunci călare, ştia că avea s ă stea perfect în şa. Nu fu surprins de faptul că părea să căl ărească singură. Micuţa lui texană independentă nu părea s ă înţeleagă noţiunea de însoţitoare, ceea ce îi oferise lui ne numărate ocazii de a profita.

În ceea ce o privea, el era invariabil slab şi nu se pute a înfrâna, îşi mână calul înainte, trecând în galop câmpul, p ână când o ajunse din urmă. Ea nu păru nici surprinsă, nici flatată de apariţia lui, ci pur şi simplu hotărâtă să-i accepte prezenţa.

— Unde sunt ceilalţi? întrebă el fără preambul.

— Când am ieşit din casă, Lady Anne îşi bea ceaiul, La dy Priscilla se odihnea şi domnii nu erau de găsit. Lady Ann e a presupus că explorau pivniţele.

— Fără îndoială are dreptate. Farthingham a sperat în totdeauna să găsească nişte comori îngropate de contraban dişti.

— E posibil ca acei contrabandişti să fi fost strămoşii d umitale?

El râse cu poftă.

— Legenda ne face să credem că aşa este.

— Mi s-a părut întotdeauna că arăţi ca un pirat.

— Mă simt flatat că te-ai gândit măcar o clipă la felul î n care arăt.

— Nu va merge, ştii?

— Ce nu va merge?

— Faptul că m-ai adus aici ca să-mi amintesc de acele dimineţi de pe ţărm. Inima mea îi aparţine lui Farthingham. Am consimţit să mă căsătoresc cu el. Am făcut deja anunţu l. Ai ajuns prea târziu, Excelenţă.

— Eşti sigură de asta?

— Absolut.

— Voi ţine minte certitudinea dumitale. Totuşi, dacă n -ai uitat, a fost sugestia lui Anne să veniţi cu toţii aici, nu a mea. V-a făcut turul casei?

— Da. E minunată!

— Nu îmi pot asuma meritele pentru ea, pot doar să s pun că mi-am ales strămoşii cu atenţie.

— Nu ştiam că poţi să-ţi alegi strămoşii, replică ea zâ mbind.

— O încercare de umor din partea mea. Farthingham pretinde că ai o aversiune faţă de mine pentru că nu sunt v esel.

— Nu am o aversiune…

Se opri brusc. Richard ridică o sprânceană.

— Nu? Mi-ai dat de înţeles că nu mă placi.

— Nu pe dumneata personal. Pur şi simplu nu mă simt în largul meu cu anumite aspecte ale… comportamentului d umitale.

— Şi dacă te-aş putea face să te simţi în largul dumita le?

— Nu poţi! Aşa că încetează şi abţine-te! Dă-mi drumu l! Lasă-mă să-mi găsesc fericirea alături de Farthingham!

— Te-aş lăsa dacă aş fi convins că vei fi într-adevăr fe ricită cu el.

— Nu înţeleg nici în ruptul capului de ce crezi că ferici rea mea este treaba dumitale.

Îi era imposibil să-i explice fără să pară naiv. Nici măc ar nu era sigur că îşi putea exprima sentimentele.

— Ai vorbit deunăzi despre cum te ating… nu în sensu l fizic, ci în alte feluri, dincolo de came.

— Excelenţă…

— Dă-mi voie să termin. Încă de la acel prim răsărit, c ând te-am văzut în apropierea stâncilor, am simţit o legătur ă pe care nu o pot explica.

— Poftă.

— Nu. Richard clătină din cap a frustrare. Nu te văzus em clar în acea dimineaţă şi nu sunt genul de bărbat care s ă poftească fiecare femeie pe care pune ochii. Am fost atra s de dumneata. Poate a fost îndrăzneala cu care mă privea i.

Obrajii ei se înroşiră şi privi în altă parte. El îşi blestem ă elocvenţa stângace.

— Îmi cer scuze! Nu am intenţionat să te stânjenesc. Nu înţeleg această atracţie cu nimic mai mult decât dumne ata. Ştiu doar că sporeşte de fiecare dată când sunt în preaj ma dumitale.

Kitty se întoarse spre el cu tristeţe în ochi.

— Această situaţie trebuie să înceteze, Excelenţă, pen tru că în curând mă voi căsători.

— Ţi-ai închis mintea şi inima în faţa posibilităţii unei l egături între noi?

— Da. Locul meu e lângă Lord Farthingham.

— În cazul ăsta, vă doresc toate cele bune, murmură el, conştient că se purta ca un copil care spune că nu vrea c eva deoarece ştie că nu are nicio şansă de a obţine lucrul r espectiv. În scurtă vreme se întunecă, ar trebui să ne întoar cem la grajduri.

Ea încuviinţă din cap, după care îi aruncă o privire cer cetătoare.

— De ce un trandafir galben?

— Poftim?

— Prima dată când mi-ai trimis flori, erau o mulţime, d e toate culorile, de toate felurile. În ultimul timp îmi oferi do ar câte un trandafir galben.

El rânji.

— Am auzit odinioară un cântec despre trandafirul gal ben din Texas. Nu o floare, ci o femeie pe care un soldat se chinuia să o găsească. Nu ţin minte dacă a găsit-o, dar mi s -a părut o floare potrivită pentru tine.

— Mulţumesc, spuse ea zâmbind uşor. Trandafirii galb eni chiar sunt preferaţii mei.

Richard înclină curtenitor din cap.

— Cu multă plăcere.

Arareori îi aprecia vreun gest, astfel că îi primi recuno ştinţa cu braţele deschise.

*

Kitty auzi bătaia uşoară în uşă la puţin timp după ce u n ceas din casă bătuse miezul nopţii. Primul ei gând se îndr eptă spre Weddington, venit să o tulbure cu mângâieri şi să rutări, dar apoi îşi dădu seama că nu ar fi riscat să bată la u şă, să deranjeze pe altcineva şi să fie prins. Trebuia să-i rec unoască precauţia cu care o aborda de fiecare dată când av ea intenţii neonorabile.

— Domnişoară Robertson?

Se dădu jos din pat, deschise uşa şi se uită afară.

— Lady Anne?

Îmbrăcate în cămăşi de noapte, Lady Anne şi Lady Pri scilla încuviinţară din cap nerăbdătoare.

— Ne-am zis că ţi-ar face plăcere să ni te alături, şopti Lady Priscilla.

— Să mă alătur?

— Mergem la băi, o informă Lady Anne.

— La ora asta? întrebă Kitty, uimită că se gândiseră la aşa ceva.

— O, da, e cea mai potrivită, spuse Lady Anne.

— E un ritual pe care l-am început când eram mai tine re, îi explică Lady Priscilla.

— Mă schimb şi…

— O, nu, asta face parte din distracţie, spuse Lady Pri scilla. Ne repezim până la băi exact aşa cum suntem. Dar ia o pătură să te ştergi şi să te încălzeşti mai târziu.

— Deşi ne va încălzi şi vinul, completă Lady Anne cu o

scânteie neastâmpărată în privire.

Abia atunci observă Kitty geanta pe care o purta Lady Anne şi auzi clinchetul uşor pe care-l făcea de fiecare dată când se mişca.

— Şi bărbaţii? vru ea să ştie.

Lady Anne făcu ochii mari.

— Voi, americancele, sunteţi extrem de îndrăzneţe! N u m-am gândit să-i invit.

— O, nu, se grăbi Kitty să explice. Nu spuneam că ar t rebui să-i invităm, dar dacă ne vor vedea umblând pe aici în cămăşi de noapte?

— Nu ne vor vedea, fii sigură, chicoti Lady Priscilla. Câ nd am verificat ultima dată, erau încă în sala de biliard, jucâ nd de zor.

— Îndrăznesc să spun că vor fi acolo toată noaptea, a dăugă Lady Anne. De obicei aşa fac. Nici nu ne vor băga în seamă.

— Staţi, atunci, să iau o pătură.

— Foarte bine.

Kitty intră înapoi în cameră, înşfăcă o pătură şi ieşi în holul slab luminat. Cele două o aşteptau deja lângă scări.

— Sunteţi sigure că ar trebui să facem asta?

— Foarte sigure, îi răspunse Lady Anne, râzând încet.

— Şi avem un motiv imbatabil, spuse Lady Priscilla.

Se repeziră amândouă în jos pe scări, picioarele lor go ale bătând un ritm cadenţat. Kitty le urmă, spunându-şi că era ceva complet nevinovat ca trei fete să meargă la băi la miezul nopţii. Nu intenţionau să se întâlnească acolo cu băr baţi.

Aerul nopţii era înviorător, şi Kitty simţi fiori pe piele. Cu pământul rece sub tălpile goale, se gândi că fusese o pr ostie că nu îşi luaseră papuci.

Răsărise luna şi era un cer total diferit de ce văzuse e a în Londra. Gândindu-se la Emily, se întrebă dacă sora ei în cerca să identifice diferitele constelaţii în acea noapte.

Lovi ceva cu degetul de la picior şi se împiedică, dar r euşi să-şi revină înainte să cadă pe burtă şi se grăbi să îşi p rindă din urmă tovarăşele de năzbâtii. Dintr-odată, clădirea mare de piatră a băii apăru în faţa ei. O observase mai devr eme, când se dusese la grajduri să ia un cal, însă nu-i dădu se mare atenţie.

Lady Priscilla şi Lady Anne chicoteau între ele, lăsând- o pe Kitty să se întrebe cât vin băuseră înainte să decidă să o invite şi pe ea.

— Haide, o chemă Lady Anne şoptit.

Uşa de lemn gemu şi scârţâi în semn de protest, ca şi cum balamalele ar fi fost ruginite şi prea puţin folosite. Din nou cuprinsă de fiori, Kitty se uită împrejur. Când îşi întoars e privirea spre intrare, Lady Priscilla şi Lady Anne dispăruse ră deja în clădire, aşa că hotărî să le urmeze.

Lămpile cu gaz pâlpâiau, creând umbre tremurătoare pe zidurile ce delimitau incinta ovală. Nişte scări largi de pi atră duceau la piscina deasupra căreia aburii pluteau ca o c eaţă densă.

— Vestiarul e aici, în lateral, şopti Lady Anne. Dar nu n e batem capul de obicei. Contăm pe faptul că vei închide oc hii.

— De ce vorbim în şoaptă? întrebă Kitty.

Lady Priscilla chicoti.

— Nu ştiu, întotdeauna vorbim aşa.

Chiar şi în şoaptă, vocile lor creau un ecou puternic în structura cavernoasă. Kitty privi spre piscină.

— Cât de adâncă este?

— Nu atingi fundul, spuse Lady Anne. A fost construită pentru plonjări acum o sută cincizeci de ani, când toţi erau convinşi că băile cu apă rece ca gheaţa erau cheia menţine rii în formă. E o nebunie să sari în piscină aşa. Sunt surprins ă că dinastia noastră nu a pierit atunci. Oricum, de jur împr ejur e o margine netedă de piatră pe care putem sta, căci a pa ne ajunge doar până la umeri. Privi în jur zâmbind. Cine i

ntră prima?

— Eu, anunţă Lady Priscilla.

— Splendid, Lady Anne îşi puse mâinile pe umerii lui K itty şi o întoarse cu spatele către apă. Închide ochii.

— De ce?

— Pentru ca Prissy să se poată schimba fără să fie stâ njenită.

— Ne dezbrăcăm de tot?

— Absolut. Dar suntem de încredere. Nu ne uităm cân d celelalte intră şi ies.

Kitty închise ochii, întrebându-se în ce se băgase.

Se băgase în paradis, decise ea câteva minute mai târ ziu, când îi veni rândul să intre în piscină. Se aşează pe marg inea de piatră, lăsându-se în voia plăcerii pe care i-o stârne a apa aflată la o temperatură perfectă.

— E absolut încântător!

— Nu-i aşa? râse Lady Anne.

Turnă vin în pahare şi le înmână celorlalte, apoi îşi oc upă la rândul ei locul în bazin.

Kitty sorbi din pahar, gândindu-se că nu mai avea nev oie de nimic altceva ca să se relaxeze. Odată mutată în cas a strămoşească a lui Farthingham, trebuia neapărat să cons truiască ceva asemănător. Chiar dacă acolo exista o cadă în sala de baie, nu putea intra în ea mai mult de o persoană o dată, spre deosebire de locul acesta minunat.

— Spuneai că a fost o piscină pentru plonjări? întrebă ea. Cu apă rece?

— Da, chestia asta era foarte populară în prima parte a secolului al optsprezecelea. Richard a plătit o avere pentr u refacerea instalaţiilor şi pentru alimentarea cu apă caldă, dar a meritat din plin. Când are probleme cu spatele, petrec e ore în şir îmbăindu-se aici.

Kitty se uită la scări şi urmări cu privirea balustrada p ână la uşă.

— E vreo posibilitate să vină şi în seara aceasta?

— Nu cred, spuse Lady Anne.

Kitty mai luă o înghiţitură de vin, întrebându-se dacă motivul şuşotelilor şi al chicotelor de pe drum nu era cumva posibilitatea ca bărbaţii să sosească pe neaşteptate. Cu sig uranţă Lady Priscilla nu s-ar fi supărat să apară Freddie.

— În legătură cu spatele lui, ştiu că e o rană veche. C um s-a întâmplat?

Lady Anne îi aruncă o privire lui Lady Priscilla, care se mulţumi să ridice din umeri.

— Presupun că nu are nimic dacă îi spui.

— Presupun că nu. Lady Anne îşi termină vinul, apoi r osti pe un ton ferm: Să nu îi spui vreodată că ţi-am spus. Ţi ne foarte mult la discreţie în această privinţă.

Kitty se îndreptă de spate, cu apa susurând în jurul ei.

— Promit. Ştiu să ţin un secret.

— Nu e chiar un secret. Doar că el ar prefera să uite t otul despre asta. Lady Anne trase aer adânc în piept. S-a înt âmplat la moartea tatălui nostru. Eram mică, deci nu îmi ad uc aminte detalii, dar am auzit diverse lucruri atunci când a dulţii credeau că nu ascult. S-au şoptit multe imediat după eveniment şi în toţi anii de atunci încoace.

— Cu cât timp în urmă a fost asta? întrebă Kitty.

— Dumnezeule, nu am fost niciodată bună la calcule, dar ştiu că Richard avea optsprezece ani. Asta îmi aduc ami nte. Acum are treizeci şi patru…

— Şaisprezece ani, spuse Kitty. Este o perioadă foarte lungă de suferinţă.

— Nu suferă întotdeauna. Nici nu ne spune de obicei c ând se întâmplă, dar după o vreme am început să observă m semnele.

— Continuă povestea, o rugă Kitty.

— Aşa. Păi, într-o după-amiază el şi tata au plecat pe mare. Se certaseră cu o zi înainte şi, din ce mi-a spus mam a, aveau obiceiul să iasă împreună cu iahtul ori de câte ori nu se înţelegeau. Aparent, cooperarea la care îi obligau ma

nevrele de navigaţie îi ajuta să-şi întărească relaţia slăbită de ceartă. În timp ce erau în larg, s-a pornit o furtună. Nu şt iu exact cum s-a întâmplat, dar echipajul a ajuns în siguranţ ă la ţărm cu barca de salvare. Din câte au spus, furtuna scu fundase iahtul. Tata murise şi Richard a înotat la ţărm, trăg ându-i trupul după el. A refuzat să îl lase în mare.

Kitty îşi aminti ce-i povestise Weddington, cum că el şi echipajul ajunseseră la mal. Nu menţionase însă că ajunses eră separat.

— De ce nu erau tatăl şi fratele tău în barca de salvar e, împreună cu echipajul?

— Chiar nu ştiu. Este extrem de ciudat, dar, cum spun eam, Richard nu vrea să vorbească despre asta. La un mom ent dat, în timpul furtunii – nu ştiu dacă era pe barcă sau în apă – şi-a sucit cumva spatele. Uneori, când se forţează pre a mult, îl doare, însă nu vrea să se afle. Are o atitudine pros tească, ca şi cum ar crede că lumea l-ar învinui că suferă.

Kitty se rezemă de peretele neted.

— Trebuie să fi fost cumplit să îşi piardă astfel tatăl.

Îşi aminti versiunea lui Weddington, o relatare concis ă, lipsită de emoţie a evenimentului care avusese un efect atât de profund asupra vieţii lui.

— Cumplit, într-adevăr. Cum spuneam, eram foarte mi că, dar ţin minte că a stat la pat vreme îndelungată după ac eea. Atunci mi s-a părut o veşnicie. Mama era în culmea agi taţiei. Eu plângeam noaptea, căci îmi era teamă că Richard va muri şi el, ca tata.

„Marea mă îngrozeşte.” Kitty îşi aminti confesiunea du celui din timpul plimbării prin grădina lui Farthingham. În pr ima dimineaţă când îl văzuse, nu sfidase soarele, cum îşi în chipuise ea, ci marea.

— Mă surprinde că iese cu iahtul atât de des, comentă Lady Priscilla. Dacă aş fi prinsă vreodată într-o furtună, nu c red că aş mai vrea să ies în larg vreodată.

— Şi eu cred la fel, Prissy, recunoscu Lady Anne. Dar

Richard iubeşte incredibil de mult marea. Are patru iahturi ş i o bărcuţă cu pânze care poate fi manevrată de doi oamen i. Îi place să le proiecteze, apoi să angajeze oameni care să le construiască.

Era posibil ca ea să fie singura persoană căreia să-i fi mărturisit fobia lui faţă de mare? Sau o minţise pentru a-i c âştiga simpatia? Nu, nu şi-l putea imagina spunându-i nead evăruri. Pur şi simplu îşi dezvăluise o latură pe care nu o m ai expusese în faţa nimănui. Deşi nu-i venise deloc uşor, făr ă îndoială.

Golindu-şi paharul, se întrebă dacă Weddington avea dreptate în privinţa legăturii care părea să se înfiripe între e i. Însemna oare mai mult decât o privire fierbinte, o mângâi ere senzuală? Îi mărturisise atât de uşor că o înspăimânta, descoperise că putea vorbi despre dorinţe senzuale şi de po fte…

Niciodată nu îl sărutase pe Farthingham, şi cu siguran ţă nu discutaseră despre senzaţiile pe care şi le trezeau reci proc.

— Mai vrei vin?

Tresărirea aproape că o făcu să cadă în apă. Lady Ann e ţinea sticla pregătită să îi toarne.

— Da, te rog! Privind lichidul ce se revărsa în pahar ca o cascadă, Kitty îşi aminti cum îşi dorise să-şi reverse trupul asupra lui Weddington.

— Eşti atât de norocoasă că ai pus mâna pe Farthingh am, spuse Lady Priscilla.

— Sunt de acord, murmură Kitty luând o gură de vin.

— Nu prea ai noroc cu Freddie, nu-i aşa? îşi întrebă La dy Anne prietena.

Lady Priscilla clătină din cap.

— Nu prea. E foarte amuzant, dar mi se pare că nu e t ocmai interesat de mine.

— În cazul ăsta e un prost, pufni Lady Anne.

Kitty avea câteva prietene, dar petrecuse mult timp c

ălătorind prin lume, astfel că nu reuşise să dezvolte relaţii p rofunde şi durabile. Cu excepţia lui Farthingham. Îl consider a singurul ei prieten adevărat. Cât de norocoasă era că urm a să-i devină şi soţ!

— Domnişoară Robertson, îţi pot pune o întrebare mai personală? i se adresă Lady Priscilla.

Kitty râse uşor.

— Dacă este personală, nu crezi că ar trebui să îmi sp ui Kitty?

Lady Priscilla chicoti.

— Ba da, presupun că da.

— Uite, mai bea vin, o încurajă Lady Anne, lăsând-o p e Kitty să se întrebe dacă nu cumva o aduseseră acolo anu me ca să-i pună acea „întrebare personală”.

Sorbi din pahar şi încuviinţă din cap.

— Întreabă-mă!

— Ei bine, ştim cu toţii că americancele nu sunt supra vegheate atât de atent ca noi, aici.

— Nu sunt deloc supravegheate de obicei.

Lady Priscilla şi Lady Anne se uitară scurt una la alta, apoi îşi întoarseră amândouă atenţia asupra lui Kitty, făcân d-o să se simtă stânjenită.

Lady Priscilla inspiră adânc.

— Ai fost vreodată sărutată? Cu adevărat, adică?

Căldura îi inundă faţa lui Kitty şi se duse în jos, până l a degetele de la picioare. Confirmă printr-un gest.

— Cum a fost? întrebară cele două în acelaşi timp.

Kitty râse forţat.

— Nu cred că pot să descriu.

— Încearcă, te rugăm, insistă Lady Priscilla.

Kitty răsuflă prelung.

— Ei bine… a fost asemănător cu atmosfera de aici. C ald. Înceţoşat. Ca şi cum ai bea prea mult vin – iar căldura t e cuprinde şi pe dinafară, şi pe dinăuntru. E ca şi cum te-ai simţi deopotrivă letargic şi energic. Închise ochii, amintindu

-şi gura lui Weddington mişcându-se provocator peste a ei. Î i stârnise pofta de a-l atinge în locuri interzise, în feluri inter zise. E plăcut, conchise ea deschizând ochii.

— Sunt convinsă că a fost plăcut, spuse Lady Priscilla. Tot ce face Farthingham e plăcut.

Kitty dădu peste cap vinul ca pe apă. Oare să le mărtu risească acestor domnişoare că nu Farthingham o sărutas e? Dar dacă aveau să o dea în vileag?

— Nu îi veţi dezvălui ce v-am spus, nu-i aşa?

— Sigur că nu, protestă Lady Anne. Tot ce se spune în tre aceşti pereţi rămâne aici. Nu-i aşa, Prissy?

— O, absolut. Niciun cuvânt, nimănui.

— Mai vrei vin? întrebă Lady Anne.

— Absolut! replică înveselită Kitty. Aşteptă ca sora du celui să deschidă o altă sticlă şi să toarne o cantitate gener oasă în fiecare pahar, apoi îi zise: Lady Anne, îmi amintesc o conversaţie în trăsură în drum către operă... ceva despre un tânăr care ţi-a furat inima. Nu te-a sărutat niciodată?

— Vai! Lady Anne îşi duse mâna la gură şi îşi încovoie umerii în faţă, uitându-se timid la Kitty. Nici măcar nu am v orbit cu el.

— Nici el cu ea, completă Lady Priscilla.

— Mă salută când ne întâlnim, spuse Lady Anne tăios.

— Şi totuşi ţi-a furat inima? întrebă Kitty.

— De departe, o asigură Lady Anne.

— Nici măcar nu îi ştie numele, bombăni Lady Priscill a.

Deşi apa caldă le îmbujorase tuturor feţele, chipul lui Lady Anne era de-a dreptul stacojiu.

— E asistentul unuia dintre avocaţii lui Richard. Îl văd atunci când aduce mesaje sau documente.

Kitty se gândi la prima dimineaţă când îl întâlnise pe Weddington, la felul în care fusese atrasă în acelaşi loc a do ua zi, la dezamăgirea iniţială când nu îl văzuse din nou, la s entimentele contradictorii când îşi făcuse brusc apariţia. Oa

re exista între oameni ceva cu neputinţă de descris, dar uşo r de recunoscut?

— Lady Anne…

— Trebuie să îmi spui Anne.

— Bine. Anne, reluă Kitty zâmbind. Acest domn… dac ă nu ai purtat nicio conversaţie cu el, de ce eşti atât de sigu ră că are potenţialul de a-ţi fura inima?

— Sunt prostuţă, nu? Nu ştiu de ce mi se pare că aşa e. Sunt sigură că Richard are dreptate. Ar trebui să-mi caut un soţ în cercurile aristocratice. Poate că, dacă aş ajunge să îl cunosc pe cel care mă fascinează, mi s-ar părea mai degr abă nepotrivit, deşi inima îmi spune altceva.

— E sufletul tău pereche, oftă Lady Priscilla. Deci recu noşti că o parte din el îţi vorbeşte, deşi nu-ţi adresează nici odată cuvântul. Chicoti. A fost un gând profund, nu-i aşa?

— Nu! râse Anne. A fost un gând prostesc. Cred că ai băut prea mult vin.

— Nici pe departe. Mai toarnă-mi!

În timp ce Anne umplea paharele, Kitty îndrăzni s-o înt rebe:

— De ce nu s-a căsătorit încă fratele tău?

— Biata noastră mamă vrea să afle răspunsul de ani d e zile. E teribil de îngrijorată. La urma urmei, Richard nu are niciun frate care să moştenească titlul în caz că lui i se întâ mplă ceva. E un mister de ce nu a manifestat niciun interes faţă de căsătorie până acum.

Manifestase interes… faţă de ea, se gândi Kitty. Îi cer use mâna în grădină.

— Poate aşteaptă o femeie care să vrea să se mărite cu el, sugeră Lady Priscilla.

— Nu cred că asta ar fi problema, îşi apără Lady Anne fratele.

— Nu aş zice că e o frumuseţe clasică.

— Păi, nu, recunoscu Lady Anne fără tragere de inimă.

— Şi nu e nici tocmai… jovial.

— Nu, nu e.

— Şi are tendinţa să domine.

Lady Anne încuviinţă din cap abătută.

— Într-adevăr. După o clipă de reflecţie, găsirea unui argument o înveseli: Dansează bine.

Kitty izbucni în râs. Nu se putuse abţine. Poate băuse prea mult vin, dar comentariile lor i se păreau incredibil de hilare. Se opri brusc sub privirile nedumerite ale celorlalte.

— Nu consideri că dansează bine? întrebă Lady Anne, vădit ofensată.

Kitty trebui să-şi înghită un nou val de râs.

— Ba da, e un dansator excelent. Clătină din cap, cu g ândurile încâlcite. Combinaţia dintre vin şi aburii calzi îi dezl ega limba. Spuneţi că nu e o frumuseţe clasică, iar eu spun că nu am văzut niciodată un bărbat care să afişeze o aseme nea… măreţie, bolborosi ea, amintindu-şi de imaginea pe c are i-o oferise Weddington în dimineaţa aceea la malul mări i. Spuneţi că nu e jovial. Recunosc, nu l-am auzit niciodată r âzând cu poftă, dar am impresia că se bucură să ştie că alţii sunt fericiţi. Pariurile cu Farthingham… Premiul pe care l-ar fi câştigat Farthingham ar fi fost mult mai valoros decât cel care i-ar fi revenit lui. Şi totuşi cred că a acceptat provocare a pentru că Farthingham adoră pariurile. Cât despre atitudi nea lui dominatoare, ce fel de aristocrat e acela care nu dă dovadă de putere, influenţă şi control? În multe privinţe îmi aminteşte de tatăl meu. Este hotărât să izbutească. Spuneţi -i spirit de competiţie sau incapacitatea de a se mulţumi cu mai puţin decât merită, dar nu e o trăsătură negativă. Mie mi se pare extrem de atrăgător când un bărbat se străduieş te să reuşească. E un tip atent, grijuliu şi demn de încreder e. Nu se joacă atunci când îl cheamă responsabilităţile. Pun e obligaţiile pe primul loc deoarece familia este pentru el m ai presus de orice. Mi se pare admirabil.

Cele două tinere se holbau la ea cu gurile căscate.

— Dumnezeule, spuse Lady Anne în cele din urmă. Da

că faci comentarii atât de flatante la adresa fratelui meu, î mi imaginez că l-ai pus pe Farthingham, bărbatul cu care in tenţionezi să te măriţi, pe un piedestal de aur.

Kitty se simţi brusc rău. Rezultatul excesului de vin, er a sigură. Altfel, ar fi trebuit să-şi recunoască teama că avea u să-i ceară să prezinte virtuţile lui Farthingham. Singurul lu cru la care se putea gândi era acela că era amuzant şi o făc ea să se simtă în siguranţă.

Capitolul 15

— De data asta bucătăreasa s-a depăşit pe sine, spus e Richard, începând să taie felia de şuncă din farfurie. Toat e felurile sunt extraordinar de apetisante. Nu-i aşa, Anne?

Sora lui clătină din cap şi duse o mână la gură. Toate t rei domnişoarele erau puţin palide în acea dimineaţă. Verzi ca algele. Fără îndoială era rezultatul excursiei lor la băi.

Se afla în sala de biliard, aşteptând ca Farthingham să joace, când auzise zgomotul de afară. Scuzându-se faţă de prietenul său, mersese pe urmele şuşotelilor şi ale chicotelil or doamnelor până la băi, apoi stătuse de pază ca să se asi gure că nu le deranja nimeni.

Petrecuseră atât de mult timp acolo, încât era de mira re că nu se stafidiseră de tot.

— Domnişoară Robertson, eşti sigură că nu doreşti o p orţie de ouă? Bucătăreasa le asezonează cu nişte condimen te speciale care le conferă o aromă distinctă, transformând u-le într-o delectare pentru papilele gustative.

Americanca îi aruncă o privire răutăcioasă care ar fi fă cut franjuri un bărbat mai slab.

— Nu, mulţumesc. Îmi ajunge ceaiul.

— Ei bine, dacă te răzgândeşti, aş fi bucuros să îţi um plu o farfurie cu toate bunătăţile acestea, făcute anume ca

să-ţi lase gura apă.

Kitty miji ochii în direcţia lui şi îşi apăsă degetele pe tâmple.

— Ce s-a întâmplat, draga mea? Nu ţi-a picat bine cev a ce ai mâncat aseară la cină? o întrebă Farthingham.

— Suspectez că nu i-a picat prea bine ceva consumat după cină, mormăi Richard.

— Îţi face plăcere, nu-i aşa? zise Kitty.

— Nu-mi face plăcere că vă simţiţi rău, dar am tot dreptul să vă tachinez pentru naivitatea voastră.

— Am impresia că eu şi Freddie am ratat ceva destul de important, spuse Farthingham.

— Cred că doamnele şi-au făcut de cap la băi azi-noapte. Cât vin, Anne? Două sticle, trei?

— Patru, dacă vrei să ştii.

Richard pufni a neîncredere.

— Presupun că dumneata nu ai băut niciodată în exces, spuse Kitty.

— Chiar nu. Prefer să-mi păstrez mintea limpede.

— Dar vinul te face să vorbeşti mai uşor, zise Anne.

— Nu am observat niciodată să ai dificultăţi cu vorbitul. Prea mult vin poate dezlega limba, ceea ce nu e acelaşi lucru cu înlesnirea conversaţiei.

— Te contrazic. Sunt sigură că, fără vin, Kitty nu ar fi mărturisit niciodată că Farthingham sărută minunat, spuse Lady Priscilla.

— Prissy! strigă Kitty.

Chipul tinerei aristocrate fu inundat de groază.

— Aoleu! Trebuia să fie micul nostru secret, nu-i aşa? Îmi pare cumplit de rău. Sincer. Am uitat.

— Nu mă deranjează nicidecum să mi se dezvăluie talentele, spuse Farthingham, punând cotul pe masă şi sprijinindu-şi bărbia în palmă. Deloc. Sunt chiar impresionat să aflu, draga mea, că îţi provoc o asemenea plăcere.

Kitty arătă de parcă ar fi vrut să moară acolo, pe loc.

Nu era doar din cauza efectelor negative ale mersului la cul care în zori, cu prea mult alcool în sânge, se gândi Richard.

— Merg să mă întind, anunţă ea împingându-şi scaunu l în spate.

— Vei fi în stare să ieşi cu barca după-amiază? o între bă ducele.

— Da.

— Cred că mă voi întoarce şi eu în pat, zise Anne repe de.

— La fel şi eu, spuse Lady Priscilla.

Odată ce rămaseră singuri, domnii făcură un schimb d e priviri amuzate.

— Poate ar trebui să amânăm ieşirea cu barca, sugeră Farthingham.

— Vom merge după masa de prânz, replică Richard, n erăbdător să-i prezinte iahtul lui Kitty. Ar trebui să îşi revină până atunci.

— Patru sticle de vin doar pentru ele? Cine ştie ce altc eva şi-au mai mărturisit, speculă Farthingham.

Richard se întrebă dacă tânăra americancă menţionas e şi săruturile lui, pe lângă ale lui Farthingham, sau dacă al e lui i se păruseră uşor de trecut cu vederea. Şi mai importa nt, oare săruturile minunate ale lui Farthingham o ţineau pri ponită de el? Era un lucru pe care nu-l luase în considerare. Poate Farthingham avea aptitudinile necesare ca să-i scoat ă pasiunea la suprafaţă. Gândul acesta nu-i făcea plăcere.

*

Frumoasa doamnă era ancorată în portul orăşelului un de Kitty şi familia ei îşi petrecuseră vacanţa cu doar câteva săptămâni în urmă.

Weddington, care venise înaintea lor ca să supravegh eze pregătirile, îi ajută pe ea şi pe Farthingham să urce la b ord de îndată ce barca cu vâsle care îi adusese trase lângă i

aht. Ceilalţi se lăsau aşteptaţi, nepărând nici pe departe la f el de dornici de aventură precum Kitty.

În timp ce se plimba încet de la pupa la proră, inspect ând iahtul, Kitty simţi privirea cercetătoare a lui Weddingto n. Dorindu-şi ca Priscilla să îşi fi ţinut gura, se întrebă dacă ducele bănuia că sărutul descris celor două tinere fusese al lui, nu al lui Farthingham. Deşi n-ar fi avut niciun motiv să p resupună că fusese singurul care o sărutase pasional, ar fi p referat ca el să nu-şi dea seama că reflectase îndelung la ar ta lui de a seduce.

— Ce zici, draga mea? Eşti impresionată? o întrebă Fa rthingham.

Kitty îi aruncă o privire lui Weddington, care stătea cu mâinile la spate şi privirea aţintită asupra ei, aproape ca şi cum şi-ar fi ţinut respiraţia în anticiparea răspunsului.

— E minunat, recunoscu ea într-un final.

Weddington îşi înclină capul aproape imperceptibil. Fa rthingham o luă de braţ atât de surescitat, încât s-ar fi zis c ă meritele îi aparţineau în întregime.

— Să-ţi arăt şi interiorul. Acolo se află adevărata frum useţe a vasului.

— Dacă nu-l deranjează pe Weddington, spuse ea.

— Sigur că nu mă deranjează, zise ducele. Simţiţi-vă c a acasă. Odată ce ridicăm ancora, doamnelor li se va servi ceaiul pe punte.

Ceai pentru doamne – de parcă la bordul unui vas doa mnele nu puteau face altceva decât să stea şi să bea ceai. Era o prejudecată care o enerva pe Kitty cu atât mai mult c u cât o durea îngrozitor capul.

Fără să mai aştepte, Farthingham o trase de braţ şi o conduse pe scara din lemn închis la culoare spre salonul pri ncipal. Lambriurile sculptate, scaunele şi canapelele îmbrăc ate în catifea purpurie erau, într-adevăr, splendide, la fel ca delicata colecţie de figurine din porţelan şi marmură.

— Eşti şi mai impresionată acum? se împăună Farthin

gham.

— Eram destul de impresionată şi înainte. Totul este a tât de frumos!

Rivaliza în măreţie cu vasul tatălui ei, se gândi Kitty. Î ntrucât călătoreau atât de mult pe apă, interiorul *Stelei sing uratice* fusese amenajat practic şi cu bun-gust, astfel încât era o plăcere să locuieşti la bord. Acelaşi lucru putea fi spus şi despre *Frumoasa doamnă.*

— Biblioteca e în capătul coridorului, iar pe partea cea laltă e o cameră pentru oaspeţi. Dar pe aici – o luă de mână şi o conduse – se află dormitorul stăpânului.

Nu era foarte diferit de camera care-i fusese repartiza tă la Drummond Manor, cu excepţia faptului că era mult ma i mic. Patul cu baldachin, acoperit cu o cuvertură identică a celeia cu care se învelise ea peste noapte, domina încăpere a.

— M-am gândit că am putea folosi iahtul pentru voiaju l de nuntă, murmură Farthingham.

Îi veni brusc în minte o imagine cu ea şi el cuibăriţi în acel pat. La fel de repede, Farthingham dispăru, iar Weddin gton îi luă locul. Kitty simţi cum căldura îi inunda faţa. Ea şi Farthingham aveau să împartă acelaşi pat. Sigur că da. Ave a să i se pară agreabil şi încântător.

— S-ar putea ca Weddington să aibă un cuvânt de spu s în această privinţă, îi aminti.

— Nu tocmai, întrucât vasul e al nostru.

Kitty se întoarse şi îl privi ca şi cum şi-ar fi pierdut min ţile.

— Poftim?

— E al nostru, repetă el. Weddington ni-l face cadou d e nuntă.

Acum era sigură că îşi pierduse minţile.

— Nicky, nu poţi accepta…

— Sigur că pot, draga mea. De fapt, trebuie să accept. Altfel ar însemna să-l insult pe cel care ne oferă darul.

— Dar e prea… prea… e un dar prea mare.

— Tocmai de asta am şi vrut să-l ai. În plus, va da inst rucţiuni ca o anumită sumă să fie pusă anual deoparte, vre me de zece ani, pentru a asigura întreţinerea iahtului – care poate fi extrem de costisitoare, te asigur.

Ea rămase cu gura căscată. Era conştientă ce cheltuie li implica întreţinerea unei asemenea ambarcaţiuni.

— De ce face asta?

— Pentru că este un prieten care vrea să ne vadă feric iţi. Îi luă obrajii în palme. De ce nu te bucuri?

— Pentru că e un dar prea grandios.

— Draga mea, Weddington îşi permite înzecit să-l ofer e. Nu înseamnă nimic pentru el.

— Nicky, oamenii ţin la lucrurile lor chiar dacă le pose dă din abundenţă. E ca şi cu copiii. Dacă ai unul, apoi încă u nul, dragostea pentru primul nu se diminuează, iar pe al doi lea nu îl iubeşti mai puţin decât pe cel dintâi.

— Credeam că ai să fii mulţumită, bombăni Farthingh am. Vreau să îl ai. Dacă l-aş putea cumpăra eu însumi pentr u tine, aş face-o fără ezitare. Dar nu pot. Nici măcar zestrea pe care ţi-o acordă tatăl tău nu îmi va permite niciodată să fac o asemenea achiziţie.

Fu rândul ei să-i cuprindă faţa în palme cu un gest tan dru.

— Nicky, pe tine te vreau, de tine am nevoie. Nu de o biecte. Nu de vase, bijuterii sau rochii.

— Pentru că le-ai avut dintotdeauna, nu ştii ce înseam nă să le duci lipsa. Dar se va ajunge la asta, draga mea. Se va ajunge. Fii politicoasă! Acceptă darul lui Weddington, fie şi numai pentru că îmi face mie plăcere să îl accepţi.

Nu voia să-l întristeze, dar rămânea convinsă că iahtul şi întreţinerea pe zece ani constituiau un dar mult prea gen eros. Semăna mai degrabă cu un cal troian. Ce câştiga Wed dington oferindu-le lor vasul?

Se forţă să zâmbească.

— Primesc un răgaz de gândire?

El rânji larg, ca şi cum câştigase deja disputa.

— Desigur, draga mea. Dar nu prea mult. Am vorbit s erios când am sugerat să-l folosim pentru voiajul de nuntă.

Kitty se îndreptă spre scările ce duceau pe punte. Dac ă în urmă cu câteva luni nu avusese nicio îndoială în privinţ a căii pe care o urma, acum se simţea ca şi cum s-ar fi rătă cit în ceaţă. Generozitatea lui Weddington. Disponibilitatea l ui Farthingham de a o accepta. Nu ştia ce să creadă despre toate astea şi despre sentimentele pe care le nutrea faţă de cei doi bărbaţi.

De îndată ce Lady Priscilla, Lady Anne şi Freddie urcar ă pe vas, Weddington porunci să se ridice ancora. Întrucât îi mărturisise că era îngrozit de mare, Kitty fu surprinsă de ne răbdarea lui de a porni la drum; pe de altă parte, o înţelege a perfect. Nu fusese niciodată genul care să amâne activită ţi neplăcute. Prefera să termine cu ele cât mai curând posib il, pentru a putea trece la cele agreabile fără urmă de vinov ăţie.

Acum însă părea hotărât să controleze marea – sau ce l puţin propriul destin – cât de mult posibil. Stătea cu picioa rele depărtate pentru a-şi ţine echilibrul, cu mâinile prinse d e timonă, cu privirea în faţă, o întruchipare a înfruntării dint re om şi natură.

Avea un echipaj care să se ocupe de manevre, dar nu încăpea îndoială că toată puterea de decizie îi aparţinea lui Weddington. Nu doar un figurant care se juca de-a căpitanu l, aşa cum făcea din când în când tatăl ei, ci comandantul a bsolut, purtând răspunderea pentru vas, pentru echipaj, pe ntru oaspeţi, pentru cursul de navigaţie. Kitty se gândi că, d acă ar fi fost posibil, ar fi comandat şi vântul, valurile… felul în care lumina soarelui scânteia pe suprafaţa apei.

Farthingham şi Freddie se duseră la proră ca să admir e priveliştea, în timp ce doamnele, aşezate pe scaune de ră chită, beau ceaiul pe care servitorul îl adusese dinăuntru. N

u exista ceva mai aristocratic de atât.

Kitty era perfect conştientă că unica lor misiune pe va s era aceea de a se simţi bine. Toate doamnele, inclusiv ea, erau îmbrăcate pentru ceaiul de după-amiază, cu rochii strâ mte şi pălării elegante, cu boruri largi. Ar fi putut la fel de bi ne să coboare pe uscat şi să se plimbe prin Hyde Park, fără să îşi dea seama cineva unde îşi petrecuseră după-amiaza.

Chiar şi acum, la bordul iahtului, nimeni nu avea să şti e că îşi petrecuse timpul privindu-l pe Weddington, în loc să se gândească la logodnicul ei. Nu putea să uite vehemenţa cu care îi luase apărarea ducelui la băi, când Lady Priscilla menţionase cât de amuzant era Farthingham.

Kitty nu putea nega faptul că viitorul ei soţ le făcea să râdă; de asemenea, avea idei extraordinare pentru distracţi e, dar Weddington părea să fie cel care punea distracţia la dispoziţie. De pildă, accepta pariuri ridicole, care le stârnea u celorlalţi interesul mai mult decât ar fi meritat, făcând ast fel ca totul să fie mai plăcut pentru toţi cei implicaţi, partici panţi şi spectatori deopotrivă. Îşi oferea spre folosinţă casa, vasul, loja de la operă, trăsura oricui le cerea. Fără urmă de egoism. Niciodată nu părea să aştepte ceva în schimb.

Şi totuşi, încercase să o ia de lângă Farthingham. Să o fure, de fapt. Cu mângâieri îndrăzneţe şi cu săruturi lente şi senzuale. Nu îi lăsase nicio urmă de îndoială că o dorea. Pe de altă parte, nu cumva se arătase foarte accesibilă?

El era cel care stătea cu mâinile la spate ca să nu o at ingă. Părea a fi gentlemanul perfect, dar Kitty îi descoperise latura desfrânată. Îi cunoştea adevărata fire pentru că tocm ai ea îi permisese să o ispitească şi să o corupă. Nu prea op usese rezistenţă, nici nu catadicsise să protesteze înainte c a faptul să fi fost consumat.

Bărbaţii erau nişte animale. Femeia era cea care treb uia să-i ţină la respect, să nu le dea nicio ocazie să se comp orte necuviincios.

Cu toate acestea, în ciuda manifestărilor ei contradict

orii, Weddington nu părea să-i poarte pică. Îi făcea cadou a cel vas, pentru numele lui Dumnezeu! Abia dacă mai ştia ce să creadă despre el şi despre generozitatea lui.

Nu putea înţelege nici în ruptul capului de ce Lady Pris cilla nu îl considera chipeş. Într-un fel mai aspru, cu maxilar e puternice şi tenul bronzat. Părea în elementul lui atât în c el mai elegant salon, cât şi pe cea mai învolburată mare. Kit ty nu-şi dădea seama de ce i se părea atât de fermecător, d ar trebuia să recunoască faptul că o atrăgea ceva la el, îi fo rţa privirea să-l cerceteze.

Îşi dăduse jos jacheta şi eşarfa, îşi desfăcuse nasturii de la gât şi îşi suflecase mânecile. Vântul îi flutura cămaşa, expunându-i pieptul la fel de bronzat ca faţa. Kitty se întreb ă dacă nu s-ar fi descotorosit de cămaşă, sau poate de toat e hainele, dacă nu ar fi fost doamne la bord. Avea ceva bar bar în el, ca şi cum şi-ar fi pus reticent mantia civilizaţiei do ar pentru că-l ajuta mai bine să-şi atingă scopurile.

Ştia că ar fi trebuit să meargă la proră pentru a fi mai aproape de Farthingham; cu toate acestea rămase în loc, st udiindu-l pe Weddington, recunoscătoare pentru faptul că L ady Priscilla şi Lady Anne erau prea ocupate să bârfească s au să-şi menţină atitudinea demnă, în ciuda palorii de pe ch ipuri, ori de câte ori ajungeau în ape mai agitate. Excesul d e alcool din ajun nu fusese o idee înţeleaptă.

Era oare în măsură să facă remarci despre ideile înţel epte? se mustră ea. Relaţia cu Farthingham, de pildă, i se p ăruse o idee înţeleaptă, însă acum era chinuită de îndoieli. Nu pentru că nu l-ar fi iubit, ci de teamă că era posibil să nu -l iubească destul. Se simţise întotdeauna în siguranţă deoa rece el nu făcea nimic pentru a o ispiti, dar nu-l asociase nic iodată cu vreo scenă erotică şi nu şi-l putea imagina atingâ nd-o aşa cum o făcuse Weddington. Totuşi, îi dorea atinger ea, ar fi primit-o cu plăcere. Ar fi sărutat rouă de pe pielea l ui. Ar fi prins cu buzele picăturile care se rostogoleau încet ...

— Domnişoară Robertson?

Îşi mută ochii de la gâtul lui Weddington, scânteind de umezeală, către privirea lui, intensă, speculativă şi provoca toare. Îşi dădu seama că, pe nesimţite, fantezia din mintea ei trecuse de la Farthingham la el.

— Mă întrebam dacă aş putea să te deranjez un mom ent şi să te rog să ţii timona.

— Richard, femeile nu fac asta, îi atrase Lady Anne at enţia.

— Cred că domnişoara Robertson este perfect capabil ă să o ţină câteva minute.

— Desigur, confirmă Kitty măgulită.

Se ridică în picioare, cam amorţită după ce stătuse aş ezată atâta vreme, şi, sprijinindu-se de balustradă, se îndre ptă spre el. Weddington îşi luă mâna dreaptă de pe timonă, ţinând-o stabilă doar cu stânga. Muşchii antebraţului i se înt indeau şi se contractau într-o adevărată demonstraţie de fo rţă, se gândi ea.

— Tine strâns cavila aceea, îi ordonă.

Când îşi puse mâna pe spiţa din lemn, simţi că sufletu l vasului îi furnica degetele. Ducele făcu un pas înapoi, iar e a se apropie până se trezi prinsă între el şi cârmă.

— Pune cealaltă mână lângă a mea. Nu îi dau drumul până nu văd că stăpâneşti timona.

Emoţionată, Kitty se supuse. Ce contrast! Mâna lui ma re, bronzată, lângă mâna ei palidă şi fragilă. Muşchii i se um flau în încheietura groasă, părul lui brunet şi aspru era răsc olit de briză, încheietura ei delicată era acoperită de mânec a lungă a rochiei.

— Eşti pregătită? Pot să-i dau drumul? întrebă el încet.

— Nu te îndepărtezi prea mult, nu?

— Nu plec nicăieri.

Ea privi peste umăr.

— Atunci de ce m-ai chemat să ţin timona?

Gura lui se curbă într-un rânjet.

— Nu-mi aduc aminte să fi dat de înţeles că aş avea n evoie de ceva… dar dacă aşa mi-ai interpretat cererea, nu mă deranjează deloc.

Privirea lui exprima bunătate. Era un tip generos, se g ândi Kitty, pe care-l bucura să ştie că oamenii din jurul lui îş i vedeau nevoile şi dorinţele satisfăcute.

— Poate nu ar trebui să-i dai drumul de tot, spuse ea.

— O pot redresa fără probleme, o asigură el. Ţine privi rea înainte, concentrează-te asupra mării, asupra direcţiei î n care vrei să duci vasul, simte vântul care suflă în vele…

Fascinată, se pierdu în ordinele ducelui, în sentimentu l de comuniune cu iahtul. Până atunci fusese doar pasager, observator, dar de la timonă aprecia navigaţia cu totul altfe l.

Călătorise mult cu tatăl ei, însă el avea un căpitan, un pilot, un navigator, un echipaj care avea grijă de confortul ş i de siguranţa pasagerilor… Brusc, îşi dădu seama că un băr bat care era îngrozit de mare nu ar fi lăsat controlul cârmei în mâinile altcuiva. Fără îndoială că inspectase vasul, îi cun oştea fiecare centimetru, îi cunoştea punctele tari şi îi corec ta slăbiciunile. Nu s-ar fi pus niciodată în pericol pe sine îns uşi sau pe alţii.

Pe când gândul acesta prindea contur, Kitty îşi coborî privirea spre mâna ei stângă. Stupefiată, constată că ţinea singură timona. Nu ştia când anume îi transferase controlul total. Cu un sentiment de împlinire pe care nu-l mai trăise p ână atunci, privi înapoi spre mare.

— Bravo, domnişoară Robertson, murmură ducele în s patele ei. Bravo!

În acel moment, pentru prima dată de când îl întâlnis e, Kitty se simţi pe deplin în siguranţă.

Capitolul 16

Kitty nu putea să doarmă. Se uita la umbrele de pe pe reţi, încercând să-şi înţeleagă sentimentele. Nu mai cunosc use niciodată

asemenea derută. Fusese întotdeauna sigură de calea pe care se afla, de ceea ce îşi dorea în viaţă, de ceea ce aşt epta de la ea şi de la alţii, de modul în care trebuia să se co mporte, iar gândurile care

se roteau acum în minte erau în contradicţie cu tot ce ea ce sperase vreodată să obţină.

Îşi chemă menajera şi se îmbrăcă doar pentru că nu s uporta să fie izolată în camera ei niciun minut în plus. Avea nevoie să hoinărească şi nu voia să mai fie surprinsă în căm aşa de noapte, ţinută care nu făcea nimic pentru a-i ascund e gândurile lascive.

Alesese o rochie simplă care nu avea nevoie de corse t. Dacă soarta îi era prielnică, nu avea să întâlnească pe ni meni, cu excepţia servitorilor. Cu siguranţă la acea oră, puţi n după miezul nopţii, toţi oaspeţii de la conac dormeau. Într ucât Lady Anne nu venise după ea, probabil nu plănuiseră o escapadă la băi în acea noapte. I-ar fi plăcut să se ducă aco lo singură, dar hotărî că ar fi fost culmea obrăzniciei să le c eară servitorilor să deschidă clădirea numai pentru ea.

În schimb, hoinări pe holurile slab luminate de lămpile cu gaz. La un moment dat, în capătul coridorului văzu o gea nă de lumină ce răzbătea, fără îndoială, pe sub o uşă închis ă.

Făcuse doar câţiva paşi într-acolo când uşa se deschis e brusc, iar lumina din cameră îl scoase la iveală pe valetul care stătea în faţa ei, ascuns până atunci în întuneric.

— O, nu, nu voiam… să intru.

Frustrată, nu îşi duse gândul până la capăt cu voce tar e. Din moment ce servitorul îi deschisese uşa, o forţa să intr e, fie că îşi dorea sau nu. Nu putu decât să spere că lumina era aprinsă din greşeală, că nu era nimeni înăuntru, deşi i s

e părea extrem de improbabil să găsească încăperea goală. Altfel, de ce ar fi stat valetul de pază lângă uşă?

— Mulţumesc.

Trecu pe lângă el cu prefăcută nepăsare şi intră în cee a ce se dovedi a fi un birou. Biroul lui Weddington. El era aş ezat la masa de lucru impunătoare, din mahon, în vreme ce un alt gentleman stătea pe scaunul din faţa lui. De îndată, c ei doi bărbaţi se ridicară.

— Domnişoară Robertson, spuse ducele.

— Vă rog să mă iertaţi. Nu puteam să dorm. Când am ajuns pe coridorul acesta, valetul a înţeles greşit destinaţia mea…

— Care era destinaţia dumitale? se interesă Weddingt on. Te-aş putea ajuta s-o găseşti.

Ea clătină din cap.

— Nu aveam una anume.

— Atunci ia loc, te rog, şi în câteva momente o să te î nsoţesc la plimbare. Nu aş vrea să te rătăceşti pe aceste co ridoare alambicate. Dă-mi voie să ţi-l prezint pe domnul Ale xander, administratorul moşiei de aici. Imediat ce terminăm îţi voi acorda întreaga mea atenţie.

Nu-i voia atenţia, întreagă sau parţială, dar nici nu put ea să-i refuze oferta de faţă cu unul dintre angajaţii lui. Era perfect conştientă că un bărbat de rangul său trebuia să pă streze anumite aparenţe.

— Mulţumesc, Excelenţă.

Îşi alese un scaun lipit de perete, astfel că nu trebuia să se uite la el. Auzea mai mult decât vedea. Cei doi domni se aşezară şi începură să discute într-un murmur calm.

Kitty şi-i putea imagina pe predecesorii lui Weddingto n gestionându-şi afacerile din acea încăpere. Făcând planur i, cucerind, controlând. Avea o prezenţă puternică, impunăt oare, iar ea se întrebă dacă biroul îşi lăsa amprenta asupra proprietarului sau viceversa.

Ultima variantă era mai probabilă. Chiar şi când domn

ul Alexander vorbea, iar Weddington asculta, nu încăpea în doială cine era stăpânul. Tânăra femeie observă fascinată modul în care Weddington îi acorda întreaga sa atenţie adm inistratorului.

Petrecuse împreună cu familia ei câteva zile la conacu l de la ţară al lui Farthingham, dar nu-l văzuse niciodată adr esându-se personalului. Îşi ocupa timpul distrându-şi invitaţi i, ca şi cum moşia s-ar fi administrat singură. Kitty nu se gâ ndise niciodată câtă muncă implica supravegherea propriet ăţilor familiei.

În cele din urmă, Weddington şi domnul Alexander se ridicară în picioare.

— Mulţumesc, domnule Alexander. Vă sunt recunoscă tor pentru că aţi acceptat să ne întâlnim la o oră atât de târ zie.

— Sunt la dispoziţia Excelenţei voastre. Bărbatul se în toarse spre ea şi îi spuse înclinând din cap: Noapte bună, d omnişoară Robertson.

— Noapte bună, domnule Alexander. Când rămaseră s inguri, observă: O oră ciudată pentru o întâlnire.

— Afacerile nu aşteaptă, domnişoară Robertson. Avea m de ales între renunţarea la timpul petrecut cu oaspeţii m ei în această după-amiază şi sacrificarea câtorva ore de so mn. Am preferat a doua variantă.

Ea încuviinţă din cap.

— Tatăl meu face la fel. Spune că ziua nu are destule ore. A pus întotdeauna familia pe primul loc.

— O trăsătură lăudabilă. Weddington ocoli biroul cu m âinile la spate şi se apropie de ea. Continuăm excursia dum itale nocturnă?

Kitty nu ţinea neapărat să se plimbe pe coridoarele înt unecate, unde nu putea să-i vadă bine chipul.

— Farthingham a spus că ne oferi *Frumoasa doamnă* ca dar de nuntă.

— Aşa este.

— De ce?

— Pentru că mi s-a spus că îţi place să navighezi şi, d upă ce te-am privit pe mare în această după-amiază, ştiu c ă este adevărat.

— Dar i-ai oferit iahtul înainte de excursia de azi.

— Oferta implică posibilitatea de a refuza. Nu a fost o ofertă, a fost un dar.

— Făcut înainte de a mă vedea la timonă.

— Îl ştiu pe Farthingham de mulţi ani, zise el ridicând din umeri. Am încredere în capacitatea lui de a judeca o sit uaţie.

— Totuşi, nu înţeleg de ce ne-ai dat iahtul.

— Nu înţeleg ce anume nu înţelegi, replică Weddingto n sec.

— Ce crezi că vei câştiga?

El înclină capul, sincer nedumerit.

— E un dar, domnişoară Robertson. Vine fără nicio obl igaţie, fără nicio aşteptare din partea mea.

— E mult prea grandios.

— Dar îmi face plăcere să vi-l dau.

— Dar îţi aparţine dumitale.

— Şi acum este al vostru.

Nu ştia cum să explice sentimentul pe care îl avusese pe punte: vasul era parte din el, la fel cum el era parte din vas.

— Pur şi simplu am avut impresia că ţii foarte mult la *Frumoasa doamnă.*

— Ţin mai mult la fericirea dumitale. Farthingham nu va investi într-un iaht când are alte cheltuieli mai urgente.

— Pot să trăiesc şi fără iaht.

— Ai putea, dar nu trebuie să o faci. Arătând spre uşă, Weddington adăugă: Ne începem plimbarea, sau eşti prea f urioasă din cauza generozităţii mele?

— Prea târziu. Sunt prea furioasă.

— Ştiu, spuse el zâmbind. Asta e încă un lucru pe care

nu reuşesc să-l înţeleg: tot ceea ce fac îţi stârneşte furia.

Ea se răsuci pe călcâie şi se îndreptă către uşă. Weddi ngton o ajunse în ultimul moment, îi deschise uşa şi ieşi în urma ei. În liniştea casei, paşii lor răsunau cu zgomot pe cor idor. Ducele îşi ţinea mâinile la spate, iar Kitty se gândi la în tâlnirea din grădină, când îi mărturisise că ar fi luat-o în bra ţe dacă nu şi-ar fi mobilizat toată stăpânirea de sine.

— Aş fi fericită dacă nu ne-ai face cadou iahtul.

El avu îndrăzneala să izbucnească în râs, un râs profu nd al cărui ecou se lovi de ziduri şi o împresură.

— Eşti foarte isteaţă, spuse într-un final, când se potol i. Acum trebuie să-ţi cântăresc fericirea şi să decid care acţi une te va face cea mai fericită, în ciuda protestelor tale.

— Nu vreau ca Farthingham să-ţi fie îndatorat.

— Îmi este deja îndatorat.

Răspunsul lui veni repede, pe un ton aspru, ca şi cum ceva sinistru se ascundea în spatele cuvintelor.

— Te referi la gajul câştigat în urma meciului de tenis?

— Da.

Răspunsul sunase însă neconvingător. Nu îşi putea da seama de ce se simţea aşa.

— Îţi este dator şi pentru altceva, în afară de pariu?

— Nu.

Răspunsul acela păruse mai sincer. Ce conversaţie biz ară, ca şi cum întrebările şi răspunsurile nu aveau legătură unele cu altele!

— Are o părere foarte bună despre dumneata, spuse Kitty.

— Şi eu despre el.

— Pretinzi că sunteţi prieteni buni şi totuşi, înainte de acest sezon, nu mi te-a prezentat niciodată.

— Poate se temea că o să-l părăseşti pentru mine.

Îşi etala latura arogantă tocmai când începea să-l plac ă.

— Mă îndoiesc, întrucât nu i-am dat nici cel mai mic m

otiv să se îndoiască de afecţiunea mea.

— Atunci nu ne-am întâlnit niciodată pentru că, în tim p ce Farthingham se distrează, eu mă ocup de administrare a proprietăţilor mele.

Era o explicaţie mai plauzibilă, se gândi ea.

— Şi totuşi, sezonul acesta nu pot face niciun pas fără să dau de dumneata.

— Nu văd niciun mister aici. Am fost direct în ceea ce priveşte intenţiile mele faţă de dumneata. Nu ar trebui să t e surprindă faptul că mi-am reorganizat programul zilnic, în treaga viaţă, ca să pot petrece câteva momente în compani a dumitale.

Kitty se opri brusc din mers şi se întoarse spre el.

— Îl iubesc pe Farthingham.

— Ştiu asta.

— Voi fi o soţie bună şi credincioasă.

— Nu mă îndoiesc nicio clipă. Cred cu tărie în loialitat e. Ironia sorţii face ca acesta să fie un aspect al caracterului dumitale pe care îl admir foarte mult şi care îmi trezeşte o afecţiune mai mare decât ar trebui. Îi prinse obrazul într-o mână şi îl mângâie încet cu degetul mare, cu privirea aţintit ă în ochii ei. Este vreo şansă, cât de mică, să te răzgândeşti în privinţa căsătoriei cu Farthingham, dacă ţi-aş spune că m -am îndrăgostit de dumneata?

Inima ei aproape se izbi de coşul pieptului. Nu afirmas e că o iubea, ci că i-ar fi putut spune că o iubea. Se dădu un pas înapoi, îndepărtându-se de atingerea lui, de căldura lui, de mâna lui. Era un bărbat căruia nu-i plăcea să piardă, dar trebuia să înţeleagă că nu avea nicio speranţă să o cucerea scă.

— Te implor, renunţă la orice încercare de a mă câştig a!

— Nu pot.

Fu total nepregătită pentru viteza cu care Weddington o trase în braţele sale şi îi acoperi gura cu a lui.

Sărutul lui fu agresiv, insistent, amintind atât de mult de cel pe care i-l dăduse în grădină, încât ea se temu de cal ea pe care avea să o ducă din nou, cu toate că trupul ei o i mplora să-l urmeze.

Se simţea la fel ca pe puntea iahtului, plutind odată c u valurile de emoţii asupra cărora nu avea control. Avea put erea să o doboare la fel de uşor cum putea să o ridice deas upra valurilor. Deşi tânjea după înălţimea culmilor pe care ş tia că ar fi purtat-o, se temea de adâncurile în care ar fi put ut aluneca.

În minte îi reveni avertismentul lui zeflemitor cum că Farthingham nu avea să-i stârnească niciodată o asemenea reacţie, nu avea să-i provoace niciodată plăceri atât de inte nse. Era sfâşiată între lacrimi şi bucurie. Lacrimi pentru pier derea a ceea ce numai Weddington îi putea da. Bucurie pen tru că, odată cu înfăptuirea nunţii, nu mai era nevoită să lu pte cu tentaţia.

Lacrimile avură câştig de cauză. Ştia în adâncul suflet ului că Weddington nu se înşela: nu mai avea să încerce nic iodată acele senzaţii incredibile. Farthingham nu avea să-i î nfierbânte niciodată trupul în acel fel, gura lui nu avea să a meninţe să o devoreze pe a ei, trupul lui nu avea să se lipe ască de al ei atât de strâns, atât de ferm.

Prezenţa lui Farthingham n-o descumpănise niciodată. Cu Weddington era prinsă în mijlocul furtunii, fără să poată controla senzaţiile ce fremătau în jurul ei şi prin ea. Hotărâr ea ei de a se opune slăbea cu fiecare atingere a limbii lui, c u fiecare mângâiere a mâinilor lui.

Se îneca, se îneca. Şi, Dumnezeu să o ajute, nu era si gură că voia să fie salvată.

Într-un târziu, îl împinse pentru a se elibera de sărutul lui şi se opinti îndărăt. Disperarea din privirea lui o oglindea pe a ei.

— Aş face orice pentru dumneata, rosti el aspru.

Cu un scâncet uşor, Kitty alergă pe hol fără să se uite

în urmă, pentru că ştia ce ar fi văzut.

Un bărbat care o făcea să se teamă de ea însăşi.

Capitolul 17

Cu inima grea, Nicholas Glenville privea cerul la răsări t. Urma să coboare curând pentru micul dejun, dar deocam dată se mulţumea să contemple orizontul şi propriul viitor.

Cer roşu în zori, pericol pentru marinari.

Nu aşa suna vechea zicală marinărească? O zi care în cepea cu un cer roşu era preludiul unei furtuni. Cât de potri vit, având în vedere toate furtunile care mocneau în acel m oment la Drummond Manor!

Se îndrepta spre dormitorul lui, la scurtă vreme după miezul nopţii, lăsându-l pe Freddie în sala de biliard să-şi ex erseze loviturile – era îngrozitor de nepriceput – când, în ca pătul unui coridor, observase un cuplu în umbră. Apoi le au zise vocile: Weddington şi Kitty.

Auzise declaraţia de dragoste a ducelui. La naiba! Nu era surprins că Weddington se îndrăgostise de Kitty, dar era surprins că îşi recunoştea sentimentele. Iubirea îi anihila ori cărui bărbat stăpânirea de sine. Cu ani în urmă, Nicholas o simţise pe propria piele, îndrăgostindu-se de o persoană pe care familia lui nu ar fi acceptat-o niciodată. Iar Weddington nu era genul căruia să-i placă să fie controlat.

Pe de altă parte, dacă se lua după reacţia iniţială a lui Kitty la sărutul lui, probabil că şi ea simţea ceva pentru We ddington. Îi luase mult prea mult timp să se desprindă din î mbrăţişare.

Cu mâna sprijinită de tocul ferestrei îşi lipi faţa de gea m, ca şi cum asta îl ajuta să aducă orizontul mai aproape şi să vadă ce se afla dincolo de el. Oare ce îi spusese Weddin gton în conversaţiile anterioare?

Îi spusese că lui Kitty îi era frică de el. Da, asta spuses e.

Ah, Dumnezeule mare! Îşi plecă fruntea şi închise ochi i. Nu-i era frică de el. Îi era frică de pasiunea pe care i-o trez ea la viaţă, de pasiunea care exista înlăuntrul ei, cum îl ave rtizase Weddington, pasiunea pe care lui Nicholas nu i-o rev elase niciodată, ba chiar îi dăduse de înţeles că nu o cunoşt ea. Pasiunea pe care ea o etalase pe coridor în noaptea pre cedentă.

Kitty manifesta o asemenea pasiune pentru viaţă, înc ât el îşi imaginase că nu mai avea nevoie de o alta. Presupu nerea lui fusese, fără îndoială, o manieră de a se convinge pe sine că nu avea să-i facă rău luând-o de soţie.

Se simţea în siguranţă cu el, îi spusese asta de nenum ărate ori. În siguranţă. Iar Nicholas nu se gândise niciodată să întrebe.

— În siguranţă faţă de ce, draga mea?

Înălţă capul. Ce anume se petrecuse în spatele tufişuri lor din grădina lui Harrington? Ştia că Weddington îi distrăs ese atenţia, o luase de pe cărare. Îşi închipuise că fusese vo rba de un sărut, două. Oare se întâmplase mai mult de atâ t?

Kitty fusese îngrozitor de tulburată. Şi totuşi, în cursul ieşirii în larg din ajun, stătuse perfect calmă în faţa lui Wed dington, cu mâinile pe cârmă. Arătase magnific; în acel mo ment, Nicholas se gândise că până şi el s-ar fi putut îndrăgo sti de ea.

Nu. Nu se temea de Weddington. Se temea de ea însă şi. El înţelegea foarte bine acea temere, temerea de a ceda pasiunii…

Fulgerul zimţat din depărtare îi atrase atenţia. Pericol ul marinarilor.

După ce îi spionase pe Weddington şi pe Kitty în noap tea precedentă, nu avea dispoziţia necesară să provoace so arta.

Se îndreptă cu paşi mari spre uşă. Acum nu mai rămâ nea de văzut decât dacă avea curajul şi tăria de a o elibera

pe Kitty şi de a o trimite în braţele lui Weddington. Mai imp ortant, trebuia să descopere dacă Weddington avea curajul şi tăria pentru a-l ajuta să îndeplinească acel obiectiv.

*

— Vorbeşti serios?

Kitty se holbă la Freddie, incapabilă să creadă cuvintel e pe care tocmai le auzise. Îşi întârziase anume sosirea la micul dejun, sperând să evite o nouă întâlnire cu Weddingto n. Se părea că evitase pe toată lumea, cu excepţia dramatu rgului, care se mulţumi să ridice din umeri în timp ce îşi pli mba distrat mâncarea prin farfurie.

— Freddie!

— Ştiu. Ştiu. E o nebunie. Le-am spus-o amândurora, dar au insistat. Ştii cum sunt Farthingham şi Weddington câ nd îşi pun ceva în minte. Ai putea la fel de bine să vorbeşti cu un perete în loc să încerci să-i aduci cu picioarele pe pă mânt.

— De cât timp au plecat?

— De aproape o oră, cred.

Ea se lăsă moale în scaunul de lângă Freddie.

— Dar nu trebuie decât să te uiţi afară ca să îţi dai se ama că nu e o zi bună pentru navigat.

— Nu pe mine trebuie să mă convingi.

Şi era mult prea târziu să-l convingă pe Farthingham, dacă plecase deja de o oră. Îşi apăsă degetele pe tâmple, în cercând să oprească migrena care o ameninţa la fel de neîn duplecat ca şi furtuna ce bântuia la orizont.

— Ce-a fost în capul lui?

Freddie bătu cu dinţii furculiţei în farfurie, un clinchet care o scotea din sărite.

— Presupun că a vrut să încerce barca cu pânze mai mică a lui Weddington. Şi Weddington e întotdeauna o gazd ă bună.

— Una neglijentă, dacă îşi duce oaspetele pe mare câ nd vine furtuna.

— Nu trebuie să-ţi faci atâtea griji. Ştiu că în depărtar e cerul este înnorat, dar asta nu înseamnă că furtuna va aju nge aici. În plus, sunt sigur că vor să facă doar o plimbare s curtă. Se vor întoarce în curând.

Numai că nu era aşa.

Kitty se duse la geam să privească marea învolburată, abia vizibilă în depărtare. În câteva secunde, cerul se întun ecase şi, sub un vânt şuierător, se pornise o ploaie torenţial ă. Îşi încrucişase mâinile la piept şi îşi freca încontinuu braţ ele, căutând să se liniştească, însă groaza îi creştea cu fiec are clipă.

Auzind paşi, se răsuci împrejur, dar dezamăgirea o ful geră aproape la fel de aspru ca şuvoaiele de ploaie.

Freddie, aparent la fel de îngrijorat ca ea, îi zâmbi forţ at.

— Niciun semn de la ei?

— Nu. Se întoarse către fereastră. Ar fi trebuit să vină de mult, nu crezi?

— Fără îndoială. Am coborât în port, dar nu am mai vă zut niciun vas care să se apropie.

— Naiba să-i ia! Bătu din picior şi, strângându-şi mai t are braţele, încercă să-şi păstreze cumpătul. De ce nu s-au î ntors?

— Poate s-au adăpostit undeva când au văzut că se p ornea furtuna.

— Şi dacă nu au făcut-o, Freddie? Îl privi. La ce spirit d e luptător are Weddington, nu cred că s-a retras în faţa furt unii. Şi Farthingham a pus probabil un pariu idiot cum că vo r supravieţui.

Freddie zâmbi uşor.

— Da, i-ar sta în fire, spuse dramaturgul cu un zâmbet uşor.

Kitty scutură din cap a frustrare.

— Nu pot să stau aici cu mâinile în sân. Dacă barca s-a scufundat? Dacă au fost aduşi de apă la ţărm? Înfrigurați şi uzi până la piele? Sau şi mai rău, răniţi? Se întoarse pe că lcâie şi porni spre scări, anunţând peste umăr. Mă duc să ia u un felinar şi cobor la ţărm.

— Te însoţesc.

Făcu mai mult decât să o însoţească. Decise că era ne voie de mai mulţi oameni pentru căutări. Aşteptând nerăbd ătoare pe terasă în timp ce el aduna câţiva servitori, Kitty a vea impresia că fiecare clipă care trecea le diminua şansele de a-i găsi pe cei doi. Nu reuşi să se liniştească nici când îşi dădu seama că soarta lui Weddington o îngrijora la fel de m ult ca a lui Farthingham.

Motivul era acela că punea preţ pe fiecare viaţă, îşi sp use. Cu siguranţă Weddington nu făcuse nimic pentru a me rita un sfârşit groaznic, dar ştia că îi era frică de mare şi pur şi simplu nu voia ca marea să se răzbune pe el. Să moară în timpul unei furtuni ar fi fost culmea nedreptăţii. Nu că ar fi f ost mai drept să îl piardă pe Farthingham în acele condiţii.

Gândurile ei erau la fel de răvăşite ca frunzele uscate înaintea furtunii. Umbrela nu era de niciun folos, căci ploaia bătea din toate părţile. Nici mantia ei cu glugă nu era mai bună, deşi reuşea să-i ofere o oarecare protecţie atunci când nu se răsucea în vântul puternic care ameninţa să o ia pe s us şi să o azvârle în mare.

Freddie se întoarse în cele din urmă lângă ea.

— Poate ar trebui să rămâi înăuntru. Farthingham nu mă va ierta niciodată dacă te îmbolnăveşti în timp ce îl cauţ i pe el.

— Nu! Merg, cu sau fără tine. Trebuie totuşi să simt că măcar fac ceva.

— Foarte bine atunci. Noi doi ne îndreptăm spre sud, s ervitorii, spre est şi vest. Să sperăm că una dintre echipe va avea puţin noroc.

Ţinând seama de severitatea furtunii, Kitty îşi zise că

puţin noroc nu le-ar fi fost de ajuns. O îngrozea ideea că av eau nevoie de un miracol.

*

Îi era frig, era udă şi înfrigurată până la oase. Ochii o dureau de la cât se uitase în beznă către marea întunecată, având la dispoziţie doar lumina slabă a felinarului.

— Nicky! Richard! Rafalele de vânt îi prindeau cuvinte le şi le azvârleau înapoi către ea. Se întrebă când încetase s ă-i folosească numele de familie şi începuse să-l strige Rich ard, ca şi cum ar fi fost mai probabil să răspundă la un apel ativ decât la celălalt.

La un moment dat, când avu senzaţia că văzuse o bar că, inima aproape că-i sări din piept, dar imaginea dispăru r apid. Se grăbi spre Freddie şi arătă agitată spre mare, însă el clătină din cap şi îi spuse că nu fusese decât imaginaţia e i.

Îi veni să-l plesnească. De când era atât de pesimist?

Nu-l putea învinui, îşi zise în timp ce-şi croia drum pe l ângă stânci. Ilumina cotloanele şi crăpăturile cu felinarul, fe rindu-se de fiecare dată când valul se spărgea la mal. Propri ul ei optimism era în scădere. Dacă nu îi găseau până dimin eaţă, avea să adune un echipaj şi să scoată *Frumoasa doa mnă* în larg. La urma urmei, vasul aproape îi aparţinea, şi e xista speranţa ca bărbaţii să fi avut un strop de minte şi să se fi adăpostit pe una dintre insulele Scilly din apropiere, da că fuseseră prea departe pentru a se întoarce la ţărm.

Nu ştia cât de departe plănuiseră să meargă sau în ce direcţie o luaseră. O nebunie. Era o nebunie crasă. Când av ea să-i găsească, avea să le bage minţile în cap…

O umbră care nu-şi avea locul acolo! O siluetă! Lungă, zveltă, întinsă pe ţărm.

Lumina felinarului ei pâlpâi. Auzi un sunet care nu era şuieratul vântului. Mai jos decât vântul. Mai încet. Vag famil

iar. Un geamăt.

— Freddie! Aici! Freddie!

Se căţără repede pe stânci. Lumina felinarului dansa c a şi cum ar fi fost prinsă într-un vals ciudat, frenetic. Pe mă sură ce se apropia, fasciculul formă o aură în jurul bărbatul ui, dar îi lăsă figura în umbră. Păr negru. Lipit de cap – aşa c um îl mai văzuse înainte.

Nu era blond. Nu era Nicky.

Se lăsă în genunchi. Ridicat în capul oaselor, bărbatul respira cu dificultate. Trupul i se zgâlţâi din toate încheietur ile când scuipă şi tuşi.

— Richard?

El continuă să tuşească, având nevoie să dea afară to ată apa pe care o înghiţise. Kitty puse felinarul alături, îşi d ădu jos mantia şi o înfăşură în jurul lui.

— Richard, unde este Nicky?

El clătină din cap. Nu ştia. Sigur că nu ştia. Ajunseseră la ţărm separat, fără îndoială. Fusese o întrebare stupidă, d ar trebuia să-l găsească, şi încă repede. Se întinse după feli nar…

— Eşti ţicnită, femeie? se răsti Freddie. Îngenunche de cealaltă parte a lui Weddington, smuci mantia ei şi o aruncă spre ea. Acoperă-te, înainte să te îmbolnăveşti de moarte!

Date fiind împrejurările, Kitty îşi zise că era cel mai ab surd lucru pe care l-ar fi putut spune. În acest timp, Freddie îşi dădu jos haina şi o puse peste bărbatul care tremura lân gă ei.

— Trebuie să îl găsim pe Nicky!

Tânăra femeie apucă felinarul şi dădu să se ridice.

— Nu, replică Weddington hârâit, prinzându-i încheiet ura mâinii cu degetele sale ţepene. Nu-l vei găsi.

— Cu siguranţă nu-l voi găsi dacă nu-l caut.

Încerca să fie răbdătoare cu el după câte suferise, dar era disperată să pornească în căutarea lui Nicky.

— Nu… aici, bolborosi ducele strângând-o mai tare.

— Ştiu că nu e aici, de aceea trebuie să-l caut.

El clătină din cap. Ochii lui o implorau să-l asculte nu doar cu urechile, să înţeleagă ce voia să-i transmită.

— Nu-l vei găsi aici. Nu e aici.

Cuvintele repetate cu un calm absolut îi dădură fiori p e şira spinării. Aruncă o privire spre Freddie, care se uita în depărtare la apele învolburate, ca şi cum acolo ar fi trebuit să caute. Îşi coborî privirea către Weddington.

— E posibil să te înşeli.

— Nu, insistă Weddington fără drept de apel. Îmi pare rău!

Îngrozită de implicaţiile vorbelor lui, Kitty nu fu în star e să replice.

— Excelenţă, ce s-a întâmplat? întrebă Freddie.

Cu privirea aţintită asupra ei, Weddington spuse:

— Barca s-a scufundat. Am înotat la mal.

— Şi Farthingham?

Fără a o scăpa din ochi pe Kitty, ducele clătină din ca p.

— Te înşeli! strigă ea. Apucând felinarul, se ridică în pi cioare. Ajută-mă să-l caut, Freddie! Trebuie să fie aici. Treb uie!

Trebuia să fie undeva în apropiere. Dragul, amuzantu l, veselul Nicky.

În timp ce se poticnea ca un om beat, ridică felinarul, blestemându-i lumina mult prea slabă. Putea fi pe malul ap ei, tremurând ca Weddington. Înfrigurat, ud, scuipând apa p e care o înghiţise. Dar refuza să creadă că nu reuşise să aju ngă la mal. Că marea îl înghiţise în adâncuri.

Se îndoise de sentimentele sale faţă de el, dar acum e rau cât se poate de clare. Nu voia să-l piardă. Nu voia ca Ni cky să moară. Îl dorea în viaţa ei.

„O, Doamne, o, Doamne, o, Doamne!”

*

Groaza îi înceţoşa privirea şi îi împleticea paşii. Căută şi căută şi căută, simţind cum lacrimile care-i şiroiau pe faţă se amestecau cu ploaia necontenită. Cu fiecare clipă, durer ea din piept se intensifica, iar nodul din gât devenea tot ma i mare, ca şi cum cineva i-ar fi luat aerul. Nu putea să înghit ă, nu putea să respire, nu putea să-l vadă.

Era imposibil ca Nicky să fi murit. Pur şi simplu imposi bil. Cine avea să o mai protejeze?

Avea nevoie de el, îl dorea.

— Nicky!

Îl înlătură pe Freddie când acesta voi să o oprească, s punându-i că nu mai avea rost să continue. Refuza să cread ă, refuza să renunţe.

— Nicky!

Îl strigă până când vocea ei deveni aspră şi hârâită. B ătu ţărmul până când braţul începu să-i tremure de oboseal ă şi nu mai putea ţine felinarul în sus, până când nu mai put u face niciun pas. Scoţând un vaiet ascuţit, se prăbuşi dispe rată pe mal.

Nicky nu mai era.

*

Nu era niciodată uşor să pierzi pe cineva. Richard ştia asta, şi totuşi nu se aşteptase la o durere atât de profundă din partea lui Kitty.

El refuzase să se întoarcă la conac, aşa cum îi recoma ndase Montague. O urmase pe Kitty îndeaproape, încercând să o convingă de inutilitatea căutărilor.

Îngenuncheat lângă ea, îi puse haina lui Freddie pe u merii ce se scuturau de plâns şi o trase în braţele lui.

— Îmi pare rău, Kitty! Îmi pare atât de rău!

— Blestemat să fii! strigă ea lovindu-l în piept cu pum nii strânşi.

Când o luă şi mai strâns în braţe, intensitatea loviturilor slăbi. Spatele lui era o agonie de muşchi tensionaţi şi spasmodici. În mod ciudat, o legăna atât pentru el, cât şi pentru ea.

— Şşşt, Kitty, şşşt, murmură el aproape de urechea ei. Nu ar fi vrut să jeleşti aşa.

Nişte scâncete chinuite, sfâşietoare erupseră din adâncul tinerei femei. Ţinând-o strâns, se uită peste capul ei la Montague, care era ghemuit alături. Judecând după ridurile adânci de pe faţa lui şi după îngrijorarea din privire, disperarea lui Kitty era mai mare decât ar fi anticipat până şi cel mai bun prieten al lui Farthingham.

— Ce facem? întrebă Montague.

— Du-o acasă, încearcă să o linişteşti pe cât posibil.

Montague înălţă capul, asemenea unei prore pe mare.

— Am adus nişte servitori cu noi. Nu m-am gândit să le spun că te-am găsit. Probabil sunt încă în preajmă. Chem pe cineva să o ducă…

— O duc eu.

— Dar eşti epuizat!

— O duc eu. Ajută-mă doar să mă ridic în picioare.

Îşi întoarse atenţia asupra lui Kitty. Vântul se potolise, iar ploaia devenise o răpăială uşoară. Nu-i venise să creadă ce noroc avusese când furtuna se abătuse cu atâta furie asupra bărcii. Sperase la un pic de vreme rea care să şteargă dovezile, şi în schimb fusese binecuvântat cu o vijelie în toată regula.

— Kitty? Trebuie să te duc acasă.

Ea îşi lăsă capul pe spate. Printre stropii de ploaie, Weddington putu distinge lacrimile care îi luceau în privire.

— Spune-mi că este o şansă…

— Nu este. S-a dus.

— De ce?

O trase înapoi pe umărul lui. Cum i-ar fi putut explica fără să-i sporească suferinţa?

— Trebuie să mergem acasă, interveni Montague. Nu ne face bine nici unuia să mai stăm aici.

Încuviinţând din cap, Richard cuprinse şi mai strâns co moara pe care o avea în braţe. Cu ajutorul lui Montague reu şi să se ridice în picioare, ţinând-o pe Kitty la piept. Scâncet ele ei se potoliră, dar încă simţea cum tremura.

Pe drum se gândi că nu anticipase sentimentul de vin ă care îl copleşea acum. Fusese convins că acţiunile lui îi fă ceau ei un bine, că ieşirea cu Farthingham în larg avea să-i rezolve dilema într-un mod satisfăcător.

Năpădit de îndoieli, nu putea să nu se întrebe dacă nu acţionase în grabă, dacă o evaluare mai atentă a opţiunilor nu i-ar fi dezvăluit o cale de a-şi atinge scopul fără să-i prov oace lui Kitty atâta suferinţă.

Capitolul 18

Menajera lui Kitty o înfăşură în pături încălzite lângă f ocul din şemineu, în timp ce Lady Anne îi turna pe gât vin, ş i Lady Priscilla înlocuia mereu batistele umede cu altele usc ate. Dar nimic din ce făceau nu o ajuta să se simtă mai bin e, nimic nu putea să-i alunge frigul din oase.

Tinerele, aşezate pe patul ei, jeleau în hohote cruzime a sorţii. Împărtăşirea suferinţei îi permise lui Kitty să se liniş tească puţin, dar nu destul. Când pleoapele i se îngreunară de la prea mult vin, cele două prietene o lăsară să doarmă, însă nu-şi putea găsi tihna.

Absenţa lui Nicky îi străfulgera inima cu o durere ascu ţită. Nu voia să fie singură şi, instinctiv, ştia că nici Lady An ne, nici Lady Priscilla nu-i puteau oferi ceea ce îşi dorea, ce avea nevoie cu disperare. Şi nici Freddie.

Paradoxal, nu voia să primească mângâieri, dar simţe a o mare nevoie să le ofere, să i le ofere bietului Weddingto

n, care, în ciuda propriei suferinţe, îi dăduse ei prioritate pe ţărm şi odată întorşi la conac. Pe el cine îl liniştea? Cine îi fr eca spatele, îl ţinea de mână şi îi ducea la buze paharul cu băutura calmantă?

O purtase pe braţe, îi şoptise vorbe de alinare, se asig urase că o lăsa pe mâini bune înainte de a se gândi la nece sităţile sale – şi, fără îndoială, avea multe. Îşi amintea că ult ima oară îl văzuse stând la capătul patului ei, cu riduri sculp tate de îngrijorare pe chipul obosit, privirea plină de o triste ţe profundă şi gura strânsă din cauza chinului pe care trebu ise să-l îndure.

Supravieţuise.

Şi fără îndoială se simţea vinovat pentru asta, pentru că îşi dezamăgise prietenul şi, astfel, o dezamăgise pe ea. Cu vocea aspră de emoţie, se scuzase de nenumărate ori p e drumul spre conac. La sosire, refuzase să o lase în grija al tcuiva înainte să o aşeze pe pat, mişcare ce-i smulsese un g eamăt.

Nu-i dăduse atenţie atunci, pierdută în propria suferinţ ă, în propria vâltoare emoţională care era aproape o agonie fizică. Nu dăduse deloc atenţie suferinţei lui. Fusese azvârlit de colo-colo pe mare şi reuşise să ajungă la ţărm. Dumneze ule, nici nu ar fi trebuit să o ducă pe ea în braţe! Ea ar fi tre buit să fie cea care se îngrijea de nevoile lui.

Ieşi de sub pături, îşi luă halatul şi îl înfăşură în jurul e i. Îşi dădu seama surprinsă că tremura de frig, de parcă, od ată cu moartea lui Nicky, toată căldura o părăsise. În plus, fi e din cauza vinului, fie din cauza lacrimilor vărsate, mintea ei era letargică, abia capabilă să formeze gânduri coerente.

Ieşi pe coridor şi o luă în jos pe scări, având impresia că umbla prin ceaţă. Undeva în cotloanele minţii ei confuze, observă că nu apucase să se încalţe, iar podeaua era rece. Ar fi trebuit să se întoarcă în cameră după papuci, însă efor tul nu părea să justifice rezultatul. Ciudat cum mintea ei era ageră când venea vorba să-l găsească pe Weddington şi ex

trem de leneşă în orice altă privinţă.

Îl zări pe majordom trecând prin holul de la intrare, ev ident trimis să îndeplinească o sarcină.

— Mă scuzaţi! Ştiţi unde l-aş putea găsi pe duce?

— Da, domnişoară. Ne-a rugat să-i pregătim băile. Se află încă acolo.

Băile. Desigur. Căldura lor fremătătoare avea să fie du mnezeiască. Îi mulţumi majordomului când acesta îi deschis e uşa de la intrare. Din nou, avea senzaţia că gestul ei pute a să fie perceput drept necuviincios, dar mai ştia şi că servi torii riscau să-şi piardă slujba dacă nu dădeau dovadă de di screţie.

Pe deasupra, reputaţia era ultimul lucru care o preocu pa în acel moment. Nicky nu mai era, şi ecoul răsunător al t ragediei nu putea fi redus la tăcere cu niciun chip.

Pământul şi iarba erau umede sub tălpile ei goale, iar aerul mai păstra mirosul ploii aducătoare de viaţă. Apa hrăn ea plantele, însă vegetaţia bogată nu putea să înlocuiască v iaţa pe care o furase furtuna.

Se simţea întocmai ca şi cum Nicky i-ar fi fost furat. R ăpit pe neaşteptate, fără ca ea să aibă ocazia de a-şi lua ră mas bun, de a-l privi o ultimă dată. În seara precedentă, câ nd se dusese la culcare, îl salutase cu un neglijent „Ne vede m mâine”, ca şi cum ziua de mâine era garantată.

Dumnezeule, nu avea să mai privească niciodată pe ci neva plecând fără să se întrebe dacă avea sau nu să se înto arcă. Nu-i mai murise nicio persoană apropiată. Pierderea e ra copleşitoare, ca şi cum în inimă i s-ar fi căscat un hău im ens. Tot ce putea face era să-l umple cu amintiri, astfel ca, odată cu trecerea timpului, ecoul insuportabil al suferinţei s ă se diminueze.

În faţa clădirii ce adăpostea băile ezită preţ de o clipă, apoi urcă treptele, apăsă clanţa şi deschise uşa. O ceaţă cal dă o împresură şi o trase înăuntru, iar uşa se închise cu zgo mot în spatele ei.

Era aprinsă o singură lampă cu gaz care emana o lumi nă slabă, de parcă singurul ei scop era acela de a pune în v aloare întunericul, nu de a-l înlătura. Se simţea ca într-un lo c ciudat, unde nu era tocmai ea însăşi, iar gândurile îi erau copleşite de tristeţe.

Atunci îl văzu. În capătul îndepărtat al piscinei, ascuns în umbre. Perfect nemişcat. Privirea îi era aţintită asupra ei, atentă, stăruitoare, întunecată. La fel de întunecată ca furtu na ce se abătuse de peste mare.

Încet, coborî treptele până când degetele ei atinseră a pa. Se aşeză pe o treaptă tăiată grosolan şi abia atunci îşi p ermise să cedeze în faţa adevăratei profunzimi a suferinţei sale. Dacă ar fi făcut-o mai înainte nu ar fi putut ajunge la d estinaţie şi îşi dorise din tot sufletul să fie acolo, să-l întrebe iarăşi dacă mai exista vreo speranţă.

— Mai este vreo şansă…

— Niciuna.

O întrerupsese înainte ca ea să-şi termine întrebarea, ca şi cum nu dorea nici măcar să se gândească la o minimă şansă ca Nicky să fi supravieţuit. Dacă nu lua în considerare acea posibilitate însemna că asistase la moartea lui. De ce nu făcuse pentru Nicky ceea ce făcuse pentru tatăl său? De ce nu-l adusese la ţărm?

Îi era greu să jelească fără o dovadă absolută. Cu ochi i plini de lacrimi, îşi cuprinse trupul cu braţele, strângând cu putere. Venise să-l liniştească pe el şi, în schimb, simţea din nou nevoia copleşitoare de a fi liniştită.

— Încă mă gândesc că va apărea brusc, arătând ca o pisică udă, dar cu acel zâmbet încântător care ne îndeamnă să ne bucurăm de viaţă, şi ne va spune că totul a fost o fars ă.

Când Weddington alunecă până la ea, apa abia clipoci sub mişcările sale.

— Ştiu că ţi-e greu să te gândeşti că nu-l vei mai vede a niciodată, dar cred sincer că s-a dus într-o lume mai bun

ă. Scoase un geamăt gâtuit, ca şi cum durerea pe care înce rca să o înlăture avusese nevoie de o eliberare de moment, şi îi luă mâinile într-ale sale. Ce simt eu acum este foarte ba nal, cuvintele mele nu sunt potrivite. Nu mă pricep să-ţi ţin discursul de care ai nevoie disperată acum. Trecându-şi deg etele peste obrazul ei, murmură: Ştiu însă că nu şi-ar fi dori t să jeleşti.

Kitty nu făcu niciun efort să-şi oprească lacrimile.

— Cum aş putea să nu jelesc, când l-am iubit? Clătină din cap, şi cuvintele îi ieşiră înainte să le poată împiedica. D e ce el şi nu dumneata?

— Pentru că sunt un înotător bun.

— O, Doamne! scânci ea. Îmi pare rău, îmi pare atât d e rău! Îşi îngropă faţa în palme. Nu voiam să mori dumneat a. Nu voiam să moară niciunul dintre voi.

— Ştiu, spuse el aspru, luând-o în braţe.

Deveni conştientă de fiorii care-i străbăteau trupul, fio ri despre care era sigură că nu aveau nimic de-a face cu fri gul, ci cu ceea ce îndurase înainte, în lupta cu marea. Pierd useră amândoi: ea îşi pierduse logodnicul, el îşi pierduse pri etenul. Inima îi spunea că pierderea ei era mai mare, dacă o pierdere de o asemenea magnitudine putea fi măsurată î n vreun fel. Dar nici nu-şi putea imagina ce îngrozitor fuses e pentru el să ştie că nu-l putea salva pe Nicky.

Din nou pieptul i se strânse, stomacul i se făcu nod şi l acrimile începură să-i şiroiască pe obraji. De ce, de ce, de c e trebuia soarta să fie atât de crudă? De ce fuseseră atât d e încăpăţânaţi şi nu se întorseseră la primul semn de vreme rea?

Voia să strige la amândoi, dar numai unul era acolo. P entru totdeauna, rămânea numai unul, numai unul avea să fie la dispoziţia ei. Şi chiar dacă el ar fi fost ultima ei aleger e pentru a o mângâia, devenise brusc singura ei alegere. To t tumultul interior şi chinurile cu care se luptase în adâncul sufletului – căci iubea un bărbat şi şi-l dorea pe altul – erau

acum lipsite de orice semnificaţie.

Nu mai era vorba de infidelitate. Acest sentiment ar fi trebuit să o elibereze. În schimb, o devasta.

Îşi încolăci braţele în jurul gâtului lui Weddington şi îşi apropie trupul de al lui, simţind cum cămaşa de noapte înce pu să plutească pe măsură ce apa îi trecea peste coapsele goale, peste genunchi şi pulpe, în timp ce se scufunda tot mai mult. Îşi dorea mângâiere, voia să sărbătorească viaţa, voia să umple acel blestemat gol care ameninţa să o mistui e.

Voia ca suferinţa să înceteze, voia tot ce nu putea ave a. Se simţea de parcă furtuna nu s-ar fi încheiat, ci pur şi si mplu se mutase în interiorul ei, turbulentă, neînduplecată, a menințând să o distrugă.

Era vag conştientă de apa care ajungea tot mai sus, p este şolduri, la talie, mângâind-o sub sâni. Îşi încolăci picioa rele pe după mijlocul lui Weddington în timp ce el îşi apăsă gura fierbinte pe gâtul ei. Fu inundată de un sentiment de r ecunoştinţă pentru faptul că putea simţi, pentru că frigul ca re pusese stăpânire pe ea mai devreme dispărea odată cu apropierea lui, cu atingerea lui.

— Ţine-te bine, îi ordonă el cu voce aspră.

Nu mai era apa cea care îi mângâia pielea, ci mâinile l ui, pe sub cămaşa de noapte, de-a lungul picioarelor, peste fund, ridicându-i cămaşa sus, mai sus, mai sus, până când i-o trase peste cap. Cu braţele în lături, simţi cum cămaşa îi era scoasă de tot şi auzi sunetul înfundat al pânzei ude pe t reapta de piatră când el i-o aruncă la o parte.

Şi apoi începu să se învârtă în inima furtunii.

Richard voia să-i devoreze fiecare centimetru. Lacom, buzele şi limba lui îi frământau gâtul şi-i savurau gustul dulc e, înlocuind amăreala sărată care îi umpluse gura cu câteva ore înainte.

Îşi izolase groaza în cel mai îndepărtat colţ al minţii, fu sese hotărât să o ignore, să nu o lase să-l paralizeze ori să-l

copleşească. Numai acolo, în liniştea şi intimitatea băii, ar fi îndrăznit să lase garda jos, dacă ar fi fost dispus să recunoa scă temerile care înfruntaseră valurile odată cu el.

Încă se lupta cu acele temeri când Kitty apăruse brus c, ca o fantomă, în lumea lui singuratică. Avea nevoie de ea aşa cum nu mai avusese nevoie de cineva vreodată, avea n evoie de dulceaţa, inocenţa, curajul, hotărârea şi spiritul ei de luptătoare.

De mii de ori şi-o imaginase lângă el, implorându-l, or donându-i să nu cedeze în faţa înfrângerii. Îi auzise vocea, î şi imaginase atingerea ei, dar nicio închipuire nu era la fel d e satisfăcătoare ca realitatea.

Acum era în braţele lui, lipită de trupul lui tare ca piatr a, cu picioarele goale încolăcindu-i mijlocul, cu pielea fierbi nte topindu-se pe a lui. Era uimit că apa din bazin nu fierbe a la fel ca sângele din vinele sale.

Dumnezeule mare, dar el dorea să uite… voia să uite acea după-amiază, acea seară… să uite lupta cu propria co nştiinţă, lupta cu marea, disperarea de a ajunge la mal. Voi a să uite tot ce se întâmplase înaintea acelei clipe, să uite t otul, cu excepţia femeii din braţele lui, o femeie care se fre ca de el într-un abandon îndârjit, ca şi cum şi ea voia să uit e trecutul, dorind să trăiască doar intensitatea prezentului ş i gloria vieţii care continua să curgă prin ei.

Îşi strecură mâinile sub şezutul ei şi o ridică mai sus, p ână când ajunse cu uşurinţă la umflătura dulce a sânilor. Îi mângâie cu limba pielea albă ca o floare de crin, încercui sf ârcul roz, apoi îşi închise gura peste perla cea fermă şi înce pu să sugă cu blândeţe. Cu un geamăt surd, afundându-şi d egetele în umerii lui, Kitty îşi împinse pubisul spre el.

Limba lui se afundă în valea dintre sâni, după care înc epu să-i acorde aceeaşi atenţie celuilalt, sărutând, gustând, sugând, savurând faptul că era în viaţă, capabil să o facă.

Parte din el îşi dădu seama că era o nebunie, că un ge ntleman civilizat ar fi trimis-o pe tânăra femeie să îşi vadă d

e treabă – sau cel puţin nu s-ar fi apropiat niciodată de ea, ci ar fi stat la capătul celălalt al băii. Însă marea îi ştersese orice urmă de civilizaţie, ascunsese gentlemanul din el până când nu mai rămăsese decât partea crudă, primitivă, care refuza să fie învinsă.

O dorea pe Kitty, o dorise din prima clipă când o văzu se. O dorise la Londra, o dorea şi aici. Voia să o posede aşa cum nu o mai posedase nimeni vreodată, să o atingă, să o ducă pe culmea plăcerii aşa cum o mai făcuse o dată – num ai că de data asta voia să o însoţească în călătorie.

Nu-şi aducea aminte să fi făcut un efort conştient de a ajunge la trepte. Ştia doar că era acolo şi că ea era încă înc olăcită în jurul lui. Urcă fără efort, simţind cum apa li se scu rgea de pe trupuri.

O aşează pe jos, peste mormanul de pături pe care le a dusese de la conac şi pe care intenţiona să le folosească ca să se şteargă. Nu erau la fel de groase şi de moi ca o salte a, dar aveau să fie mai bune decât podeaua de piatră.

Acolo, în micul alcov care ducea la vestiar, umbrele st ăteau la pândă şi lumina o lua la fugă. Nu o putea vedea cla r, dar nu avea importanţă, pentru că îi era întipărită în mint e: fiecare detaliu, fiecare curbă, linie şi pistrui. Se aşează într e coapsele ei de parcă acolo i-ar fi fost locul şi, cu o zvâcnir e puternică, se adânci în căldura sanctuarului ei, alinat de b inecuvântarea vieţii care încă mai palpita în el.

Kitty scoase un ţipăt, nesigură dacă din cauza durerii f ulgerătoare sau a bărbăţiei minunate a lui Richard care o lă rgea, o umplea, o împlinea. Apoi, toate gândurile dispărură. Instinctiv, îşi ridică şoldurile şi îi primi trupul cuibărit mai ad ânc în ea, bucurându-se uimită de legănatul lent al şoldurilo r lui, de arcuirea trupului ei, de scâncetul firav de eliberare. Abia îşi recunoştea icnetele surde, în timp ce gemetele lui g rave reverberau în sala imensă.

Apei de pe trupurile lor îi luă locul sudoarea dorinţei. Carnea încălzită de baie era înfierbântată de poftă. O străbă

teau nişte senzaţii incredibile. Corpul parcă i se încolăcea în jurul trupului lui chiar în timp ce se îngusta pentru a-l atrag e în ea cu totul.

Mâinile şi picioarele li se împletiră, mângâind, frământ ând, încercând să atingă totul dintr-odată. Richard se împin se în ea mai adânc, mai repede, mai tare… ducând-o tot m ai sus şi mai sus, până când rămase suspendată la orizont …

Ecoul ţipătului ei umplu încăperea când el o catapultă de pe culme în extaz. Simţindu-i ultima zvâcnire, însoţită de un geamăt gutural, îşi strânse mai tare picioarele în jurul lu i, ţinându-l aproape.

Trupul ei părea să plutească undeva deasupra. Îşi auz ea doar respiraţia aspră şi gâfâită, la fel de intensă ca a lui Richard. Braţele lui tremurau din cauza efortului de a nu-şi l ăsa toată greutatea peste ea.

Kitty îi mângâie spatele şi umerii cu degetele, iar ochii îi fură iarăşi inundaţi de lacrimi. Pentru ceea ce pierduse. Pe ntru ceea ce câştigase. Pentru ceea ce nu ar fi trebuit nicio dată să se întâmple la băi. Pentru vina care o copleşea. Log odnicul ei se înecase cu doar câteva ore în urmă, şi acum s avura alinarea acelui trup bărbătesc de care se lipea cu toa te puterile.

O năpădiră dezgustul şi ruşinea.

Ce fusese în capul ei? Nu gândise deloc. Simţise doar. Senzaţii incredibile. O vreme se lăsase pradă fericirii, iar ac um tristeţea revenea într-un asalt copleşitor.

El o sărută pe tâmplă, pe obraz, pe maxilar. Când se î ndreptă spre gura ei, Kitty întoarse capul într-o parte, ferind u-se.

Richard se ridică uşor, ca să o vadă mai bine, dar era i mposibil să o vadă în umbră. O protecţie pentru care era re cunoscătoare.

— Te rog, dă-te jos de pe mine, şopti ea.

— Kitty… murmură el mângâindu-i obrajii.

— Te rog, dă-te jos, repetă ea.

Se retrase extrem de încet, lăsând-o sfâşiată între sen timentul devastator al pierderii când trupul lui îl părăsi pe al ei şi certitudinea faptului că nu ar fi trebuit vreodată să fie î mpreunaţi. Nu voia să-şi amintească ţipetele, scâncetele, m âinile care explorau. Apucă o pătură şi se dădu înapoi, încer când să se acopere, să restabilească decenţa pe care nu ar fi trebuit să o piardă.

— Vreau să merg acasă, spuse ea cu voce joasă.

— Te ajut să te îmbraci şi te însoţesc…

— Nu! Scutură din cap frenetic. Acasă. Unde sunt pări nţii mei. La Londra. Acum.

— Chiar în clipa asta?

Ducând pumnul strâns la gură, încuviinţă cu un gest s curt.

— Da, am nevoie de ei. Am nevoie de ei acum. Chiar a cum.

— Foarte bine. Fac aranjamentele necesare. De îndat ă.

— Familia lui Farthingham…

— Freddie a plecat mai devreme să le ducă vestea tris tă. A preferat să o facă personal.

— Ar fi trebuit să merg cu el.

— Nu erai în stare să călătoreşti.

Acum era într-o stare şi mai proastă. Nu doar că îl pier duse pe Nicky, ci îşi pierduse şi fecioria, respectul de sine. S e gândi că nu avea să mai fie capabilă să se privească în og lindă vreodată. Şi cu siguranţă nu mai voia să-l vadă niciod ată pe Weddington.

Capitolul 19

Administrarea a cinci domenii în diverse părţi ale Angl

iei era poate o sarcină descurajantă pentru unii bărbaţi, dar Richard apreciase şi savurase întotdeauna provocările. Ace astă latură a vieţii lui îi oferea posibilitatea să exercite un c ontrol absolut. Nu se murdărea pe mâini cu detaliile afaceril or, dar mintea lui ageră îi oferea priceperea de a trasa o str ategie şi de a da ordine la fel de firesc cum respira.

Aşezat la masa de lucru în biroul din reşedinţa sa lond oneză, cu registre şi rapoarte răspândite în faţa lui ca ofran dele în faţa zeilor, medita la efectele dăunătoare ale zăpăce lii. Abia dacă putea forma un gând coerent care să îl ajute s ă elaboreze un plan ingenios.

Trecuse aproape o lună de când Kitty plânsese în braţ ele lui pierderea lui Farthingham, o lună de când trezise toţi servitorii şi îi însărcinase cu pregătirile pentru întoarcerea l a Londra. Anne şi Lady Priscilla fuseseră mobilizate şi ele. C ălătoriseră toţi în trăsura lui, tăcuţi şi solemni, aşa cum se c uvenea la moartea unui prieten drag.

Înclinaţia Priscillei pentru bârfă făcuse ca, în decurs d e o săptămână, toată Londra să afle că Farthingham se înec ase în mare şi că fratele lui mai tânăr avea să moştenească titlurile. Titluri pe care puţini ştiau că Farthingham nu le dor ise niciodată, considerându-le o povară apăsătoare.

Richard încercase să o revadă pe Kitty, dar ea nu acce pta vizitatori. Nu era sigur cum să procedeze. Până la urmă, nu era văduvă, şi ar fi fost exagerat să poarte doliu un an d e zile. Cu toate astea, dacă trebuia să aştepte douăsprezec e luni pentru a o cere în căsătorie, avea să se supună.

Farthingham nu mai era. Kitty căutase alinare în braţe le lui Richard, iar el căutase alinare în braţele ei, deşi din alt e motive. Cât de aproape fusese de moarte! În acea noapt e, groaza lui faţă de mare se intensificase, dacă acest lucru mai era posibil. Duseseră alinarea puţin mai departe decât plănuise, dar nu avea niciun regret. Era ferm hotărât să se î nsoare cu ea şi, dacă trebuia să o seducă din nou pentru a-şi atinge scopul, avea să o facă.

Ar fi făcut bucuros orice pentru Kitty, aşa cum o dove diseră acţiunile sale din timpul furtunii.

Dintr-odată, după o bătaie scurtă în uşă, majordomul î şi făcu apariţia, întrerupându-i gândurile.

— A venit o doamnă în vizită, Excelenţă, rosti el preze ntându-i tăviţa de argint.

Richard citi numele de pe cartea de vizită şi inima înc epu să-i bată cu putere de bucurie. Nu trebuise să meargă l a ea, la urma urmei. Venise ea la el. Încuviinţă din cap şi se ridică în picioare.

— Pofteşte-o de îndată!

Se strădui să nu fie exagerat de optimist, să nu spere că eventualele rezerve pe care le-ar fi avut ea faţă de inten ţiile lui se evaporaseră. Dădu ocol mesei de lucru, nerăbdăt or să o întâmpine.

Era umbra femeii vibrante care fusese odată. O consid erase mereu delicată, dar acum afişa o fragilitate care îl ui mi. Într-adevăr, o afectase puternic pierderea lui Farthingha m, mai puternic decât se aşteptase el.

— Domnişoară Robertson.

— Excelenţă.

Nu-l privi în ochi, părând să se concentreze asupra un ui nasture cu perlă de la jacheta lui neagră.

— Doreşti să iei loc?

— Da, mulţumesc.

Se instală în scaunul aflat cel mai aproape de uşă, ca şi cum se aştepta să se retragă în grabă. Richard se aşează î n faţa ei, deşi dorea cu disperare să îngenuncheze şi să o în trebe ce putea face pentru a-i alina durerea, pentru a-i read uce zâmbetul pe chipul acela fermecător.

— Îţi pot oferi o băutură?

— Nu, mulţumesc, răspunse ea cu privirea plecată. M ă simt puţin rău după călătoria pe care am făcut-o până aic i. Am nevoie de o clipă să îmi revin.

Închise ochii şi îşi umezi buzele. Pielea ei nu avea nici

un strop de culoare, semăna mai degrabă cu faleza calcaro asă din Dover.

— Poate o plimbare, puţin aer proaspăt ţi-ar face mai bine decât încăperea aceasta sufocantă, îi sugeră el.

Deschizând ochii, ea încuviinţă epuizată.

— Da, mulţumesc.

Richard se ridică şi întinse mâna, pe care Kitty i-o luă cu o mână tremurândă. O conduse pe terasă, apoi dincolo d e ea, în grădinile perfect aranjate. Îl ţinea de braţ, dar el ră mase cu impresia distinctă că îi accepta sprijinul doar pentr u că perioada de doliu îi provocase o asemenea slăbiciune. Ar fi preferat să nu-l atingă deloc.

Îl blestemă pe Farthingham pentru lipsa de perspicaci tate, pentru că nu îşi dăduse seama cât avea să sufere din cauza pierderii lui.

— Mănânci? o întrebă.

Ea clătină uşor din cap.

— În perioada asta stomacul meu se revoltă.

— Dormi?

— Arăt de parcă aş dormi? răspunse ea acru.

Izbucnirea ei, deşi lipsită de patimă, îl făcu să zâmbea scă.

— Nu. Arăţi de parcă ai trecut prin iad.

Kitty se opri din mers, se întoarse cu faţa la el şi îl priv i în ochi. Peste câteva clipe însă, o podidiră lacrimile.

— Sunt însărcinată.

Privirea lui Richard trecu de la ochii ei la talia îngustă.

— Eşti sigură?

— Nu am absolut nicio îndoială.

Îl năpădi o bucurie fără margini, ca un vânt puternic în velele vasului. Sentimentul de posesivitate era atât de pute rnic, încât aproape îl îngenunche. Această femeie remarcab ilă pe care încercase să o câştige era acum a lui… implicit.

Bucuria îl părăsi imediat. Nu venise la el din dorinţă, ci din nevoie. Avea nevoie de numele lui şi, în mod clar, nu er

a deloc mulţumită de postura în care se afla.

— Voi face aranjamentele necesare pentru a ne căsăt ori grabnic. I se părea imposibil ca ea să devină şi mai palid ă, dar aşa se întâmplă. Buzele ei deveniră o linie îngustă. A cesta este motivul pentru care ai venit aici, nu-i aşa? o între bă.

Ea încuviinţă din cap uşor, iar culoarea îi reveni în obr aji.

— Mă temeam că n-o să-mi uşurezi deloc situaţia. Nu î ţi poţi imagina cât de mult m-am temut de asta.

Şi părea incapabilă să-şi imagineze cât de mult şi-o do rise el Cum puteau doi oameni cu o pasiune atât de evident ă între ei să vorbească două limbi atât de diferite?

— Dimpotrivă. Ţi-ai exprimat foarte limpede sentimen tele faţă de mine. Nu pot, nici în ruptul capului, să înţeleg d e ce eşti atât de ostilă faţă de mine.

— Nu poţi? râse ea amar, punându-i degetul în piept. Logodnicul meu zace pe fundul mării, şi tu ai profitat...

— Am căutat alinare...

— ...şi înainte de asta ai folosit fiecare ocazie în avant ajul tău, căutându-mă, încercând să mă seduci...

— Încercând? Nu a trebuit decât să te ating şi ai deve nit moale în mâinile mele, lăsându-ţi pasiunea să-mi egalez e dorinţele. Poţi să argumentezi cât doreşti că a trebuit să î nduri atingerea mea la operă, dar nu şi în grădina lui Harrin gton. Nu trebuia decât să şopteşti „Nu” o dată, şi m-aş fi op rit, nu trebuia decât să faci un pas înapoi, şi nu te-aş fi urm at.

— Nu pot să exprim în cuvinte cât de mult te urăsc.

Se răsuci pe călcâie. Richard se întinse şi o apucă de braţ, întorcând-o cu faţa la el. Avea flăcări în priviri acum. P refera flăcările decât lacrimile, dar mânia lui era la fel de ap rinsă ca a ei, suferinţa lui era la fel de profundă.

— Acum este rândul meu să fiu extrem de clar. Nu îmi voi lua o soţie care să mă renege. Dacă devii ducesa mea, c

ând suntem numai noi doi, poţi să mă blestemi cât doreşti. Dar nu vei arăta această latură a mariajului nostru în faţa s ervitorilor, a mamei sau a surorii mele. Vei juca rolul soţiei c redincioase.

— Pentru copilul meu aş putea mima chiar fericirea, r osti ea înclinându-şi bărbia perfectă. Nu vreau ca părinţii m ei să afle că intru în această căsnicie din obligaţie.

— Atunci gândim la fel, cel puţin în această privinţă.

— Aşa se pare.

— Bine. Îl voi vizita pe domnul Robertson în această s eară pentru a-i cere mâna ta.

— Îi voi transmite.

Cuvintele amândurora fuseseră rostite pe un ton plat. Nu aşa plănuise el să o ceară de soţie. Nu aşa sperase ca e a să accepte.

O conduse la trăsură, gândindu-se că văzuse procesiu ni funerare mai vesele de atât.

Abia când ea se instală pe banchetă, îi spuse:

— Nu trebuie să fie o atmosferă rece între noi, Kitty. T e pot face fericită.

— Cred că doar Farthingham ar fi putut face asta, mur mură ea cu un zâmbet trist.

— Îi vei mai duce dorul, deci?

— Îi voi duce dorul până în ziua morţii.

Inima lui bătu aproape la fel de răsunător precum port iera care se trânti. Îi făcu semn vizitiului să pornească, apoi se dădu un pas înapoi şi privi în urma trăsurii.

Se blestemă pe sine însuşi, îl blestemă pe Farthingha m şi, dacă tot era acolo, îl blestemă şi pe Montague. Moarte a lui Farthingham îl eliberase doar pe el, pe toţi ceilalţi îi ar uncase în iad.

*

Kitty stătea în salon, jucând a treia partidă de dame c

u Emily în mai puţin de douăzeci de minute. Mama ei citea aşezată pe un scaun din apropiere.

Weddington şi tatăl ei erau în birou. Ce putea să dure ze atât de mult? Ducele avea probabil tot felul de pretenţii. Era în avantaj. Părinţii ei, dornici să-şi protejeze fiica şi viito rul nepot, i-ar fi oferit ferma fără să comenteze. Putea cere orice sumă, orice atenţie, orice proprietate. Putea să-i mani puleze aşa cum o manipula pe ea.

Ce n-ar fi dat să nu se fi dus la băi! Weddington nu re uşise să-i umple golul din suflet. Dimpotrivă, îl mărise, căci acum sentimentul de vină o rodea în fiecare zi. Deşi nu era încă măritată, fusese necredincioasă. Cedase poftelor, dorin ţei şi foamei trupului. Se lăsase pradă pornirilor animalice. I ar acum era prinsă într-o căsnicie pe care nu şi-o dorea.

Cuvintele lui aspre îi persistau în minte asemenea une i replici proaste dintr-o piesă. „Nu voi avea o soţie care să mă renege.”

Dar cum ar fi putut să-i dea din nou ceea ce îi mai dăd use? Îşi auzea încă ţipetele de extaz răsunând în clădirea b ăilor, îşi amintea încă delectarea pe care i-o provocase atin gerea lui. Deşi ar fi trebuit să fie mistuită de tristeţe, fusese mistuită de pasiune.

Nu avea să se ierte niciodată pentru ceea ce se întâm plase, nu avea să-l ierte nici pe el. Pentru Kitty, iadul însem na să trăiască alături de un bărbat care îi reamintea în per manenţă de eşecurile ei.

— Mă întreb ce discută tatăl tău şi ducele, spuse doa mna Robertson.

Ignorându-i remarca, Kitty mută o piesă pe care Emily o aşteptase cu răbdare. Nu se putea concentra la joc, iar so ra ei era pe cale să o învingă din nou.

— Poate ducele vrea să se însoare cu Kitty, acum că F arthingham a murit, speculă Emily, apoi sări repede peste d ouă piese adverse.

Stomacul lui Kitty săltă odată cu piesa de pe tablă. E

mily se dovedea adesea mult prea isteaţă. Cu coada ochiul ui, văzu cum mama ei se încruntase.

— De ce să crezi aşa ceva, Emily?

Fetiţa dădu din umerii înguşti.

— Păi, poate s-a îndrăgostit de ea în seara în care a d us-o la operă. Nu şi-a luat ochii de la Kitty în timp ce cobora scările, nu şi-a luat ochii de la ea nici după ce l-a salutat.

— Ce-i asta? izbucni doamna Robertson. Când te-a du s Weddington la operă?

— La începutul sezonului, zise Kitty mutând încă o pie să. El şi Farthingham au pus un pariu, şi Farthingham a pier dut.

Emily sări peste o piesă de-a ei şi o scoase de pe tabl ă.

— Nu ai pomenit niciodată…

— Nu mi s-a părut important. În plus, am fost însoţiţi. Era şi sora ducelui acolo.

— Înţeleg.

Ştia însă că mama ei nu înţelegea tot.

— Chiar nu a fost nimic, mamă.

— Părea trist când a sosit azi, comentă Emily.

— Toţi suntem trişti, spuse Kitty. Farthingham a murit, şi ne e dor de el.

Pe de altă parte, Weddington arătase incredibil de chi peş şi de încrezător. Cum avea să supravieţuiască unei căs ătorii cu un bărbat care o făcea să se simtă aşa cum o făce a el?

Dintr-odată se auziră paşi. Când întoarse capul, îşi văz u tatăl intrând în salon singur. Nu era semn bun. Ştia că tat ăl ei putea fi la fel de încăpăţânat ca ducele.

— Unde este Weddington?

— În biroul meu. Emily, e timpul să mergi la culcare, s puse tatăl ei.

— David, ce s-a întâmplat? îl întrebă doamna Roberts on.

— A făcut ceva Kitty? se interesă Emily.

— Nu, dar eu şi mama ta trebuie să stăm de vorbă cu ea, şi pentru tine a sosit ora de culcare.

Emily se aplecă peste masă.

— Îmi povesteşti mai târziu ce spune tata, să ştiu dacă am dreptate în legătură cu motivul vizitei lui Weddington?

Încuviinţând din cap, Kitty se forţă să zâmbească.

— Sigur că da.

În timp ce Emily le spunea noapte bună părinţilor, Kitty se mută pe un scaun mai confortabil, cu faţa la mama ei, pregătită să explice cum ajunsese în situaţia aceea îngrozitoare.

— David, ce este? întrebă mama ei de îndată ce fetiţa ieşi din încăpere.

El se duse către şemineu şi, sprijinindu-se cu mâna pe poliţă, îşi cercetă fiica mai mare.

— Weddington a cerut-o pe Kitty de soţie.

— Credeam că el şi Farthingham erau prieteni, exclamă îngrozită doamna Robertson.

— Aşa este.

— Farthingham a murit abia de o lună. Ce fel de om nu ar permite să treacă o perioadă decentă de timp…

— Asta încerc să aflu, spuse tatăl ei, fără a o slăbi pe Kitty din ochi.

Mama sa pufni.

— Nu-mi vine să cred cum sunt aceşti lorzi englezi. Ştiu că moştenitoarele americance sunt la mare căutare, dar să vină la noi atât de repede, cât timp Kitty încă îşi jeleşte pierderea, este un gest crud, lipsit de compasiune şi calculat. Ştiu că fiica noastră va aduce o zestre considerabilă…

— Nu vrea bani, o întrerupse el.

Kitty nu-şi putu stăpâni un strigăt de surprindere.

— Cum?

— Aşa am reacţionat şi eu. E hotărât să nu ia niciun ban de la mine, ceea ce lasă loc unei singure întrebări. Tu vr

ei să te măriţi cu el, Kitty?

Cum ar fi trebuit să răspundă? „Sigur că nu vreau” fu primul ei gând, dar adevărul era că voia să se mărite cu el, chiar şi numai pentru că nu voia să se înece în ruşine nici e a, nici copilul ei şi nici părinţii care avuseseră grijă de ea at unci când mama sa nu putuse, înţelegea totuşi că existau d iferite niveluri de dorinţă, aşa că putu răspunde sincer – deş i nu cu toată onestitatea.

— Sunt deschisă ideii.

— Kitty, ce Dumnezeu se întâmplă? se răsti mama ei.

Abătută, îşi plimbă privirea de la unul la celălalt. Nu i-ar fi rănit pentru nimic în lume, şi totuşi era pe cale să facă tocmai asta, ba încă ceva şi mai grav. Cedase poftelor ei im pure şi se angajase în acţiuni impure care avuseseră drept r ezultat conceperea unui copil. Cum putea să anunţe toate a stea fără să le frângă inimile?

— E dificil de explicat, mamă.

— Ştiu că suferi după pierderea lordului Farthingham şi încă te recuperezi după neaşteptata lui moarte. Draga m ea, nu e momentul să iei decizii grăbite în privinţa viitorului tău.

— Nu e o decizie grăbită, mamă. M-am gândit pe îndel ete.

— Dar îl iubeai pe lordul Farthingham.

— Sunt aproape sigur că încă îl iubeşte, tună o voce g ravă în încăpere.

Kitty tresări când îl văzu pe Weddington stând în uşă. Intră în salon ca şi cum i-ar fi aparţinut, susţinându-i privire a ca şi cum şi ea i-ar fi aparţinut. Într-un fel, aşa era. Putea să-i ceară orice, iar Kitty, cel mai probabil, ar fi acceptat – d e dragul copilului şi al familiei sale.

— Atunci de ce te oferi să o iei de soţie? îl întrebă tată l ei, îndepărtându-se de şemineu.

— Pentru că îmi poartă copilul.

Kitty îşi văzu mama tresărind, pe cale să izbucnească

în plâns. Maxilarul tatălui ei se încleştă, iar mâinile i se strânseră în pumni. Texanul începea să-şi piardă cumpătul. Nasul lui Weddington nu ar fi fost primul pe care să-l spargă.

— Îmi pare rău, mamă, şopti Kitty printre lacrimi.

— Nu trebuie să îţi ceri scuze, spuse Weddington, căci vina este a mea. Am profitat de fiica dumneavoastră şi sunt aici ca să îndrept lucrurile.

— Ticălos blestemat, şuieră tatăl ei. Dacă aş fi în Texas, te-aş fi omorât în bătaie. La naiba, aş putea s-o fac chiar şi aşa, numai de plăcere.

— Dacă de asta e nevoie ca să primesc permisiunea de a mă căsători cu fiica dumneavoastră, vă stau la dispoziţie.

Doamna Robertson traversă distanţa scurtă care o separa de fiica ei, se aşeză pe marginea fotoliului şi o îmbrăţişă cu un gest liniştitor pe care îl făcuse de nenumărate ori de-a lungul anilor.

— Tu ce vrei să faci, Kitty?

— Ce e mai bine pentru copilul meu.

„Copilul meu.” Nu mai rostise acele cuvinte cu voce tare; dintr-odată, realitatea păru să devină mai clară.

— Sigur că asta vrei, şopti mama ei strângând-o în braţe.

Oftatul tatălui ei răsună în cameră.

— Voi contacta avocatul la care apelăm când suntem la Londra ca să ne vedem mâine pentru începerea negocierilor. Cu Farthingham a durat o lună.

— Cu mine nu va dura atât de mult. Nu o vreau decât pe fiica dumneavoastră. Hotărâţi ce rentă anuală vreţi să-i oferiţi, şi eu voi fi de acord. Am trimis deja vorbă administratorilor domeniilor mele. Vor sosi toţi mâine sau poimâine pentru a vă prezenta bilanţul complet. La fel şi domnul care se ocupă de afacerile mele. Voi obţine un permis special şi voi aranja ca această ceremonie să aibă loc de sâmbătă într-o săptămână la biserica parohială.

— De cât timp plănuieşti asta? îl întrebă domnul Robe rtson cu vădită suspiciune în glas.

— Kitty m-a informat despre situaţia ei în această dup ă-amiază. Nu sunt genul care pierde timpul sperând ca lucr urile să se rezolve de la sine.

— Toate bune şi frumoase. Sunt sigur că toţi indivizii p e care i-ai enumerat mai devreme mă vor convinge că ai o situaţie financiară bună, dar mă interesează mai mult cum i ntenţionezi personal să o tratezi pe fiica mea.

Când tatăl ei era furios, rădăcinile lui texane ieşeau la iveală, se gândi Kitty.

Privirea lui Weddington o întâlni pe a ei; transmitea de opotrivă o provocare şi un angajament.

— O voi trata ca şi cum aş iubi-o.

— Ai face bine, pentru că, dacă nu este fericită, te bat de nu te vezi.

— Oamenii vor vorbi, spuse mama ei. Cum Farthingha m a murit doar de o lună…

— Oamenii vor vorbi mereu, replică Weddington. Dar ea nu este văduvă. De aceea eticheta nu-i impune un doliu de un an.

— Dar îl voi ţine, declară ea sfidător. De fapt, nu voi în ceta nici după un an să-l jelesc pe Farthingham.

Văzu scânteile din ochii lui, ca şi cum ar fi salutat prov ocarea.

— Este într-adevăr un bărbat norocos pentru că ţi-a câ ştigat devotamentul absolut.

— Dacă ar fi fost cu adevărat norocos, ar mai fi încă în viaţă.

Richard tresări la această remarcă, iar ea se blestemă în tăcere pentru că-şi descărca frustrările asupra lui. În defi nitiv, nu încercase nici măcar o dată să-şi evite responsabili tăţile. Dimpotrivă, părea să facă toate eforturile pentru ca î ntreaga situaţie să fie cât mai puţin dezagreabilă cu putinţ ă.

— Îmi pare rău, Excelenţă. Nu te consider responsabil de moartea lui Farthingham.

— Eşti amabilă, domnişoară Robertson.

Mama sa se ridică brusc.

— David, vii cu mine să vedem ce face Emily?

— De ce trebuie să vedem ce face Emily? pufni el încr untându-se.

Doamna Robertson oftă.

— Sunt sigură că ducele şi Kitty ar aprecia câteva mo mente singuri.

— Dacă-ţi închipui că îl las pe individul ăsta singur cu Kitty…

— Ai acceptat să i-o dai de soţie. Intenţionezi cumva s ă te şi muţi cu ei?

— Mi-am dat permisiunea? mormăi el frecându-şi bărb ia.

— Ai pomenit despre contactarea avocatului, îi aminti soţia lui.

— Atunci presupun că mi-am dat permisiunea. Asta es te ceea ce îţi doreşti, draga mea?

Kitty încercă să zâmbească.

— Căsătoria, sau câteva momente singuri?

— Ambele.

Ea se ridică în picioare, se duse la el şi îl îmbrăţişă.

— Te iubesc, tată.

— Dacă nu îl vrei pe tipul ăsta, găsim altă soluţie.

— E ceea ce îmi doresc, răspunse ea privindu-l în ochi.

— Bine.

Texanul se uită urât la Weddington, trimiţându-i o mie de ameninţări şi promisiuni tacite, apoi îşi luă soţia de braţ şi părăsiră încăperea.

Kitty se lăsă în cel mai apropiat scaun cu un oftat.

— Ei bine, nu a fost prea urât.

— Dimpotrivă, cred că mai degrabă aş înfrunta marea decât pe tatăl tău.

— Foarte bine. Nu vreau să-ţi fie uşor.

— Nimic ce are de-a face cu tine nu este uşor.

Când îngenunche în faţa ei, Kitty rezistă impulsului de a se lipi de spătarul scaunului pentru a se îndepărta cât mai mult. Richard întinse mâna şi îşi desfăcu degetele, dezvălui nd cel mai frumos inel bătut cu pietre pe care îl văzuse ea v reodată. Era o verighetă atât de delicată, încât nu ştia cum putea susţine toate diamantele şi smaraldele cu care era îm podobită.

— Familia mea ţine la tradiţii, se mândreşte cu moşte nirea ei. Bunicul meu a făcut acest inel special pentru bunic a. Smaraldele reproduceau nuanţa ochilor ei, iar diamantel e, felul în care îi scânteiau ochii ori de câte ori îl vedea. I-a dat un alt inel în ziua în care a luat-o de soţie. Se poartă lân gă acesta pentru a semnifica uniunea lor perfectă. Ţi-l voi d a pe acela în ziua în care ne vom rosti jurămintele.

Îi puse inelul pe deget, iar ea simţi cum cercul de aur î i strânse inima. Pentru o clipă nu putu să respire, căci realit atea o împresura, o îngrozea. Oare Jessye făcuse bine să nu se mărite cu cel care o lăsase însărcinată? Oare ea lua deci zia înţeleaptă pentru copilul nenăscut, sau acesta avea s-o respingă la adolescenţă pentru că se căsătorise cu un bărb at pe care nu-l iubea?

Tremurând, îşi retrase mâna din a lui şi şi-o aşeză pe pântec.

— Este încântător, murmură ea, surprinsă să vadă cât de bine i se potrivea inelul. Mulţumesc.

— Ştiu că nu sunt prima ta alegere ca soţ, dar voi fi ul tima. Vom profita de asta.

— Am promis deja că-mi voi juca rolul bine.

Gura lui se curbă într-un zâmbet uşor.

— Şi te-ai descurcat admirabil în noaptea asta. Părinţii tău nu au bănuit că sperai din tot sufletul ca tatăl tău să-şi î ndeplinească ameninţarea de mă omorî în bătaie.

Se trezi reprimându-şi un zâmbet, căci el ghicise: sper

ase într-adevăr ca tatăl ei să-l lovească măcar o dată.

— Se pare că mă cunoşti bine. Cât despre ameninţări, părinţii mei şi-au pierdut primul copil, un fiu. Drept rezultat, tata a fost întotdeauna extrem de protector.

— Presupun că te protejează atât pentru că eşti extre m de valoroasă.

Îşi anunţă intenţia de a o săruta prinzându-i faţa într-o mână în timp ce se apropia încet de ea. Gura lui nu mai era înfometată, căldura era sub control, pasiunea era încătuşat ă.

Fu un sărut care o mişcă mai mult decât oricare dinai nte, un sărut de iertare, un sărut plin de promisiuni.

Richard se dădu înapoi şi o privi în ochi.

— Mai devreme spuneam că ştiu că nu sunt prima ta alegere. Îşi puse degetul mare pe buzele ei umede. Nu uita niciodată, Kitty, că tu ai fost întotdeauna prima mea aleger e.

Capitolul 20

De ce oare cerneala neagră făcea totul să pară perma nent, imposibil de schimbat? Kitty citi anunţul logodnei sale în *The Times,* dar nu simţi nicio bucurie, nicio emoţie. Numa i un fel de acceptare ciudată.

Apoi începură să se perinde vizitatorii. Ce curioşi, cei i ritaţi, cei intrigaţi. Nu era acasă pentru nimeni, refuza să-i p rimească, în vreme ce speranţele în privinţa unei ceremonii liniştite şi restrânse i se spulberau. Legea englezească inter zicea ca uşile bisericilor să fie zăvorâte în timpul nunţilor, şi se temea că mulţimea participanţilor nu avea să încapă în s fântul lăcaş. Când sosiră ducesa de Weddington şi fiica ei, K itty consideră că ar fi fost culmea obrăzniciei să nu le prime ască, având în vedere că aveau să-i fie rude în doar câteva

zile.

Îmbrăcată cu o rochie neagră din crep cu un guler sim plu, Kitty intră în camera de zi pentru a le întâmpina. Const ată mulţumită că şi ele purtau negru.

— O, draga mea fetiţă, spuse ducesa, traversând cam era şi luând-o de mână. Ce curajoasă ai fost după moartea l ui Farthingham!

— Nu mă simt prea curajoasă, Excelenţă.

— Şi totuşi, ai fost. Nu-ţi pot spune ce rău îmi pare că nu am fost la Drummond Manor ca să te alin în acea noapte cumplită. Blestemată să fie marea asta! Nu înţeleg de ce lui Richard îi place să locuiască lângă ea. Abia am putut să o m ai suport după ce mi l-a luat pe dragul de Weddy, dar acum că l-a răpit şi pe Farthingham, nu cred că mă voi mai întoar ce vreodată acolo. De fapt, nici n-o să mai fie nevoie, după nunta voastră. Mă mut în cealaltă reşedinţă din Londra săpt ămâna aceasta, iar la sfârşitul sezonului plec la moşia care- mi revine mie ca moştenire. Şi o voi lua şi pe Anne cu mine.

— O, nu, se împotrivi Kitty. Nu vreau să vă alung din c asă.

— Prostii, dragă! Nu mă alungi din casă. Voiam de mul t să-mi văd de ale mele, dar Richard este atât de prins cu a dministrarea proprietăţilor şi Dumnezeu mai ştie ce, că nu a avut timp să se ocupe de gospodărie. Acum această sarcină îţi va reveni ţie, şi sunt extrem de recunoscătoare.

Kitty era bucuroasă să ştie că făcuse pe cineva fericit.

— Luaţi loc, vă rog, faceţi-vă comode! Ceaiul va sosi i mediat.

Se aşezară, Lady Anne şi mama sa pe canapea, iar Kit ty pe un scaun vizavi de ele.

— Sunt, într-adevăr, foarte surprinsă că ai acceptat să te căsătoreşti cu fiul meu atât de curând după moartea lui F arthingham, dar trebuie să recunosc că sunt extrem de mul ţumită că a acceptat, în sfârşit, să îşi ia o soţie.

— Şi cât se poate de bucuroasă că aceea eşti dumnea

ta, completă Lady Anne cu un zâmbet binevoitor.

— O, da, nespus de bucuroasă, întări ducesa.

Kitty se forţă să zâmbească. După cât se părea, toată lumea era al naibii de bucuroasă, aşa că hotărî să continue pe aceeaşi linie:

— Sunt bucuroasă că a fost dispus să se însoare cu mi ne.

— Aşa şi trebuie, draga mea fetiţă. Este o partidă bun ă, dacă îmi permiţi să mă exprim astfel.

Kitty se simţi extrem de uşurată când slujnica intră cu tava cu ceai şi biscuiţi. După ce îşi servi musafirele cu ceai, se aşeză şi sorbi din ceaşca ei.

— Sper că mă vei ierta pentru îndrăzneală, începu duc esa, dar, întrucât eşti americancă, voiam să mă asigur că în ţelegi că prima ta îndatorire este aceea de a-i da un moşten itor fiului meu.

Kitty aproape scuipă ceaiul.

— Mamă! strigă Anne.

— Nu am intenţionat să jignesc pe nimeni, spuse duce sa ridicându-şi mâna plină de bijuterii, dar este americancă, şi americancele nu înţeleg întotdeauna pe deplin necesitate a unui moştenitor.

— Înţeleg perfect, Excelenţă, o asigură Kitty, surprinsă că Richard nu îi dezvăluise mamei sale motivul pentru care nunta trebuia făcută în grabă.

Ducesa zâmbi aprobator.

— Splendid. Trebuie să te avertizez însă că moştenitor ii Weddington au tendinţa de a sosi cam cu o lună mai devr eme. Eram căsătorită de doar opt luni când a apărut Richar d. S-au ridicat multe sprâncene, dar am pus repede pe toat ă lumea la punct explicând că asta dovedeşte faptul că băr baţii Weddington îşi văd de treabă cât mai repede cu putinţ ă.

Kitty nu mai ştia dacă viitoarea ei soacră cunoştea ad evărul despre situaţia ei sau nu.

— Mulţumesc, voi ţine minte.

— Sper să fie aşa. Nu există bărbaţi mai buni în întrea ga Anglie. Cred sincer asta.

— Mama este puţin părtinitoare, cred, interveni Lady Anne.

— Da, cred că ai dreptate, zise Kitty cu un zâmbet sin cer de această dată.

— Te-ai gândit la ce ai să porţi când te vei căsători cu Richard? întrebă Lady Anne.

— De fapt, chiar m-am gândit. Am o rochie lila care mi se pare potrivită.

Cele două femei se priviră cu înţeles. Anticipaseră, se pare, un astfel de răspuns. Ducesa puse deoparte ceaşca d e ceai şi se trase pe marginea canapelei.

— Draga mea, culoarea lavandei se poartă când mirea sa vrea să arate că jeleşte pierderea unei rude.

— Sunt în doliu, Excelenţă.

Kitty fu sigură că tonul ei aspru era motivul pentru car e ducesa îşi ridicase sprâncenele.

— Porţi doliu după un bărbat cu care nu ai fost căsăto rită. Toată Londra ştie asta. De sâmbătă într-o săptămână t e vei mărita cu fiul meu. Deşi înţeleg nevoia de a onora me moria lui Farthingham, te rog să te mai gândeşti la ţinută şi să nu-mi insulţi fiul afişându-ţi suferinţa.

Cu privirea fixată asupra mâinilor încleştate în poală, Kitty se întrebă cât de mult ştia această femeie şi cât de m ult pur şi simplu bănuia. O mână delicată o acoperi pe a ei, făcând-o să ridice ochii.

Ducesa îi zâmbea cu afecţiune.

— Îmi dau seama că nu este timp să-ţi comanzi o roch ie nouă. Speram să fii de acord să o porţi pe cea pe care a m purtat-o eu când m-am măritat cu Weddy. Nunta noastră a fost doar începutul celor mai fericiţi ani ai vieţii mele.

— E o rochie cu adevărat frumoasă, spuse Lady Anne. Când mama era mai tânără, era aproape la fel de subţire ca

tine.

— Ar avea nevoie de retuşuri minime, adăugă ducesa.

— Vă iubiţi fiul foarte mult, spuse Kitty blând.

— Din tot sufletul. E un bărbat bun, domnişoară Rober tson. Uneori bărbaţii buni pot fi destul de neastâmpăraţi, şi presupun, deşi nu mi s-a confesat, că în această situaţie s-a comportat astfel. Nu trebuie nici să-mi confirmi, nici să-mi n egi suspiciunile despre motivele acestei nunţi pe fugă. Dar î n viitor îţi vei aminti ziua când ţi-ai rostit jurămintele în faţa fiului meu, şi mi-ar plăcea foarte mult să nu priveşti în urmă cu regret.

Cu lacrimile pişcându-i ochii, Kitty îşi duse mâinile la g ură.

— Mi-e atât de teamă că exact asta o să mi se întâmpl e! Că voi privi în urmă la nunta mea cu regret.

— Ştiu, draga mea, îi răspunse ducesa cu un surâs înţ elegător. Cred că şi Richard se teme de asta. Deci trebuie s ă profităm cât mai mult de ocazie, nu-i aşa? Pot să trimit fat a cu rochia şi să se ocupe de retuşuri?

Kitty se gândi că, dintr-o perspectivă largă, ce anume purta în ziua nunţii nu merita o atenţie prea mare, dar dacă ajuta să pornească în căsnicie cu dreptul…

Încuviinţă din cap.

— Da, vă rog. Aş fi onorată să o port.

Ducesa zâmbi larg.

— Splendid!

*

La mai puţin de o oră după plecarea celor două aristo crate, Freddie Montague veni în vizită. Kitty nu-l mai văzuse de când plecase să informeze familia lui Farthingham despr e moartea lui pe mare. Când venise să-şi prezinte condolea nţele la câteva zile după tragedie, tânăra femeie nu fusese î n stare să-l primească.

Îi făcea plăcere să se plimbe la braţul lui prin grădină. Freddie îi amintea de Farthingham în privinţe pe care nu le putea defini exact – poate prin spiritul pus mereu pe glume. Cu toate că momentan nu se manifesta, ştia că încă mai săl ăşluia în el. Sau, cel puţin, aşa spera. Nu ar fi vrut ca toţi să -şi petreacă restul vieţii în melancolie pentru că marea le fu rase râsetele.

Deşi nu avea fraţi, se gândea că felul în care îl privea pe Freddie era foarte asemănător cu felul în care o soră îşi privea fratele mai mare, căutând alinare şi sprijin. Cu el se simţea ca şi cu Farthingham: în siguranţă.

Se întrebă preţ de o clipă dacă el ar fi acceptat să o ia de soţie şi să crească acel copil ca şi cum ar fi fost al lui. Şti a însă că planurile ei erau prea avansate ca să le mai schim be acum.

— Mă tot gândesc că, dintr-un moment în altul, o să a pară în faţa mea zâmbind, tachinându-mă, spuse ea încet.

— Tuturor ni se întâmplă asta atunci când pierdem o persoană dragă.

— Vei scrie o piesă despre el?

— Probabil că nu. S-ar putea să scriu una despre tine, în schimb. Viaţa ta e mult mai interesantă.

— Viaţa mea ar face publicul să plângă.

— Dar nu trebuie să fie aşa, Kitty.

Ea ridică privirea şi îi întâlni ochii blânzi, cenuşii.

— Farthingham nu ar vrea să jeleşti, continuă el. Ar fi fericit că mergi mai departe, că Weddington s-a oferit să te ia de soţie şi că tu ai acceptat.

— Dar abia dacă a trecut o lună!

— Cu atât mai bine. Viaţa e mult prea scurtă. Farthing ham ar fi primul care ţi-ar spune asta. Nu ar vrea să fii mela ncolică.

Kitty miji ochii spre el, apoi îşi feri privirea ca să spună o minciună.

— Nu sunt melancolică.

— Ba da, eşti. Abundă zvonurile că nu vrei să vezi pe nimeni. Am fost de-a dreptul încântat că ai binevoit să mă p rimeşti.

— Oamenii sunt curioşi, nu le pasă cu adevărat. Mă si mt ca un exponat la zoo.

— Cu atât mai multe motive să ieşi în lume. Weddingt on va avea unele aşteptări.

— Ei bine, s-ar putea să afle că aşteptările lui nu sunt şi ale mele, replică ea sarcastic.

— Atunci nu te mărita cu el.

Kitty se opri brusc şi se întoarse cu faţa la el.

— Vreau să o fac, şi totuşi nu vreau. Mă simt vinovată, atât de curând după moartea lui Farthingham…

El îi duse un deget înmănuşat la buze.

— Nu trebuie. Îţi jur că Farthingham s-ar bucura să afl e că ai decis să te măriţi. Îi poartă lui Weddington un respec t şi o consideraţie fără margini.

— Îi purta, îl corectă Kitty.

— Ai dreptate. Uneori uit că nu mai este, şi mă trezes c vorbind ca şi cum ar fi încă aici.

Ea îl prinse din nou de braţ, semnalând că voia să reia plimbarea.

— E în regulă. Şi eu fac la fel.

— Deşi nu mai este, cred că sentimentele lui vor dăin ui. Ar fi încântat peste măsură să ştie că urmează să te căs ătoreşti cu Weddington.

— Nu crezi că acest lucru mă face să par nerespectuo asă faţă de memoria lui?

— Nu cred că ar trebui să te preocupe atât ce anume crede lumea.

— Mi-am petrecut întreaga viaţă preocupându-mă de asta.

— Atunci e vremea să te opreşti.

— Farthingham ar spune acelaşi lucru, murmură ea st rângându-l de braţ. Îmi vei lipsi, Freddie, după ce pleci.

— Va trebui să vii în America să mă vizitezi odată.

— Ironiile vieţii, spuse ea cu un zâmbet. Eu sunt ameri cancă, şi Anglia va fi casa mea. Tu eşti englez, şi America v a fi casa ta. Când pleci?

— Peste câteva săptămâni.

— Vii la nuntă?

Acum fu rândul lui să zâmbească.

— Weddington nu mi-a dat de ales. M-a rugat să-i fiu c avaler de onoare.

Tânăra femeie se opri din nou, de data asta ca să se h olbeze la el.

— M-am gândit că l-a rugat pe… Vocea i se sparse. Nu era sigură pe cine ar fi putut ruga, dar presupusese că ar fi fost cineva influent şi puternic, aşa ca el. Când se gândi mai bine însă, îşi dădu seama că nu îi cunoştea niciun prieten – î n afară de Farthingham. În niciun caz n-ar fi crezut că avea o relaţie atât de strânsă cu Freddie încât să-i încredinţeze a cest rol. Sunt surprinsă, mărturisi ea în cele din urmă.

— Îmi dau seama. Nu suntem tocmai apropiaţi el şi cu mine, de aceea suspectez că vrea să te simţi în largul tău la ceremonie, ştiind că mă vei avea alături.

Kitty se îndepărtă câţiva paşi; după o scurtă ezitare, î ndrăzni să dea glas gândului pe care îl şoptea noaptea doar pentru sine.

— Nu îmi doresc această căsătorie, Freddie! Chiar nu mi-o doresc. De ce e atât de prevenitor?

— Probabil pentru că ştie cum te simţi.

— Sau poate pentru că se simte vinovat.

— De ce ai crede asta?

— Era barca lui. A fost de acord să iasă în larg. Cu exp erienţa lui pe mare, ar fi trebuit să fie mai înţelept.

— Furtuna ţi l-a luat pe Farthingham. Nu trebuie să gâ ndeşti altfel. Te va face doar şi mai nefericită.

— Presupun că ai dreptate. Întorcându-se spre el, îl bă tu pe braţ. Mă bucur că vei fi lângă mine în timpul ceremoni

ei.

— La fel şi eu. După câteva minute, Freddie rupse tăc erea: Pot să îţi pun o întrebare?

— Desigur.

— Vei continua să ieşi pe mare, nu-i aşa?

— Nu m-am gândit la asta.

— Nu lăsa ca accidentul suferit de Farthingham să-ţi r ăpească bucuria asta.

— Mă tem însă că pierderea lui Farthingham mi-a răpi t totul în viaţă.

— Dar nu trebuie să fie aşa.

— Vorbeşti ca un bărbat care nu a pierdut pe nimeni d rag.

— Vorbeşti ca o femeie care nu apreciază ceea ce are.

Ea se întoarse şi se uită urât la el.

— De ce încearcă toată lumea să mă convingă că Wed dington e atât de minunat?

— Nu e treaba mea, ştiu. Doar că Farthingham…

— Ar vrea ca eu să fiu fericită, izbucni Kitty. Ştiu. Dacă îşi dorea asta, nu ar fi trebuit să moară, la naiba!

Murmură o scuză şi, sub privirea uimită a lui Freddie, se îndreptă grabnic spre casă. Pentru prima dată din ziua a ceea funestă, mânia ei se îndrepta asupra consecinţelor ge nerate de neglijenţa lui Farthingham şi de hotărârea lui We ddington de a câştiga cu orice preţ.

Cum putea să-l ierte pe oricare dintre ei?

Capitolul 21

Ziua nunţii. Lui Kitty nu-i venea să creadă că sosise şi că se apropia tot mai mult clipa când trebuia să pornească spre biserică. Aveau să-şi rostească jurămintele la ora două şi jumătate, iar părinţii ei aveau să le ofere ceaiul de după-

amiază oaspeţilor găzduiţi la ei acasă. Apoi ea şi Weddingto n urmau să plece, şi nu voia să se gândească prea mult la c e avea să se întâmple după aceea.

În timp ce Nancy îi aranja părul, o năpădiră amintiri d eopotrivă vesele şi triste, nu despre Farthingham, aşa cum s-ar fi aşteptat, ci despre Weddington. Richard. Trebuia să-l trateze cu mai puţină deferenţă, se gândi. La urma urmei, t rupul ei îl cunoştea intim.

Când Nancy termină, numai câţiva zulufi îi mai atinge au gâtul, restul părului fiind prins în sus după moda vremii. Coafura cuminte avea să arate într-adevăr încântător odată ce era împodobită cu flori de portocal şi acoperită cu voalul de dantelă Honiton.

În sfârşit, camerista o ajută să îmbrace rochia de mire asă.

— Vai, domnişoară, e atât de frumoasă! murmură ea c u veneraţie.

Abia atunci se uită Kitty în oglindă. Rochia albă de sati n şi dantelă fusese retuşată perfect pentru silueta ei. Trena lungă din aceleaşi materiale, bătută cu perle minuscule, îi c onferea o eleganţă desăvârşită.

— Sunteţi pregătită să îl primiţi pe tatăl dumneavoast ră?

Uitându-se la Nancy în oglindă, peste propria reflexie, Kitty îşi forţă mintea să alunge amintirea lui Farthingham.

— Pe tatăl meu?

— Da, domnişoară. Mi-a cerut să-l chem de îndată ce sunteţi gata. Voia câteva clipe cu dumneavoastră înainte de a vă conduce la trăsura trimisă de duce.

Kitty îşi apăsă tâmplele cu degete tremurătoare.

— Abia reuşesc să ţin minte tot ce trebuie să fac astăz i.

— Nu vă îngrijoraţi, domnişoară! Ducele mi-a dat o list ă cu instrucţiuni de urmat şi ne-a explicat aseară ce avem d e făcut. Vrea ca totul să iasă perfect.

— Sigur că da.

Tatăl ei nu suporta să apară vreun obstacol în calea s copurilor lui, se gândi Kitty.

Se întoarse cu spatele la oglindă, dar nu putu întoarce spatele îndoielilor.

— Da, sunt gata să-l primesc.

Când el intră în cameră, Kitty îşi dori cu disperare să n u fi purtat haine care să-i restricţioneze mişcările. Dacă ar fi putut, ar fi ţâşnit spre celălalt capăt al camerei, direct la el î n braţe. Purta o jachetă de ceremonie albastru-închis şi, deş i părul îi încărunţise, ea se gândi că nu întâlnise un bărbat mai chipeş ca tatăl ei.

Cu excepţia ducelui.

— Dumnezeule, fetiţo, uită-te la tine cât eşti de frumo asă!

Ochii ei se umplură de lacrimi.

— O, tată, te iubesc atât de mult!

— Nu mai mult decât te iubesc eu pe tine.

— Îmi pare atât de rău!

— Pentru ce? o întrebă el mângâindu-i obrazul.

— Pentru greşelile pe care le-am făcut. Nu este exact aşa cum am visat să fie nunta mea, spuse Kitty cu tristeţe.

— Nu cred că va fi chiar atât de rău. Nu multe mirese au o zi aşa cum se anunţă aceasta.

— Ştiu. Suspinând, clipi să îndepărteze lacrimile. Doar că am visat întotdeauna că mă vei da în grija lui Nicky. Cred că pur şi simplu mi-e dor de el.

— E de înţeles, fetiţo.

Ea îşi umezi buzele. După o clipă de şovăire, se hotărî să-l întrebe:

— Întotdeauna te-ai priceput atât de bine să judeci oa menii. Care este impresia ta despre Weddington? Ca bărba t. Adică, dacă nu mi-ar fi compromis reputaţia – ceea ce nu putea pune în totalitate pe umerii lui, întrucât ea se dusese la băi şi îl căutase –, dacă nu ai fi furios pe el pentru asta, c

are ar fi părerea ta despre el?

— Îmi place. Şi Dumnezeu mi-e martor că aveam toat e motivele să-l detest. Eram gata să-l jupoi de viu în seara î n care a venit să-ţi ceară mâna, dar sunt convins că va ave a mare grijă de tine.

— Deci crezi că e un om bun?

Tatăl ei zâmbi.

— Crezi că aş fi consimţit să te măriţi cu el dacă ar fi f ost un om rău?

— Nu, sunt doar emoţionată.

— Şi eu sunt la fel. Nu-mi va fi uşor să te încredinţez v iitorului tău soţ. În urmă cu ani de zile, ai fost un dar pentru mine şi mama ta. Neaşteptat, dar cu siguranţă dorit. Când eu şi mama ta aveam oaspeţi, tu stăteai pe trepte, uitându- te pe furiş în salon. Te găseam întotdeauna acolo şi apoi val sam cu tine, ţinându-te în braţe, înainte să te duc înapoi în pat şi să te învelesc. Mă uitam la tine şi binecuvântam soart a care mi-a dat o asemenea fetiţă. Acum ai crescut, dar tot fetiţa mea eşti. Ziua de azi nu va schimba asta. Vârî mâna î n buzunarul jachetei şi scoase o cutie de catifea. Ţi-am adu s ceva care să îţi amintească acest lucru.

— Vai, tată, dar n-o să uit niciodată! Luă cutia şi, când o deschise, simţi cum lacrimile îi inundau ochii. O, e minuna t!

El luă colierul cu diamant, trecu în spatele ei şi i-l pus e la gât. Kitty se întoarse către oglindă.

— E perfect. Se răsuci înapoi spre el. Şi îţi mulţumesc pentru că mă iubeşti.

— Draga mea, asta a fost întotdeauna una dintre cele mai mari plăceri ale vieţii mele. Să vă iubesc pe tine, pe Em ily şi pe mama ta. Întinse mâna. Acum să mergem să vede m dacă ducele tău te apreciază la fel de mult ca mine.

Dacă nu ar fi fost moartea lui Farthingham, dacă nu ar fi fost starea ei delicată, Kitty ar fi putut crede că trăia într- un basm. Weddington trimise după ea o trăsură descoperit

ă. Albă, cu ornamente aurii, cu patru cai albi, nişte creaturi superbe. În poală avea buchetul de orhidee şi trandafiri albi care îi fusese adus la cererea ducelui.

Aşezată lângă ea, mama ei o ţinea de mână, în timp c e Emily şi tatăl ei stăteau vizavi. Emily avea să deschidă dr umul în biserică, aruncând fiori de portocal în calea miresei. Kitty avea doar patru domnişoare de onoare, prietene pe ca re şi le făcuse de-a lungul anilor, dar nu era apropiată în mo d special de niciuna dintre ele. Poate semăna cu Richard m ai mult decât credea.

— Te vei uita la stele mâine noapte? o întrebă Emily. Noi vom fi pe vas.

— Desigur, îi răspunse Kitty zâmbind.

— Eşti sigură că nu te deranjează dacă mergem o vre me pe Riviera franceză? spuse mama ei.

— Sigur că nu. Voi fi foarte ocupată să mă adaptez la noua mea viaţă. Când vă întoarceţi, vă voi invita la cină.

— Nu am pleca dacă am crede că ai avea nevoie de n oi, dar adesea cuplurile proaspăt căsătorite au nevoie de pu ţin timp între patru ochi.

Ceea ce era ultimul lucru pe care ea şi-l dorea cu Wed dington. Totuşi, îi zâmbi mamei sale.

— Voi fi bine.

Pe măsură ce se apropiau de biserică, pe marginea dr umului se înghesuiau tot mai mulţi curioşi. Ştiind că oameni i se aşteptau să fie impresionaţi de ţinutele participanţilor l a o nuntă din înalta societate, fu foarte bucuroasă că duces a sugerase – mai degrabă insistase – să se îmbrace splendi d pentru această ocazie.

Ridică ochii spre cer. Era uimitor de senin; spera ca Fr eddie să fi avut dreptate, ca Nicky să o privească de sus şi să-i zâmbească. Deşi o durea, surâse la amintirea lui în tim p ce se pregătea să coboare din trăsură.

Trecu în revistă mulţimea. Păr blond. Un zâmbet famili ar. Dispăru într-o clipită. Inima i se opri. Privirea ei căută fre

netic printre sutele de oameni.

— Kitty? Toată lumea aşteaptă, dragă. Trebuie să intr ăm în biserică, o îndemnă mama ei.

— Mi s-a părut că l-am văzut pe Nicky.

De îndată ce ajunse pe caldarâm pomi hotărâtă spre mulţimea din curtea bisericii. Cerceta atent fiecare chip în ti mp ce îşi *croia* drum prin aglomeraţie, ignorând mâinile car e o atingeau şi o trăgeau.

— Kitty! strigă mama ei din urmă.

Dar îl văzuse. Era sigură că îl văzuse. Părul lui blond o ndulat…

— Kitty! strigă şi tatăl ei.

— Daţi-mi voie!

Îl văzuse. Acolo! Se grăbi înainte… Numai că nu era Ni cky.

Era un bărbat la fel de înalt ca el, la fel de blond ca el … dar trăsăturile nu semănau deloc.

— Kitty! Tatăl ei o apucă de braţ şi o duse înapoi. Ce s -a întâmplat cu tine?

Ea îl privi stăruitor, implorându-l să înţeleagă.

— Mi s-a părut că îl văd pe Nicky.

— Draga mea, a murit.

— Ştiu. Doar că… avea zâmbetul lui. Privi înapoi la băr batul pe care îl crezuse Nicky… numai că nu avea zâmbetul lui Nicky. Cum îl putuse confunda?

— Trebuie să intrăm în biserică.

— Da, desigur.

Privi încă o dată în jur, parcă nevrând să plece. Îl văzu se, era sigură de asta. Dar nu se putea să-l fi văzut. Ştia ast a. Mintea ei o ştia. Inima… privise cu inima… la cer, la mulţi me…

Gândurile i se învârteau nebuneşte prin minte în timp ce tatăl ei o conducea spre biserică, făcând loc prin mulţim e ca unul care era obişnuit să comande. Îşi spuse din nou şi din nou că numai inima ei îl văzuse, dar nu se putu conving

e.

Vedea un om care nu mai exista din cauza sentimentu lui de vină. Vină pentru că se consolase în braţele lui Richar d atât de curând. Vină pentru că se mărita cu altul decât ce l căruia îi fusese promisă.

Îi zâmbi liniştitor mamei sale, care stătea lângă uşă.

— Kitty, te simţi bine?

— Da, sunt bine. Aş fi putut să jur că l-am văzut pe Ni cky.

— Probabil inima ta l-a văzut.

— Da, da, sunt sigură că ai dreptate.

Nu era însă defel convinsă.

*

În faţa altarului, Richard dădea dovadă de o stăpânire de sine incredibilă nescoţându-şi ceasul din vestă ca să veri fice ora. Era destul de sigur că aşteptase sosirea miresei lui mai mult decât ar fi trebuit. Şi judecând după chicotele celo r din stranã şi ale invitaţilor care în permanenţă aruncau pri viri scurte peste umăr, nu era singurul care considera că lui Kitty îi lua prea mult timp ca să îşi facă apariţia.

— Va ajunge din clipă-n clipă, murmură Freddie.

— Sper. Trebuie să ne ţinem de program.

— Toată lumea va înţelege dacă întârziaţi puţin la tăie rea tortului.

Richard se abţinu de la comentarii. Îi ceruse lui Monta gue să-i fie cavaler de onoare pentru ca mireasa să se simt ă mai în largul ei. Nu ştia ce altceva mai putea face pentru a-i câştiga bunăvoinţa. Şi totuşi, ea încă părea reticentă. Sp era că nu se răzgândise cu totul. Aveau un copil la care să s e gândească. Copilul lui. Un posibil moştenitor.

Ar fi preferat să-i câştige inima înainte de a se pune p roblema sarcinii, ca să fie sigur de afecţiunea ei, iar ea să fi e sigură de a lui. Cu sau fără copil, s-ar fi însurat cu ea.

Era însă chinuit de teama că, fără copil, ea nu s-ar fi c ăsătorit niciodată cu el.

Cu toate astea, temerile puteau fi alungate cu acţiuni. Îi putea face curte cu mai multă ardoare din acea clipă. Ave a să fie foarte plăcut şi, spera el, ceva mai uşor. La urma ur mei, umbra lui Farthingham nu-i mai plutea deasupra capul ui.

Muzica duioasă interpretată la orgă făcu brusc loc mar şului nupţial. Aşteptarea chinuitoare părea să se apropie de sfârşit. Richard se întoarse pe jumătate şi o privi pe Emily c um acoperea podeaua cu flori de portocal, apoi patru doam ne pe care le recunoştea vag păşiră pe culoar. Prietene de- ale lui Kitty, cu taţi extrem de respectabili, fără îndoială. Pro babil se învârteau în cercul lui, dar nu le băgase niciodată î n seamă.

Exact ca acum, abia dacă le observa ocupându-şi locu rile pe margine, căci Kitty îi capta toată atenţia. Îşi spuse că niciodată nu mai văzuse o femeie la fel de frumoasă. Se te muse că va apărea îmbrăcată în negru, numai pentru a-i a minti că nu îşi revenise după moartea lui Farthingham, Şi ia t-o, în alb pur, păşind graţios pe sub arcada de flori de port ocal. Faptul că se străduise atât de mult pentru acel mome nt îl ungea pe suflet.

În cele din urmă ajunse în faţa lui. Richard sperase ca până atunci culoarea să-i fi revenit în obraji, dar, chiar şi pri n voal, văzu că era incredibil de palidă. Îi oferi un zâmbet sl ab, iar el îi răspunse printr-o înclinare a capului.

Vocea episcopului răsună.

— Cine o dă în căsătorie pe această femeie acestui bă rbat?

— Eu, spuse David Robertson punând mâna lui Kitty în mâna prelatului; acesta, la rândul lui, i-o încredinţă lui Rich ard.

Fu surprins de cât de tare tremura, aproape la fel de t are ca în dimineaţa în care o scosese din mare, sau când o î

mbrăţişase în timpul furtunii. Emoţia era de vină, cu siguran ţă. Îl urmăreau atâţia oameni, majoritatea necunoscuţi. Ma ma lui era mult prea bine ancorată în înalta societate, îşi zis e. Se îndoia că rămăsese vreun loc liber în biserică.

Episcopul îi ceru lui Kitty să îşi rostească jurământul. Richard deveni dureros de conştient de liniştea care urmă. Prelatul se strădui să se comporte de parcă nu aştepta un r ăspuns.

— Kitty, o rugă Richard încet, abia mişcându-şi buzel e. Episcopul îşi drese glasul. Montague îşi drese glasul. Lui

Richard i se păru că o auzise pe una dintre domnişoar ele de onoare dregându-şi glasul, astfel că îşi drese şi el gla sul.

— Kitty, şuieră Montague. Jurământul. Spune-ţi jurăm ântul! Farthingham…

— L-am văzut, şopti ea.

Richard înmărmuri.

— Poftim?

Kitty tresări, şi Richard blestemă ecoul pe care îl stârn ise vocea lui. Privirea ei îi studia atent chipul, făcându-l să s e întrebe dacă îl suspecta.

— Da, te rog, spuse episcopul. Va trebui să îţi rosteşti jurământul puţin mai tare, pentru ca toată lumea să te aud ă.

— Îmi pare rău, zise ea derutată. Îl puteţi spune din n ou? Episcopul repetă jurământul, iar Richard îşi ţinu respiraţ ia în timp ce ea îl rostea, cuvânt cu cuvânt. Abia aştepta să se termine şi restul ceremoniei.

Mirele îşi rosti şi el jurământul, apoi îngenunchează pe perne şi îşi plecară capetele pentru a primi binecuvântarea. La sfârşit, episcopul dădu glas celor mai frumoase cuvinte p e care le auzise Richard vreodată.

— Ceea ce Dumnezeu a unit omul să nu poată despăr ţi.

Richard răsuflă uşurat. O făcuse! Era a lui! Şi acum ni

meni nu i-o mai putea lua. Nici măcar Farthingham.

*

În timp ce Richard o însoţea afară din biserică, Kitty îşi dădu seama că era căsătorită şi se întrebă dacă era obligat ă să respecte nişte jurăminte pe care abia îşi aducea amint e că le rostise. Coborând treptele, în lumina soarelui, privi î n jur la mulţimea care aştepta, chiuind şi aplaudând. Atât d e mulţi oameni. Oricine se putea ascunde printre ei.

Richard o ajută să urce în trăsură, apoi i se alătură. N umai că, de data asta, în loc să se aşeze vizavi, ocupă locul de lângă ea.

— Şi părinţii mei şi Emily?

— Ne vor urma într-o altă trăsură. Zâmbeşte, ducesă, şi fă cu mâna. Eşti personajul cel mai apropiat de familia re gală pe care-l vor vedea vreodată aceşti oameni.

Supusă, zâmbi şi făcu binevoitor cu mâna, amintindu-şi promisiunea de a nu lăsa să se vadă că nu-şi dorea să fie cu el. Când trăsura porni, răsuflă uşurată. O aşteptau câtev a ore în casa părinţilor ei, apoi ea şi Richard urmau să se înt oarcă la reşedinţa lui din Londra. Nu voia să se gândească l a ce avea să se întâmple după aceea.

— La ce te refereai atunci când ai spus că l-ai văzut p e Farthingham? o întrebă el încet, de îndată ce mulţimea se risipi şi nu mai trebuia să o salute.

Jenată, ea clătină din cap.

— Mi s-a părut că l-am zărit.

— Unde?

— În mulţime, în faţa bisericii. Erau atât de mulţi oam eni. Mă uitam în jur, pregătindu-mă să cobor din trăsură, şi mi s-a părut că îl văd.

— Îţi dai seama că nu e posibil?

— Ştiu. Mi-am zis doar… dacă a supravieţuit?

— Nu a supravieţuit.

— Cum poţi să fii atât de sigur?

— Eram acolo.

Ea îi studie chipul.

— Chiar l-ai văzut înecându-se?

Richard îşi feri privirea, părând să fie interesat de ma gazinele pe lângă care treceau.

— Kitty, a murit. Îşi întoarse atenţia asupra ei. Dacă în tr-adevăr ar fi în viaţă, dacă într-adevăr l-ai fi văzut în faţa b isericii, nu crezi că ar fi dat buzna înăuntru şi ar fi oprit cere monia? Nu crezi că te-ar fi revendicat pentru sine?

— Da, da, desigur, ai dreptate. Kitty se uită la inelul p e care el i-l pusese pe deget în timpul ceremoniei. Şi acesta se potrivea perfect, ca şi cum fusese făcut special pentru e a. Adăugă abia şoptit: Cu excepţia situaţiei în care ar crede că l-ai trădat.

El scoase un suspin adânc, plin de frustrare.

— Şi de ce ar crede asta?

— L-ai dus pe mare când cerul anunţa o furtună…

— A fost ideea lui.

— Chiar aşa? întrebă ea.

— Da.

— Dar dacă a scăpat cu viaţă, dacă a fost grav rănit şi i-a luat o vreme să se recupereze şi apoi, când şi-a revenit, a văzut anunţul nostru atât de curând după presupusul lui d eces…

O întrerupse prinzându-i obrajii în palmele sale înmăn uşate şi punându-i degetul mare pe buze.

— Cred că ai citit prea multe piese de-ale lui Montagu e.

Ea zâmbi la această remarcă. Zâmbi cu adevărat. Râs e uşor.

— Ai dreptate. Ai mare dreptate. A fost una dintre pie sele lui Freddie. Îmi amintesc acum. Cum îi spunea?

— *Valul schimbării.*

— Aşa este. Ai citit-o?

— Da.

— Amantul unei femei a încercat să-i înece soţul…

— Dar soţul a supravieţuit şi l-a ucis pe amant, compl etă el repede. Nu m-a impresionat prea tare.

— Mie mi s-a părut destul de bună.

— Probabil este, din moment ce te face să vezi stafii.

— Ai dreptate. Am citit puţin din ea azi-noapte, când n u puteam să dorm. Probabil mi-a rămas în minte. L-am găsi t pe cel pe care l-am confundat cu Nicky, dar nu semăna de loc cu el când m-am apropiat destul ca să-l văd mai bine.

— Mă bucur că problema s-a rezolvat într-un mod sati sfăcător. Acum spune-mi, de ce nu ai putut să dormi? Emoţi i pentru ziua de azi?

— Mai degrabă groază. Regretă cuvintele de îndată ce le rostise, îmi cer scuze!

— Nu e nevoie. Prefer sinceritatea când suntem doar noi doi. Am o presimţire că ne vom preface destul în restul t impului, în plus, şi mie mi-a fost groază.

— De ce?

— M-am temut că ai să te răzgândeşti. Că am să stau aici ca un prost, aşteptând o femeie care nu avea nici cea mai mică intenţie să sosească.

Kitty îşi dădu seama că nu-i plăcea ideea de a se expu ne ridicolului.

— Cât timp ai fi aşteptat?

— Până la adânci bătrâneţi. Îi prinse din nou faţa în pa lme şi o sărută pe gură, dar trăsura se opri chiar atunci. Am ajuns. Aceasta va fi, fără îndoială, cea mai neplăcută parte a după-amiezii, să te prefaci că eşti îndrăgostită de mine.

Cuvintele lui o loviră puternic. Făcuse tot ce-i stătuse î n putinţă pentru ca acea zi să fie cât mai agreabilă, şi îi era recunoscătoare. Îşi puse mâna pe braţul lui.

— Nu mă voi preface că sunt onorată să îţi fiu soţie.

El îi zâmbi cu căldură.

— Îţi mulţumesc pentru asta.

Nu putu decât să-i întoarcă zâmbetul şi să se întrebe dacă nu cumva se prefăcea că nu îl iubea.

Capitolul 22

Se întunecase deja pe când plecară de la casa părinţil or ei. De data aceasta, Richard chemase un cupeu să îi ia. K itty se aplecă afară pe fereastră, luându-şi rămas-bun până când nu-şi mai văzu familia, apoi se aşeză pe banchetă. Era atât de stoarsă de puteri, încât abia avu puterea să observe că Richard ocupa locul de alături.

— Eşti obosită? întrebă el încet.

— Extenuată, râse ea.

— Ajungem curând acasă.

Ea miji ochii pentru a-l privi prin întuneric.

— Mama ta şi Lady Anne vor fi şi ele acolo?

— Nu. S-au mutat în casa cealaltă.

Ea încuviinţă din cap, nesigură ce altceva putea face. Soacra ei îi spusese că avea să se mute. Kitty sperase că nu avea să se întâmple imediat, ci la o zi sau două după nuntă, după ce reuşea să se acomodeze cu noul ei statut. Deşi se t emea că nu avea să se acomodeze niciodată.

— Abia acum mi-am dat seama că am văzut foarte pu ţin casa din Londra.

Richard o luă de mână şi îi încercui cu degetul mare in elele de pe deget. Inele pe care el le pusese acolo.

— Totul s-a întâmplat foarte repede între noi, dar te v oi face fericită.

— Voi încerca să fac acelaşi lucru pentru tine.

— Nu îţi cer mai mult de atât.

Trăsura se opri în faţa unei reşedinţe grandioase, şi pr imul gând al lui Kitty fu speranţa că personalul era eficient. Portiera se deschise imediat, iar valetul îi oferi mâna sa înm ănuşată pentru a o ajuta să coboare. Nu ştia de ce era mai emoţionată decât fusese întreaga zi, de ce realitatea eveni

mentelor o izbea abia atunci.

— Eşti pregătită?

Inspirând adânc, îşi puse mâna pe braţul lui Richard c a să urce treptele largi. Un alt valet deschise uşa masivă, şi Kitty se trezi în hol. Spera să o găsească pe Lady Anne aşte ptând înăuntru, cum se întâmplase în seara când merseser ă la operă, dar singurul care îi aştepta era majordomul.

— Am chemat servitorii, Excelenţă.

— Mulţumesc, Watkins.

Majordomul se întoarse şi, ca prin minune, începură s ă apară servitori de toate vârstele, formele şi mărimile. Un număr considerabil, mult mai mulţi decât avuseseră vreoda tă părinţii ei. Dumnezeule, fusese învăţată să se ocupe de o gospodărie mare, dar i se părea imposibil să ţină minte nu mele tuturor...

— Nu trebuie să te preocupi să ţii minte numele tutur or, spuse Richard.

— Mi-ai citit gândurile.

— Ochii tăi s-au făcut tot mai mari pe măsură ce apăr eau. Mama şi Anne şi-au luat cameristele cu ele. A ta ar tre bui să sosească aici din clipă în clipă, cu toate lucrurile sale.

Simţi cum ochii i se măreau de-adevăratelea.

— Adică Nancy?

— Dacă aşa o cheamă. Am cerut transferul ei ca parte a contractului de căsătorie. M-am gândit că te vei simţi mai confortabil dacă nu aş fi singura persoană cunoscută din to ată casa.

— Mulţumesc.

— Cu cea mai mare plăcere. Dă-mi voie să ţi-i prezint pe cei la care vei apela cel mai des. La rândul lor, ei ţi-i vor prezenta pe ceilalţi în timp, după cum va fi nevoie.

— Ştiu cum funcţionează totul. Americanii nu sunt săl batici în totalitate.

El râni.

— Mă surprinde acest lucru, întrucât firea sălbatică a f

ost motivul principal pentru care te-am luat de soţie.

Ea privi în lături, jenată de amintirea motivului pentru care o luase de soţie, rezultat al nopţii în care se comportas e oricum, dar nu ca o doamnă.

— Ducesă, ţi-l prezint pe Watkins. Este în serviciul nos tru de mulţi ani.

— Watkins, rosti ea cu toată demnitatea de care fu ca pabilă.

— Excelenţă, spuse majordomul cu un zâmbet plăcut.

— Bucătăreasa noastră, doamna Butler, continuă Rich ard.

— Doamnă Butler. Doamna Butler arăta de parcă gust a cu generozitate din propriile mâncăruri, ceea ce lui Kitty i se păru un semn bun. De-abia aştept să trecem în revistă m eniurile dimineaţă.

Doamna Butler făcu o reverenţă.

— Vă mulţumesc, Excelenţă.

— Menajera-şefă, Rose.

Obrajii lui Rose deveniră trandafirii. Kitty avu impresia că era cam tânără pentru acea responsabilitate.

— Rose.

— Excelenţă, spuse Rose făcând o reverenţă.

— Se pare că administrezi excelent gospodăria.

Obrajii femeii se înroşiră de-a binelea.

— Vă mulţumesc, doamnă.

— Cu multă plăcere.

Richard o prezentă celorlalţi membri ai personalului pr intr-un gest larg al mâinii, după care urmă o serie de revere nţe şi de plecăciuni.

— Aştept cu nerăbdare să vă cunosc pe fiecare, spuse Kitty.

— Foarte bine, acum înapoi la treabă, le porunci Watki ns, şi toţi se împrăştiară ca şi cum nici nu fuseseră acolo.

— S-a livrat pachetul? întrebă Richard.

— Da, domnule. L-am pregătit conform instrucţiunilor

dumneavoastră şi l-am pus în bibliotecă. L-am însărcinat pe ajutorul de valet să aibă grijă de el.

— Mulţumesc, Watkins. Ducesa şi cu mine ne vom retr age o vreme în bibliotecă. Trimite vorbă după ce ajunge şi s e instalează camerista doamnei.

— Desigur, domnule. Mai doriţi şi altceva?

— Nu, mulţumesc.

Richard se întoarse spre ea şi întinse mâna.

— Mă gândeam să ne relaxăm puţin în bibliotecă.

O anunţa abia acum, după ce îl informase deja pe maj ordom!

— Cu plăcere.

El o conduse prin câteva camere, îi arătă diferite obie cte şi le explică istoria legată de familia lui, însă Kitty era pr ea obosită ca să-l urmărească. Într-un final ajunseră în bibli otecă, o încăpere cu pereţii acoperiţi de cărţi şi un miros de mucegai care ei îi plăcea la nebunie, la fel ca mirosul mării.

— Bună Henry, zise Richard.

— Bună seara, Excelenţă.

— Kitty, el este Henry. Este ajutor de valet şi are grijă ca toate cizmele şi toţi pantofii să fie lustruiţi.

— Bună, Henry, spuse ea, fermecată de zâmbetul băia tului. Nu părea să aibă mai mult de doisprezece ani. Trebui e să recunosc că am fost întotdeauna impresionată de străl ucirea pantofilor ducelui. Aproape că îmi pot vedea imagine a oglindită în ei când privesc în jos.

Zâmbetul băiatului se lărgi.

— Asta pentru că scuip bine şi nu mă zgârcesc, se împ ăună el.

Străduindu-se să-şi înfrâneze râsul, Kitty îi aruncă o pr ivire lui Richard şi văzu că se chinuia la fel. Îşi zise că acela fusese cel mai relaxat moment al serii.

— E lăudabil, Henry.

— Mulţumesc, Excelenţă.

Dintr-odată, Kitty auzi un scâncet şi nişte lovituri.

— Ai avut grijă cum trebuie de cadoul soţiei mele? într ebă Richard.

— Da, domnule. L-am ţinut sub birou ca să nu-l vedeţi înainte de a fi pregătit.

— Presupun că acum ar fi un moment potrivit. Arătân d spre un scaun, i se adresă tinerei ducese: Aşază-te ca să-ţ i arătăm cadoul!

— Nu trebuie să-mi dai… îngăimă ea derutată.

— Dar vreau.

Kitty se aşeză şi urmări nerăbdarea cu care băiatul se duse în spatele biroului. Chiar şi soţul ei se comporta aproa pe ca un copil. Când ridică o cutie fără capac, scâncetele şi loviturile se intensificară, iar stomacul ei începu să se strân gă. Nu-i plăceau câinii de când o speriase unul în copilărie. Pisicile, pe de altă parte, le iubea. Puii de pisică îi adora. „T e rog, nu-mi dărui un câine”, îl imploră în gând.

Dar asta se întâmplă. Cu aşteptarea clar întipărită pe chip, Richard puse cutia în faţa ei şi se ghemui lângă ea. Ap lecându-se uşor, ea se uită în cutie.

Un câine. Un câine mic. Un pui, probabil. Cu o blană m aro-roşcat şi o fundă verde uriaşă legată la gât.

— E un spaniei, îi explică el.

— Da, văd asta.

— M-am gândit că te vei simţi mai puţin singură. Petre c mult timp ocupându-mă de afaceri şi de proprietăţi. Nu a m timp să mă joc precum… Vocea i se sparse.

— Precum Farthingham.

— Da.

— Puteţi s-o luaţi în braţe, o îndemnă Henry, aplecând u-se spre cutie şi ridicând căţelul.

— Nu, nu, spuse Kitty sărind în picioare şi depărtându-se repede de cutie.

Cei doi se uitară la ea de parcă era ieşită din minţi.

— Îmi pare rău, îmi pare rău! Pur şi simplu nu îmi plac câinii.

Henry o privi de parcă lovise căţelul.

— Cum se poate să nu vă placă câinii?

— Henry, îl mustră Richard ferm, nu se cade să-i pui întrebări Excelenţei sale.

— Îmi pare rău, bâigui puştiul, arătând sincer contrariat.

— De ce nu duci câinele să doarmă cu tine în noaptea asta? îi sugeră Richard.

— O păstraţi, domnule?

— Sigur. Îmi plac câinii. Dar cred că ne vom lipsi de fundă.

Henry rânji.

— Va fi foarte bucuroasă, domnule.

— Sunt sigur de asta. Haideţi, plecaţi acum!

Ţinând câinele în braţe ca pe un bebeluş, băiatul ieşi din cameră.

— Îmi pare sincer rău, îi spuse ea lui Richard.

— La fel şi mie. Mama ta a menţionat că îţi plac pisicile. Din păcate, nu am luat în considerare faptul că s-ar putea să nu-ţi placă deloc câinii. Şi ar fi trebuit să o fac, dat fiind că nu mă dau în vânt după pisici. Dar mă voi gândi să îţi iau câteva.

— Nu, Richard, nu am nevoie de pisici. Nu m-am jucat cu ele de mult, şi în câteva luni voi fi prea ocupată ca să mă simt singură.

— Da, asta fără îndoială. Vrei să îţi torn nişte vin? Am unul vechi bun.

— Nu, chiar sunt prea obosită.

— A fost o zi lungă. Se uită în spatele ei. Da, Watkins?

— Camerista Excelenţei sale a ajuns. Am trimis-o sus, în dormitorul Excelenţei sale.

— Mulţumesc, Watkins.

După ce majordomul se retrase, Richard îi întinse cere monios mâna lui Kitty.

— Te conduc în cameră.

— Nu e nevoie.

— Cum doreşti.

— Atunci, noapte bună.

Recunoscătoare pentru consimţământul lui, dornică s ă petreacă puţin timp singură, se îndreptă grăbită spre uşă, unde se opri brusc.

— Ţi-ai dat seama că e nevoie, nu-i aşa? întrebă el, iar ea ar fi putut jura că îi sesizase umorul din voce.

Fără să se întoarcă, simţindu-se ca o idioată, încuviinţ ă încet din cap. El veni în dreptul ei şi întinse braţul. Când ri dică privirea, Kitty îl văzu zâmbind binevoitor.

— Sunt obişnuită cu independenţa.

— Nu intenţionez să te privez de ea.

— Dar toate aspectele juridice ale unei căsătorii prive ază femeile de libertate.

— Nu şi în căsnicia noastră.

Richard ieşi din bibliotecă şi merse pe coridor până aj unseră la holul de intrare, de unde porneau scările curbate spre primul etaj.

— Dacă ai o asemenea părere nefavorabilă despre că snicie, de ce ai acceptat să te măriţi cu Farthingham?

— Îmi plăcea.

— Îl plăceai? repetă el ridicând ostentativ o sprâncean ă. Credeam că l-ai iubit.

— Aşa e. Dar îl şi plăceam.

— L-ai iubit? Deci nu-l mai iubeşti?

Se simţi prinsă în cursă.

— Încă îl mai iubesc. Da. Îl voi iubi întotdeauna.

— Nu vreau ca el să se afle între noi în noaptea asta.

— Nu pot pur şi simplu să mi-l scot din inimă ca şi cu m nu ar fi existat.

— Atunci nu-mi dai de ales. Trebuie să îl scot eu pentr u tine.

Gura lui coborî peste a ei cu o hotărâre neînduplecată. Toate tradiţiile legate de noaptea nunţii se duseră pe apa s

âmbetei, ca şi cum ar fi fost numai nişte accesorii menite să ascundă adevărata natură a ritualului nupţial. Un colţ din m intea ei o îndemna să reziste invaziei întreprinse de limba l ui, gustul lui, căldura lui umedă. Să nu salute dorinţa care o înfiora pe măsură ce îi întâlnea limba şi îl strângea în braţe, lipindu-şi trupul de al lui.

Cu mănuşile încă pe mâini, Richard îşi înfipse degetel e în părul ei atent coafat, îi dădu capul pe spate şi îi înclină gura, potrivind-o mai bine sub buzele lui. Kitty era vag conş tientă de agrafele care îi scăpau din păr şi căde au cu clinch et pe podea, şi mult mai conştientă de respiraţia lui aspră, de intensificarea explorării lui, de parcă ar fi încercat să o d evoreze.

Părul i se revărsă pe umeri, în lungul spatelui, iar gea mătul lui triumfal răsună în hol. Câştiga acest meci atât de uşor, cucerind şi obţinând exact ceea ce spusese că avea s ă obţină!

Îşi desprinse gura de a ei. Deschizând ochii, Kitty îi citi în privire dorinţa abia stăpânită.

— Vin în curând să îţi spun noapte bună.

Încercând încă să îşi recapete controlul, ea încuviinţă din cap. El se răsuci pe călcâie şi o luă înapoi pe scări în jos.

Când Kitty intră în dormitor, Nancy se ridică s-o întâm pine.

— Ah, Excelenţă! Vă pot ajuta să vă pregătiţi pentru n oaptea nunţii?

Poate era ambianţa necunoscută, revederea lui Nanc y, cu zâmbetul ei cald pe chipul familiar, înţelegerea faptulu i că lui Richard nu i-ar fi luat mult să îşi ţină promisiunea de a i-l scoate pe Nicky din inimă, sau certitudinea că intenţion a să se întoarcă pentru mult mai mult decât urarea de noap te bună… Sau poate era pur şi simplu căţelul cu ochii mari, migdalaţi, pe care nu fusese capabilă să-l ia în braţe. Sau zi ua lungă şi noaptea şi mai lungă care urma.

Oricare ar fi fost motivul, Kitty izbucni în lacrimi.

În bibliotecă, Richard îşi turnă o cantitate generoasă d e whisky şi bău jumătate înainte de a-şi duce scaunul în faţ a şemineului rece. Ar fi trebuit să o ducă la Drummond Man or, acolo unde ar fi avut acces la băi şi la mare. Nu ar fi treb uit să-i dăruiască un câine. Ar fi trebuit să-i facă rost de o pi sică, chiar dacă lui nu-i plăceau bestiile acelea blănoase.

Câinii îi erau loiali stăpânului. Din ce îşi putea da sea ma, pisica îşi era loială doar sieşi.

Luă încă o gură zdravănă de alcool, oftă adânc, se lăs ă pe spătar şi închise ochii. Problema nu era câinele. Era Fa rthingham. Felul în care ea se agăţa de amintirea lui. La nai ba cu toate! Individul fusese cu ei la biserică în timp ce îşi r osteau jurămintele.

Pentru numele lui Dumnezeu, nu avea să permită ca a cel bărbat să împartă patul cu el şi nevasta lui!

Oftă din nou. Loialitate şi dragoste. Se temea că într-o zi va trebui să aleagă între ele. Şi atunci? Putea trăi cu trăd area pe conştiinţă?

Deschizând ochii, goli restul paharului. Trădarea loialit ăţii sau a dragostei era o formă de înşelătorie. Nu era genul de bărbat care să înşele.

Avea să i-l scoată pe Farthingham din inimă. Avea să f acă asta bazându-se pe aptitudinile şi devotamentul său, n u trădându-l pe Farthingham. Ea nu trebuia să afle niciodat ă adevărul despre Farthingham sau despre moartea lui. Ad evărul nu ar fi rezolvat nimic, i-ar fi rănit doar sufletul.

Iar el o iubea prea mult ca să rişte acel rezultat, ar fi f ăcut orice să se asigure de fericirea ei. Nu putea decât să s pere că, în timp, avea să ajungă să îl iubească. Şi în acest s cop era hotărât să facă tot ce îi stătea în putinţă.

Se ridică din scaun. Kitty se pregătea pentru el. Era ti mpul să se pregătească şi el la rândul lui. Avea să-i fure ini ma, şi asta fără să dezvăluie secretele lui Farthingham.

Capitolul 23

Kitty se trezi sub o atingere uşoară ca o pană de-a lun gul bărbiei care urcă în cercuri spre ureche, urmată de o ciu gulire blândă a lobului şi o respiraţie caldă care-i învăluia g âtul. Deschise ochii. Era încă noapte. Camera era luminată slab de lampa cu gaz pe care o lăsase aprinsă ca să nu ado armă în timp ce-şi aştepta soţul. Se părea că adormise chia r şi aşa.

Sprijinit într-un cot, Richard era întins lângă ea, adem enind-o din letargie cu mângâieri lente şi uşoare. Pe chipul l ui trona un zâmbet amuzat şi mulţumit. Deşi era sigură că e l nu ar fi apreciat descrierea, îşi spuse că era un zâmbet foa rte drăguţ.

— Îmi pare rău, murmură ea.

— Pentru ce?

— Pentru că am adormit în timp ce te aşteptam.

— Kitty, trebuie să înveţi să nu-ţi mai ceri scuze faţă d e mine. Sunt puţine lucruri pe care le-ai putea face care să necesite asta. Trasându-i cu degetul conturul feţei, şopti: N u-ţi poţi imagina cât de des m-am gândit cum ar fi să te am în patul meu.

Ea înghiţi anevoie. Respiraţia i se opri în plămâni când degetul lui îi traversă gâtul şi se îndreptă spre primul nastur e al cămăşii de noapte. Cu un singur gest, nasturele fu desf ăcut, după care el trecu la următorul, la următorul şi la urm ătorul… privirea rămânându-i aţintită pe decolteul tot mai l arg.

Cu fiecare nasture care se desfăcea, inhibiţiile ei păre au să scape de constrângerile pe care şi le impusese singur ă. Deşi era învelit şi nu îşi aducea aminte când se strecuras e lângă ea, ştia că nu avea haine pe el. Gura i se uscă la gâ ndul călătoriei ce urma, călătorie pe care o aştepta cu dispe rare.

Când desfăcu şi ultimul nasture, Richard îi aruncă o pr ivire înfierbântată, apoi, respirând tot mai greu, prinse colţu

l materialului şi îl trase încet în lături, o parte, apoi cealaltă. Kitty se gândi că poate ar fi trebuit să se acopere, dar el o mai văzuse astfel; în plus, era fermecată de veneraţia cu ca re o privea, ca şi cum nu mai văzuse niciodată ceva atât de frumos.

Cu ochii închişi, cu genele lungi odihnindu-i-se pe obra z, îi cuprinse un sân şi îşi lăsă capul în jos.

Prima smucitură blândă aproape o făcu să sară din pa t din cauza senzaţiilor pe care i le provocă, de parcă ar fi fo st îngrădite până atunci şi fuseseră brusc dezlănţuite. Îi scă pă un scâncet în timp ce se rostogoli către el şi îşi plimbă d egetele prin părul lui. Acum că era căsătorită, se aşteptase ca flacăra să scadă, se gândise că furtuna care părea să o î mpresoare mereu, ori de câte ori o atingea, ori de câte ori o săruta, avea să se calmeze.

Dar nu se calmase nimic. În schimb, părea că, odată c u rostirea jurămintelor, trupul ei întâmpina dezlănţuit plăcer ile pe care le aducea cu sine căsătoria. Şi nu putea să nege că erau multe plăceri, adunându-se, învârtindu-se, urcând p e noi culmi, pe măsură ce respiraţia lui devenea tot mai asp ră şi îi săruta cu lăcomie sânii, sfârcurile, valea dintre clavic ulă şi gât... pe ea.

Sărutul era profund, puternic, înfometat. Buzele lor er au încleştate ca şi cum s-ar fi împreunat pe vecie, trup cu s uflet, suflet cu inimă. Ca şi cum în acea noapte trupurile lor aveau să rostească jurăminte pe vecie, la fel ca acelea rosti te mai devreme.

Fără să îşi desprindă gura, el se mişcă şi îşi strecură b raţele sub ea, astfel că se ridicară amândoi în şezut. Gura lu i călători de-a lungul gâtului ei în timp ce mâinile îi trăgeau cămaşa de pe umeri până când îi ajunse în jurul şoldurilor. Î i sărută vârful umărului, dosul umărului, curbura din lateral ul gâtului, un sân, o coastă, pântecele, şoldul. Îi trase căma şa peste coapse, apoi peste picioare, dezmierdându-i în tre cere gambele fine. Peste o clipă gura lui urmă calea deschis

ă de mâini, mai întâi pe o parte, apoi pe cealaltă.

Ea privea uimită cum muşchii spatelui i se umflau şi s e contractau cu fiecare mişcare. Îşi petrecu mâinile peste e i, disperată să *ofere,* temătoare în acelaşi timp, neştiind ce era acceptabil şi ce era lasciv.

Cum putea o doamnă să nu se comporte ca o prostitu ată când dorea tot ceea ce el îi oferea?

Richard o întinse pe spate pe pat, sprijinindu-i capul p e pernă. Ea abia dacă putea gândi din cauza senzaţiilor car e i se acumulau în trup. Piele pe piele, şold la şold, piept la piept. Mâinile şi buzele lui hoinăreau pe întregul ei trup, de l a frunte la degetele de la picioare, de la călcâie la ceafă, înt orcând-o pentru a ajunge mai uşor la fiecare părticică pe ca re voia să o chinuiască.

Şi era un chin. Dulce, un chin dulce. Fierbinte şi desfăt ător. Decadent şi pur. Cum putea fi cel mai bun şi cel mai r ău lucru? Cum reuşea să o facă să tânjească după fiecare a tingere a lui?

Apoi el se cuibări între coapsele ei, strecurându-se în i nterior, retrăgându-se doar pentru a se întoarce cu mai mar e forţă, împingând din nou şi din nou, până când trupul ei îl trase de tot înăuntru şi se închise strâns în jurul lui.

Se ridică deasupra ei şi începu să se legene, fiecare m işcare sporind plăcerea, intensificând presiunea şi tensiune a, până când ea se zvârcoli sub el, chemând eliberarea.

Eliberarea glorioasă care sosi cu mii de stele colorate î n spatele pleoapelor închise. Arcuindu-şi spatele, scoase un strigăt care fu acoperit de geamătul lui grav de satisfacţie î n timp ce se adâncea în ea pentru ultima oară.

Vlăguită, abia mai putând să răsufle, îi privea fruntea plecată şi umerii umezi de efort, conştientă de tremurul din braţele lui în timp ce şi le încorda ca să n-o strivească.

În cele din urmă, Richard se dădu jos cu băgare de se amă, apoi se prăbuşi pe burtă lângă ea, cu braţele grele pe ste pântecul ei şi degetele curbate posesiv pe şold.

O sărută pe umăr, şi gura îi rămase acolo. Numai dup ă ce observă că respiraţia i se stabilizase, îşi dădu seama Ki tty că adormise.

Contemplă trupul întins lângă ea, felul în care broboa nele de sudoare îi străluceau pe spate şi pe fese în lumina l ămpii, aşa cum străluciseră stropii de apă în lumina soarelui în acea primă dimineaţă în care îl zărise. Nu îi plăcea s-o re cunoască, dar îl considera şi acum magnific. Îi plăcuse la ne bunie să încerce întreaga măsură a puterii lui, însă asta n-o făcea decât să îşi dorească mai mult.

Părea aproape mort. Dacă respiraţia lui caldă nu i-ar fi mângâiat braţul, ar fi putut să-l creadă cu adevărat mort. S e întrebă dacă l-ar fi putut ademeni din letargie, aşa cum o ademenise el pe ea. Alungă însă gândul de îndată ce se înfi ripă.

O doamnă nu trebuia să fie desfrânată, să strige ca o sălbatică. Se gândea să-l trezească, deşi nu avea habar ce-ar fi putut să-i spună.

Richard se trezi cu mirosul moscat de sex umplându-i nările, cu strigătele lui Kitty răsunându-i încă în urechi şi tru pul atât de satisfăcut, încât crezu că nu avea să se mai mişt e vreodată. Şi poate ar mai fi rămas în acea poziţie dacă nu şi-ar fi dat seama treptat că trupul lui era singurul care ema na căldură. Era singur în aşternut.

Cu inima bubuind, sări în sus, dar se linişti când obser vă silueta lui Kitty. Stătea ghemuită, cu picioarele îndoite su b ea, pe unul din scaunele aflate în faţa şemineului. Purta di n nou cămaşa de noapte. Păcat! Deşi, privind în urmă, îi făc use plăcere să i-o dea jos prima dată. Îi făcuse plăcere şi a doua oară, cu toate că la următoarea ocazie avea să se miş te mai repede.

Îşi luă halatul de mătase de la capătul patului unde îl l ăsase mai devreme, înainte de a se strecura sub pături lâng ă ea. O privise vreme îndelungată înainte de a începe acţiu nea încântătoare de a o trezi.

Legându-şi cordonul, se îndreptă către ea, fără ca pici oarele lui goale să facă vreun zgomot pe covoarele groase. Kitty nu dădu niciun semn că îl auzise coborând din pat sau că era conştientă de apropierea lui. În acel moment, Richar d văzu ultimul lucru la care se aştepta, ultimul lucru pe care voia să-l vadă: lacrimi umezindu-i obrajii. Judecând după ex presia ei sfâşietor de tristă, ştia că nu erau lacrimi de bucuri e sau de celebrare, ci mai degrabă de dezamăgire, poate re gret.

Cu inima deznădăjduită şi realizând că poate fusese p rea arogant să creadă că o putea face fericită, îngenunche î n faţa ei.

— Kitty?

Fără să-l privească, ea clătină din cap.

— Nu-ţi poţi imagina cât de mult nu mi-am dorit asta.

Simţi cum inima i se strânse.

— Ai mai spus asta.

Cu ochi imploratori, inundaţi de lacrimi proaspete, ea î l privi şi spuse aspru:

— Sunt exact ca mama, deşi m-am străduit atât de m ult să nu fiu!

Îşi duse mâna la gură, înăbuşindu-şi scâncetele. Richa rd nu mai înţelegea nimic.

— De ce nu ai vrea să fii ca ea? Mama ta este cea mai graţioasă, elegantă…

— Nu. Kitty clătină din cap cu tristeţe. Madeline Rober tson este mama mea de suflet. Jessye Bainbridge este mam a trupului meu, şi trupul meu – înghiţi cu dificultate şi îşi şte rse nasul cu mâneca cămăşii de noapte – trupul meu tânjeş te să fie ca al ei: comun şi trivial. Fiica unui cârciumar s-a d esfătat cu atingerea unui bărbat, m-a născut fără să fi fost măritată şi m-a dat primului cuplu care i-a ieşit în cale. Şi ia tă-mă, cu nimic diferită de ea. Când acest copil se va naşte, toată Anglia va şti că m-am culcat cu tine înainte de nuntă.

— Ai fost adoptată?

Punea accentul pe un detaliu minor, având în vedere t ot ceea ce-i dezvăluise.

— Da. Sunt un copil din flori. Nelegitim. Oamenii din t agma aceasta nu sunt priviţi cu ochi buni pe aici, nu-i aşa?

— Nu au dreptul la moştenire, spuse Richard maşinal, ca şi cum asta ar fi fost important, nu faptul că se căsătoris e cu o femeie de descendenţă dubioasă. El îşi putea urmări istoricul familiei cu generaţii în urmă, prin certificate de naş tere, deces şi, da, căsătorie. Farthingham ştia?

Ea râse aproape isteric şi scutură din cap.

— Sigur că nu. De ce mi-aş fi dezvăluit ruşinea în faţa lui sau a oricui altcuiva? Îţi spun ţie doar pentru că dovada r ădăcinilor mele se manifestă de fiecare dată când mă ating i. Mă zvârcolesc şi ţip ca o sălbatică. Am un comportament dezgustător. Nu ştiu cum mă tolerezi.

Richard se lăsă pe călcâie, atât de uimit de comentari ul ei încât rămase fără grai. Dacă deschidea gura, îi era tea mă că avea să râdă. Kitty era ghemuită în scaun, cu braţele încolăcite strâns în jurul trupului, cu lacrimi în ochi, crezând că el îi socotea reacţiile dezgustătoare? Când, în realitate, îl desfăta în toate privinţele?

— Kitty…

Îi scăpă un hohot de râs şi închis brusc gura.

— Nu e amuzant.

El îşi drese glasul, înghiţi, apoi şi-l drese din nou.

— Îmi dau seama. Îşi drese din nou glasul. Kitty, îţi tol erez comportamentul pentru că te iubesc şi în plus…

— Nu. Nimeni nu ar trebui să tolereze un asemenea c omportament. În pofida oricărei afecţiuni faţă de acea pers oană. Mă gândeam că, dacă mi-ai pune căluş la gură şi m-ai lega de pat, atunci nu m-aş mai zvârcoli şi nu aş mai putea striga.

Se străduí intens, dar în final râsul câştigă, un hohot r ăsunător ce reverberă prin cameră. Ea îl lovi uşor peste um ăr.

— Nu mai râde!

Dar el râse şi mai tare.

— Doamne, Dumnezeule, eşti cât se poate de serioas ă!

— Da! Sări de pe scaun şi începu să îi lovească umerii. Încetează! Încetează!

O prinse de mâini, o răsuci cât de blând putu, atent la situaţia ei delicată, până când ajunse pe spate, prinsă sub g reutatea trupului lui, cu mâinile imobilizate deasupra capul ui. Respirau în tandem, astfel că sânii i se atingeau ritmic d e pieptul lui.

— Îmi pare rău, Kitty! Nu ar fi trebuit să râd. Situaţia t a nu e amuzantă, şi trebuie – îşi drese glasul şi îşi înghiţi ho hotul de râs care căuta să scape – să tratez această chestiu ne cu seriozitatea pe care o merită. Cu degetul mare, adun ă lacrimile care i se rostogoleau pe obraji. În noaptea aceea în grădina lui Farthingham, spuneai să te îngrozesc. Din cau za felului în care te simţeai când te atingeam?

Ea încuviinţă, apoi scutură din cap când noi lacrimi înc epură să-i şiroiască pe faţă.

— Nu doar asta. Nu trebuie decât să te uiţi la mine… s au să fii în aceeaşi încăpere cu mine. Clătină din cap mai vi guros. Nu, nici măcar asta. Când sunt singură în cameră, m ă gândesc neîncetat la tine. Cum te-am văzut în prima dimi neaţă.

Era extrem de interesant, se gândi el în timp ce-i dez mierda tandru obrajii.

— Nu face asta! îi ordonă ea.

— Îţi vine să strigi?

— Da!

— Farthingham nu te-a făcut niciodată să vrei să strig i, nu-i aşa?

— Sigur că nu. Cu Nicky eram în siguranţă. Întotdeaun a.

Apropo de barbarie, el se simţi brusc ca un şef de trib

care câştigase un regat. Pentru prima dată din după-amiaza furtunii, simţi că scăpase de vina apăsătoare. Avusese drep tate în tot acest timp. Kitty îi aparţinea. Poate că nu îi plăce a, poate că nu voia să recunoască, dar trupul ei ştia ceea c e inima refuza să admită.

— Nu îţi voi pune căluş, Kitty, murmură el înainte de a o săruta apăsat în locul sensibil de sub ureche. O auzi cum t rase aer în piept. Nu te voi lega. Gura lui trecu pe partea ce alaltă şi o sărută şi acolo. Ştii de ce?

— Nu.

El înălţă capul şi o privi. Îşi ferise ochii, dar tristeţea ei era vizibilă.

— Priveşte-mă, Kitty!

— Nu.

— Kitty!

În cele din urmă se uită la el. Îi eliberă încheieturile şi îi cuprinse faţa în palme, mângâindu-i obrajii cu vârful dege telor.

— Nu voi face nimic din ceea ce ai cerut, pentru că îm i place mai mult decât orice să te aud strigând.

— Dar e barbar.

— Ah, da. Aşa este. O sărută pe bărbie. Cândva o să t e rog să-mi povesteşti toate lucrurile la care te-ai gândit câ nd erai singură în cameră.

— Nu.

— Ba da. Între timp, intenţionez să te fac să strigi din nou.

Lăsă capul în jos, însă ea îl apucă de păr şi i-l ridică la loc.

— Te rog, nu! E jenant.

— Nu e nicio ruşine în asta. Ai idee câţi bărbaţi trec pr in viaţă cu soţii docile care stau întinse sub ei din datorie şi se gândesc la ultimele modele de rochii în timp ce soţii lor î şi văd de treabă?

Ea făcu ochii mari.

— Modele de rochii. M-aş putea gândi la modele de ro chii ca să-mi distrag atenţia. Sau şi mai bine, aş putea recit a Shakespeare în gând. Am memorat *Romeo şi Julieta* mai d emult. Va trebui să-mi împrospătez memoria. Ai un volum î n bibliotecă?

— Da, dar nu ţi-l voi da. Nu vreau să-ţi fie distrasă ate nţia. Vreau să strigi, să te zvârcoleşti şi să explodezi de plăc ere.

— De ce?

— Pentru că vreau să te bucuri că mă ai în patul tău la fel de mult cum mă bucur eu să mă aflu în el.

— Dar tu nu strigi.

— Eu gem. O sărută pe buze. Oftez. O sărută pe gât. Mă tângui.

— Pentru tine cum este?

— Glorios, o informă el rânjind. Trupul îmi arde, se înti nde, se contractă, tinde spre salvare.

— Ai adormit imediat după, spuse ea, ca şi cum l-ar fi certat.

Rânjetul lui se lărgi.

— Da. Acesta este semnul că a fost foarte, foarte bin e. Când nu mă mai pot mişca nici dacă mi-ar depinde viaţa de asta.

— Dar ce simt eu pare atât de păcătos, murmură ea u mezindu-şi buzele.

— Nu e nimic rău în asta, draga mea!

— Întotdeauna am crezut că e ceva rău.

— Ei bine, nu e, zise el începând să-i descheie nasturi i. Majoritatea bărbaţilor au amante pentru că au nevoie de un pic de păcat din când în când, iar soţiile lor sunt prea oc upate să se gândească la modele de rochii sau să recite din Shakespeare. Eu sunt atât de norocos, pentru că soţia mea îmi satisface toate nevoile. Nu va trebui să calc strâmb nici odată. Ţintuind-o cu privirea, adăugă: Şi mă voi strădui din răsputeri să mă asigur că nici tu nu vei simţi nevoia să calci

strâmb vreodată.

Îşi coborî gura pentru un nou sărut, iar flacăra dintre e i se aprinse ca şi cum tăciunii dorinţei avuseseră nevoie do ar de o mică scânteie pentru a lua foc. O putea avea acolo pe jos, pe scaun, pe drumul către pat. Retrăgându-se, văzu îndoielile înceţoşându-i privirea. Încă nu-i venea să creadă c ă, în mod paradoxal, tot ce îi atrăgea pe unul la altul era ac elaşi lucru care ameninţa să-i ţină la distanţă.

— Să ne întoarcem în pat.

— Ca să dormim?

— Ca să strigăm, o corectă el. Apoi să dormim. Se ridi că şi, ţinând-o de mână, o conduse la pat. Dă-ţi jos hainele, îi ordonă, începând să se dezbrace în grabă.

Se aşeză pe marginea patului şi privi cum cămaşa de noapte se undui de-a lungul trupului ei până pe podea.

— Nu te întinzi? se miră Kitty.

— Nu de data asta. Aşază-te la mine în poală.

— Sună indecent.

— Numai dacă tu nu vrei şi eu te forţez. Dar nu te voi forţa niciodată, Kitty. Te îndemn, totuşi, să încerci.

Ea îşi muşcă buza şi se încruntă înainte de a se posta î n faţa lui. Întinzându-se, el îi apucă şoldurile şi o trase mai î n faţă.

— Haide, urcă-te la mine în poală, cu genunchii pe pa t.

Ea făcu aşa cum îi spuse, cu pântecele în dreptul piep tului lui şi sânii în dreptul feţei.

— Mmm, încântător, şopti el, luând un sfârc roz în gur ă.

Kitty gemu, degetele i se înfipseră în umerii lui, şi cap ul îi căzu pe spate. Richard îşi strecură mâna între coapsele ei, verificând dacă era pregătită. Era fierbinte şi umedă. O p ătrunse blând, lăsându-se împresurat cu totul de căldura ei dumnezeiască. Spera că nu avea să mai dureze mult până s ă strige, deoarece era aproape de a striga chiar el.

— Vezi? Aşa am acces la tine în totalitate. La spate, la pântec, la sâni – pe care, apropo, îi ador nespus.

Îşi zise că, dacă lumina ar fi fost mai puternică, ar fi v ăzut-o roşind. Punându-i o mână căuş pe ceafă, îi conduse g ura către a lui şi se desfătă cu suspinul dulce al capitulării e i. Îi ghidă cu răbdare mişcările şoldurilor, iar când Kitty prin se ritmul, el îşi întoarse atenţia spre alte plăceri, plimbându -şi degetele alene peste şira spinării, peste talia fină, peste pântecul plat. În sus şi împrejur. În jos şi împrejur, în timp c e mâinile ei dezmierdau la fel de frenetic fiecare părticică a lui la care putea ajunge. Aşa cum remarcase el cu doar câte va clipe înainte, gemea, ofta, se tânguia, se încorda…

Kitty începu să scoată mici scâncete care urcară în cr escendo pe măsură ce trupul ei se strâmta în jurul lui. Când strigă, Richard o ţinu strâns pe loc şi îşi pompă sămânţa în ea, simţindu-şi propria eliberare ca pe un val ce se izbea vio lent de ţărm. Într-un târziu, o cuprinse în braţe mai ferm şi s e lăsă în jos pe pat până când trupul ei inert fu tolănit peste al lui.

Chiar înainte să adoarmă, Richard se gândi că îi era so rtită o viaţă foarte scurtă, dar cu siguranţă glorioasă, dacă aveau să facă dragoste cu aceeaşi intensitate şi în continua re.

Capitolul 24

Când se trezi, Kitty văzu, în lumina puternică a dimine ţii, braţul soţului ei care-i înconjura talia şi mâna care-i acop erea protector sânul.

Soţul ei. Încet, îşi trecu degetele prin părul lui, gândin du-se că avea mare nevoie de un pieptăn, apoi îşi puse pal ma pe obrazul lui aspru. El deschise alene ochii, moment în care un zâmbet de fericire îi apăru pe faţă.

— Cum te simţi în dimineaţa aceasta, Excelenţă?

— Mi-e puţin rău.

Zâmbetul lui fu înlocuit numaidecât de o expresie încr untată.

— Nu te simţi bine?

— Dimineaţa nu, în perioada aceasta.

Privirea lui coborî către pântecul ei.

— Ah. De ce ai nevoie?

— Nişte ceai şi pâine prăjită.

Rostogolindu-se uşor, Richard se întinse şi trase de co rdonul clopoţelului. Ea dădu să se ridice, dar se trezi că mâ na lui îi cuprinse talia, trăgând-o înapoi în pat.

— Unde crezi că pleci?

— Să mă îmbrac.

— Încă nu.

Când se auzi o bătaie scurtă în uşă, Kitty îşi trase pătu rile până la bărbie. Nancy îşi făcu intrarea în cameră cu o sc urtă plecăciune.

— M-aţi chemat, Excelenţă?

— Da, spuse Richard. Te rog să aduci nişte ceai şi pâi ne prăjită pentru Excelenţa sa.

— Desigur, domnule.

Uşa se închise.

— Nu sunt bolnavă, protestă Kitty. Nu trebuie să stau î n pat.

El îi zâmbi năzdrăvan.

— O, ba da! Trebuie să stai în pat. Încă nu am termina t cu tine, frumoasa mea ducesă.

— Dar s-a făcut ziuă!

— Aşa te pot vedea mai bine, draga mea.

— Nu vorbeşti serios, bombăni ea cuibărindu-se la loc în aşternuturi. Cum Richard se mulţumi să ridice din sprânc ene, insistă: în timpul zilei?

— De ce nu?

— Eşti nesătul.

Rânjind, îşi petrecu degetele de-a lungul braţului ei.

— Să sperăm, nu-i aşa?

— Numai la asta te gândeşti? îl întrebă ea cu o lucire de amuzament în ochi.

El încuviinţă din cap.

— În cea mai mare parte a timpului. Tu nu?

Kitty întoarse capul spre fereastră.

— Cum de nu eşti stânjenit niciun pic?

— Cum poţi tu să fii atât de stânjenită?

Se uită din nou la el. Privirea lui denota compasiune şi înţelegere când murmură:

— Te voi ţine aici până te vei simţi în largul tău.

— Şi dacă nu voi fi niciodată?

— Atunci voi muri satisfăcut, zise el sărutându-i umăr ul gol.

— De ce e nevoie ca să mă deprind cu pasiunea?

— De exerciţiu, presupun. Înălţă capul şi rânji. Te simţ i mai în largul tău acum?

— Mai mult decât azi-noapte. Mărturisesc, mi-e jenă. T oate lucrurile pentru care mi-am făcut griji…

— Mă fac să te ador şi mai mult.

După o bătaie scurtă în uşă, Nancy intră cu o tavă pen tru micul dejun. Richard o ajută pe Kitty să se ridice, punân du-i perne la spate şi asigurându-se că era bine acoperită c u păturile. Camerista îi aşează tava în poală.

— Mulţumesc, Nancy.

— Cu plăcere, Excelenţă. Am adus o tavă şi pentru Ex celenţa sa.

Nancy o luă de la o servitoare care aştepta pe hol. Ta va lui

Richard avea un conţinut mult mai bogat, observă Kitt y. De îndată ce rămaseră singuri, începură să mănânce.

— Cât timp durează greţurile? vru el să ştie.

Sorbind din ceai, Kitty fu recunoscătoare pentru efect ul calmant pe care părea să-l aibă asupra stomacului.

— Vin şi trec toată dimineaţa. Am descoperit că pâine a prăjită uscată şi biscuiţii simpli îmi fac bine.

— Suferi şi în alte feluri?

— Nu aş numi-o suferinţă.

Luă o îmbucătură mică de pâine, privindu-l cum îşi mânca omleta. Brusc, el se opri.

— Te deranjează mirosurile din farfuria mea?

— Nu.

— Bine. Nu am mai stat în preajma unei femei însărcinate. Ce alte probleme mai ai?

— Mici dureri, recunoscu ea.

— Unde? Când ea îşi flutură degetul peste piept, o întrebă: Te dor sânii?

— Cum poţi s-o spui aşa, pur şi simplu? se indignă Kitty dându-şi ochii peste cap.

— Până la sfârşitul acestei zile te voi face să te simţi mai în largul tău cu propriul trup şi cu al meu, hotărî Richard.

Ea aproape se înecă muşcând din pâine.

— Mă simt perfect în largul meu cu trupul tău!

— Nu. Te simţi în largul tău când vine vorba de spatele şi de umerii mei, ocazional de fesele mele, dar trupul e mult mai mult decât atât.

— Nu vrei să spui... îngăimă ea străduindu-se să-l privească în ochi.

Richard ridică o sprânceană şi încuviinţă din cap.

— Ce ar trebui să fac cu el?

— Ar fi frumos să-l atingi. Ar fi şi mai bine să-l cuprinzi cu degetele. Să-l mângâi, să-l dezmierzi. Să îl săruţi.

Înmărmurită, se opri din mestecat.

— Să îl sărut? Clătină din cap. Niciodată. Nu, nici nu îmi pot imagina.

— Nici măcar când erai singură în cameră?

— Sigur că nu!

— La ce te gândeai?

— Sigur nu la asta.

Să îl sărute? Ce idee! Îl blestemă pentru că i-o sădise î n minte.

Nu, nu avea să o facă niciodată. Niciodată. Totuşi, nu putea să nu se gândească la asta.

*

Richard era în rai. Era în iad.

După micul dejun făcuse dragoste cu soţia lui din nou, apoi coborâse să facă o baie. În timp ce se scălda în apa cal dă îi venise o idee minunată: cum să o facă să se simtă în l argul ei în timp ce făceau dragoste.

Odată pierdută în toiul pasiunii, părea să se simtă des tul de confortabil. Deşi lui îi făcea plăcere să o seducă, nu s-ar fi supărat dacă, ocazional, ea ar fi preluat iniţiativa.

Prin urmare, acum stătea întins pe pat, cu mâinile sub cap, dându-i voie să îi exploreze trupul.

Promisese să ţină ochii închişi şi mâinile departe de e a. Kitty avea permisiunea să îl atingă oriunde voia, oricum v oia.

Descoperea cu repeziciune că soţia lui era pricepută l a tortură, îi mângâiase pieptul, abdomenul şi coapsele, iar a cum îşi plimba gura prin aceleaşi locuri.

Cu fiecare mângâiere, ea evita anume să atingă o anu mită parte a lui care avea nevoie de atenţie, implora să fie atinsă. De fiecare dată când mâinile ei se apropiau suficient încât să-l elibereze de chinuri, se retrăgea.

— Nu te gâdilă? îl întrebă, fluturându-şi degetele pest e abdomenul lui tremurător.

— Nu, spuse el printre dinţii încleştaţi.

Îşi apăsă gura pe pieptul lui, îi prinse sfârcul ferm între dinţi şi trase uşor. Auzindu-i geamătul grav, se grăbi să-i dea drumul

— Când gemi, îţi place ce fac?

— Da.

— Nu sună ca şi cum ţi-ar plăcea.

— Îmi place. Foarte mult.

Gura şi mâinile ei se perindau pe trupul lui cu o lentoa re ce-l scotea din minţi. Mai jos. Mai jos. Respiraţia lui deve ni sacadată.

Dintr-odată, buzele ei veniră lângă urechea lui.

— Sună de parcă ai dureri.

— Sunt în agonie.

În clipa aceea simţi o atingere uşoară ca o pană de-a l ungul bărbăţiei sale. Când ea îl prinse în căuşul mâinii, un fi or îi străbătu trupul, iar un geamăt îşi croi drum afară din pi ept.

O rostogoli pe spate, plonjă înăuntrul ei şi eliberarea v eni numaidecât.

— Nu terminasem să te ating, se plânse ea.

Chicotind, o sărută pe gât.

— Sunt mai mult decât dispus să te las să mă atingi di n nou.

— Dar totul se întâmplă mult prea repede când o fac.

— Numai pentru că m-ai înnebunit de nerăbdare.

— Ce vor crede servitorii despre noi? Suntem încă în p at, deşi e aproape după-amiază.

— Vor crede că stăpânul lor este un gentleman foarte norocos, unul al naibii de norocos.

*

Richard acceptă să plece abia după ce îşi terminară pr ânzul în pat, cu promisiunea de a nu se întoarce în dormitor ul ei înainte de lăsarea nopţii.

Prânzul în pat. Fusese absolut decadent. Şi distractiv. Richard era distractiv. Chiar era. O gâdilase, o sărutase, o r ăsfăţase. Da, trebuia să recunoască faptul că, într-adevăr, o răsfăţa.

Îi luase foarte puţin timp ca să se îmbrace. Era foarte nedrept că bărbaţii nu trebuiau să poarte corsetele şi fustel e şi toate zorzoanele pe care le purtau doamnele, se gândi Kitty. Trecuse o oră, şi ea tot nu era gata să iasă.

Nancy abia terminase să îi prindă părul şi acum o ajut a să îmbrace rochia pe care o alesese pentru acea după-am iază. Nu neagră, ci una verde-deschis, pentru că îi scotea în evidenţă ochii şi se gândise că soţului ei i-ar fi făcut plăcere să nu poarte doliu.

Brusc, îşi dădu seama că voia să îi facă pe plac.

Când Nancy îi încheie ultimul nasture, Kitty se duse la fereastră şi privi în grădină. Îl văzu pe Richard plimbându-s e pe cărare, sprijinit în baston. Căţeluşul ţopăia pe lângă el ca şi cum era deja un prieten credincios.

— Mai doriţi ceva, Excelenţă? o întrebă camerista.

— Nu i-am făcut niciun dar.

— Poftim?

Kitty clătină din cap.

— În graba de a mă mărita, nu m-am gândit să cumpă r un cadou de nuntă pentru soţul meu.

— Sunt sigură că ducele nu aştepta nimic.

— Tocmai de aceea ar fi trebuit să-i dau ceva. Nu ştiu nici măcar ce îi place.

— Majoritatea lorzilor se bucură să primească un moşt enitor cât de curând posibil.

Kitty se întrebă dacă avea să mai audă mult despre n ecesitatea unui moştenitor. Ţinând seama de felul în care e a şi ducele se înţelegeau – sau nu se înţelegeau – de atâta vreme, bănuia că purta în pântece o fiică. Cumva, nu crede a că el avea să fie dezamăgit. Deşi îi spusese că nu dorea s cuze din partea ei, simţi dintr-odată că erau multe lucruri p entru care trebuia să îşi ceară scuze.

— Cred că mă voi alătura soţului meu în grădină.

Se temuse că avea să se rătăcească, dar servitorii cu care se întâlnise îi oferiseră indicaţii cu mare amabilitate. G

rădinile lui Richard erau cu adevărat frumoase, cu mici iazuri şi cascade care se revărsau peste pietre. Unele aranjamente florale erau de-a dreptul uimitoare.

Înaintă pe cărarea pe care îl văzuse mai devreme până auzi scâncetul căţelului, urmat de râsul lui Richard. Când se apropie, câinele ţâşni către ea.

Richard se mişcă repede şi îl luă în braţe.

— O, nu, Briza Mării. Ducesei mele nu îi plac câinii.

Legănă la piept puiul care se zvârcolea, părând a nu fi câtuşi de puţin deranjat de faptul că îi lingea bărbia.

— Briza Mării? se miră Kitty.

— Nu îţi place?

— Vorbeşti serios?

— Tu cum i-ai spune atunci? o întrebă el întinzându-i patrupedul.

Ea privi cu atenţie blana maro-roşcat şi ochii mari şi negri.

— Nicolette, dacă tot e fetiţă.

Richard ridică o sprânceană.

— Crezi că Nicolette e un nume mai bun decât Briza Mării?

— Da.

— Nicolette. Pe scurt, Nicky, presupun.

— Te superi?

— Sigur că nu. Ţi-am spus dinainte că vreau doar să fii fericită. Îi zâmbi. Te încrunţi. La ce te gândeşti?

— Mă gândesc la durerile care te chinuie.

Zâmbetul lui pieri.

— E un preţ mic.

Îi spusese că gemea de plăcere, dar acum trebuia să se întrebe dacă nu cumva gemuse şi din cauza disconfortului.

— Ce ai făcut de te doare?

— Am dormit în pat. Ridică din umeri. De obicei dorm pe podea.

Ea făcu ochii mari.

— De ce?

— Suprafeţele dure şi plate îmi uşurează durerea.

— Te doare tare?

— Suportabil. M-am obişnuit de-a lungul anilor.

— Pune căţeluşa jos. Nu cred că îţi face bine s-o ţii aş a când ai dureri.

— E puţin zvăpăiată în dimineaţa aceasta. Va sări pe t ine.

— Atunci o să-i dau un şut.

Ştia că n-ar fi făcut-o. Spunea asta doar pentru că voi a ca el să lase animalul din braţe.

— Seamănă foarte mult cu mine. Se va întoarce.

— Atunci va trebui să încep să o plac, oftă ea.

Richard o privi gânditor.

— Să înţeleg că ai ajuns să mă placi şi pe mine?

Şovăielnic, se întinse şi mângâie căţeluşa, trăgându-şi mâna înapoi când încercă să o lingă.

— Eşti un tip interesant.

— Mă bucur că spui asta.

— Farthingham avea o părere foarte bună despre tin e. Întotdeauna îţi prezenta virtuţile.

— Nu te mușcă, spuse el, ca şi cum ar fi vrut să devie ze conversaţia de la Farthingham.

Era de înţeles că nu dorea să vorbească despre priete nul lui, se gândi Kitty.

— Te simţi vinovat de moartea lui?

— Mă simt vinovat pentru multe lucruri care s-au petr ecut în acea zi.

— Eu nu te învinuiesc.

— Dar el încă stă între noi.

— Nu atât de mult, cred. L-am iubit atâta vreme. Îmi li pseşte.

— Ştiu. Poate ar trebui să numeşti câinele Farthingha m.

— Poate, deşi nu e un nume feminin. Pare jucăuşă, la fel ca Farthingham. De unde ştii că nu mă va muşca?

— Nu i-ai dat niciun motiv să nu te iubească, deci va căuta să-ţi facă pe plac.

— Când eram foarte mică, m-a atacat un câine. Atingându-şi nasul, îi arătă. Am o cicatrice mică acolo unde m-a zgâriat cu dinţii. De atunci nu mi-au mai plăcut câinii.

— Nu mi-aş fi dat seama. Cicatricea nici nu se vede.

— Dar e acolo, zise ea scurt.

— Cred că adesea vedem lucruri pentru că vrem să le vedem. Ştii că cicatricea e acolo, deci o vezi. Eu nu ştiam că e acolo şi nu am văzut-o. Când eram tânăr am căzut într-un iaz. Nu învăţasem încă să înot. Aveam un setter irlandez foarte frumos. Câinele m-a apucat de cămaşă şi m-a tras afară din apă. Chiar cred că m-aş fi înecat dacă nu mă salva.

— Ce s-a întâmplat cu el?

— A murit acum mulţi ani. Eram bărbat în toată firea şi am plâns ca un copil – când nu mă vedea nimeni, desigur.

— Nu îmi pari genul de bărbat care ar plânge.

— Am plâns doar de două ori în viaţă. Când mi-am pierdut câinele şi când mi-am pierdut tatăl. Nu iubesc adesea, Kitty, nici nu iubesc multă lume, dar atunci când o fac, iubirea e profundă.

Ea încuviinţă din cap, nesigură dacă voia ca discuţia să urmeze acea cale. Într-un târziu murmură:

— Mi-am dat seama de asta.

— Dacă priveşti acest câine ca pe un pericol la adresa ta, aşa va fi. Va deveni ceea ce aştepţi tu să devină.

Mănuşa fusese aruncată.

— Mă laşi să o ţin în braţe?

— Da, desigur.

Kitty luă căţeluşa în braţe, surprinsă de moliciunea şi de căldura ei. O surprinse şi mai mult felul în care se liniştise, de parcă era fericită să i se cuibărească la piept.

— Ah, se pare că te recunoaşte de stăpână.

— Eu nu ţi-am făcut niciun dar, spuse ea abătută. Un dar de nuntă. Nu ţi-am luat nimic.

— Te-ai măritat cu mine, Kitty. E un dar suficient.

Capitolul 25

Kitty ştiuse dintotdeauna că o bună parte a vieţii de fe meie măritată presupunea scrierea de misive în două scopu ri: fie ca să mulţumeşti cuiva pentru vizită, fie ca să inviţi p e cineva în vizită. Nu se aşteptase să implice şi privitul neră bdător pe fereastră, întrebându-se când avea să se întoarcă soţul ei.

Căsătorită de numai trei zile, începuse să creadă că Ri chard avea să iasă rar din dormitor – gând care, trebuia să r ecunoască, n-o mai stânjenea. Lucrurile pe care le făceau n u încetau s-o uimească. Răbdarea lui, felul în care o învăţa, explicaţiile… nu-şi închipuise niciodată că putea găsi bucuri e în relaţiile conjugale. Cu siguranţă nu se aşteptase ca rea cţiile trupului ei la atingerile lui Richard să fie mai naturale decât fuseseră vreodată retragerile ei.

Încercă să-şi imagineze cum ar fi fost cu Farthingham, dar pur şi simplu nu reuşi. Probabil că partida de sex ar fi ţi nut puţin, la fel de puţin ca săruturile lui pe frunte şi pe obr az, după care ar fi plecat să se amuze cu prietenii. Fără înd oială, căsnicia cu Farthingham nu ar fi semănat deloc cu ac easta.

Ar fi fost mulţumită cu Farthingham pentru că nu ar fi ştiut că se putea şi altfel. Dar acum, că avea experienţa căs ătoriei cu Richard…

Era plecat doar de câteva ore, şi deja îi ducea dorul.

Oftând, îşi îndreptă atenţia asupra condeiului pe care-l ţinea în mână. În copilărie învăţase să scrie caligrafic şi să-şi formuleze gândurile cu eleganţă, într-un fel aproape poet

ic. Deci nu îşi putea explica de ce amâna singura scrisoare pe care ştia că trebuia să o scrie, cea pe care nu voia să o s crie.

Deprinsese obiceiul de a se ocupa de sarcinile neplăc ute mai întâi, astfel încât cele plăcute să i se pară o recomp ensă. Dar această sarcină o tot evita – să îi scrie femeii care îi dăduse viaţă. Părinţii ei se gândiseră că i-ar fi plăcut să o cunoască pe Jessye Bainbridge, dar fusese o greşeală. Sem ăna prea mult cu Jessye – tenul palid, părul roşcat, ochii ver zi.

Kitty nu era înaltă, cu tenul măsliniu şi o înfăţişare exo tică, precum Madeline. Era nedelicată şi îşi lăsa mult prea d es originile să iasă la iveală. După o clipă de ezitare, înmuie peniţa în călimara cu cerneală şi o puse pe pergamentul fin care purta blazonul ducal.

Începu scrisoarea ca pe toate celelalte pe care i le tri misese:

Dragă mamă Jessye,

Nu-i plăcuse niciodată numele acela. Un nume bărbăt esc, îi plăcea şi mai puţin să i se adreseze cu „mamă Jessy e”, ca şi cum ar fi fost o călugăriţă, când ea era orice altcev a, numai asta nu. Dispreţul pe care-l nutrea faţă de mama e i naturală i se părea detestabil, ceva ce n-ar fi vrut să dezvă luie nimănui. O făcea să se simtă rea, urâtă şi meschină.

Sper că tu şi familia ta sunteţi bine. M-am căsătorit de curând – nu cu Lord Farthingham, aşa cum am dat de înţele s în scrisoarea anterioară, ci cu ducele de Weddington.

Privi pe fereastră. Nu ştia cum să continue. Să descrie întreaga situaţie jenantă, să mărturisească faptul că semăn a cu Jessye mai mult decât îşi dorise vreodată sau să omită detaliile? Cu siguranţă toată lumea avea să înţeleagă adevă

rul atunci când copilul avea să se nască după numai opt lun i de la nuntă – cel mult. Dumnezeule! Dacă venea cu o lună mai devreme, lumea avea să facă speculaţii. Dacă venea şi mai devreme, sprâncenele s-ar fi ridicat în semn de indigna re.

Ce ruşine! Nu voia copilul ei să ştie despre ea ceea ce ştia ea despre femeia care îi dăduse viaţă: că nu fusese sufi cient de puternică să reziste tentaţiei. Şi totuşi, se întreba d acă vreo femeie atrasă spre asemenea senzaţii incredibile a r fi avut puterea să le reziste.

Nu se considera o persoană slabă. Mai degrabă, ispita de a ceda atingerilor lui Richard fusese copleşitoare.

Oare Jessye fusese în aceeaşi situaţie? Nu slabă, ci pu r şi simplu confruntată cu o atracţie irezistibilă?

Se lăsă pe spate în scaun. Întotdeauna se gândise la î mprejurările în care fusese concepută din perspectiva slăbi ciunii feminine. Şi totuşi, bărbatul o abandonase pe mama s a. Deşi atracţia fusese probabil puternică, bărbatul se dove dise slab.

Spre deosebire de Richard, care o ceruse de soţie fără ezitare. Cât de devastator trebuie să fi fost pentru Jessye să fi împărtăşit intimitatea cu un bărbat şi apoi să descopere c ă nu era demn de ea!

Da, el era cel nedemn. Nu mama ei.

Îşi puse mâna pe burtă, acolo unde creştea propriul ei copil. Fusese întotdeauna obsedată de ruşinea naşterii sale şi nu se gândise la imaginea de ansamblu.

Ce ar fi făcut ea dacă Richard nu ar fi luat-o de soţie? Era bogată. Putea să-şi întreţină copilul singură. Jessye nu a vusese niciun ban. În urmă cu douăzeci şi unu de ani. Mam a ei avusese doar şaptesprezece ani.

Mama ei. Era prima dată când îi spunea astfel. Şaptes prezece ani. Abandonată. Singură. Săracă.

Nu slabă. Un simplu om. Dorindu-şi ce era mai bun pe ntru copilul ei.

„Doamne, Dumnezeule”, se gândi Kitty cu ochii plini d e lacrimi. Cât de nedreaptă fusese. Cât o judecase. Judecas e acţiunile mamei sale fără să le înţeleagă cu adevărat.

Puse prima foaie de hârtie deoparte, înmuie din nou p eniţa în călimară şi începu să scrie.

Dragă mamă,

Recent, am ajuns să-mi dau seama că viaţa rareori ne oferă o cale uşoară de urmat. Drumul are mult prea multe r ăscruci şi, adesea, suntem puşi în faţa unor alegeri extrem de dificile. Nu îmi amintesc să-ţi fi spus vreodată că, în ceea ce mă priveşte, consider că ai luat decizia bună.

Se încruntă la aceste cuvinte, căci erau total nepotrivi te pentru a-i exprima trăirile. Cum îşi putea dezvălui adevăr atele sentimente?

Mărturisind totul cu sinceritate.

Peste câtva timp, pierdută printre numeroasele pagini în care îşi destăinuise îndoielile, temerile şi grijile, abia se cl inti atunci când Watkins intră în încăpere.

— Excelenţă?

Distrasă din gânduri, întoarse uşor capul.

— Da, Watkins.

— A venit un domn de la Scotland Yard care doreşte o clipă din timpul dumneavoastră.

— Scotland Yard?

— Da, doamnă.

— Ce doreşte?

— Nu am nici cea mai mică idee.

Sigur că nu ştia. Şi chiar dacă ar fi ştiut, era prea cuvii ncios ca să facă speculaţii.

— Spune-i să intre.

Nu-şi putea imagina ce ar fi vrut poliţistul, dar îşi zise că nu ar fi fost înţelept să-l refuze.

Inspectorul Alistair Boulton nu era deloc cum se aştep tase Kitty să arate un bărbat a cărui slujbă era să aplice leg ea. Avea un chip tineresc şi entuziast şi ochi uimitor de alba ştri care îndemnau la încredere.

— Excelenţă, vă sunt recunoscător pentru că m-aţi pri mit, începu el.

— Doriţi un ceai?

— Nu, mulţumesc. Mă tem că nu e o vizită de curtoazi e.

— Cum vă pot ajuta, domnule inspector?

— Sper să fiţi amabilă şi să răspundeţi câtorva întrebă ri care mă vor ajuta în ancheta despre uciderea lordului Far thingham.

Capitolul 26

Kitty se holbă la bărbat de parcă ar fi fost nebun. Îi sc ăpă un râs gâtuit, înainte să se poată abţine.

— Ucidere? Intenţionaţi să puneţi natura sub acuzare?

— Nu, doamnă. Intenţionăm să dovedim că soţul dum neavoastră l-a ucis pe Lord Farthingham.

Simţi cum cuvintele călătoreau printr-un tunel, vuindu -i prin minte cu o asemenea viteză, încât nu le putea prind e.

— De ce l-ar fi ucis pe Lord Farthingham? Ce ar fi avut de câştigat?

Inspectorul o privi stăruitor şi, brusc, nu mai păru atât de tânăr şi de încredere. Părea un bărbat cu o fire suspicioa să care căuta răspunsuri acolo unde nu existau.

Camera se înclină, ca şi cum un uriaş o ridicase de un capăt.

— Aţi înnebunit?

— Sunteţi conştientă că soţul dumneavoastră a fost s

uspectat de uciderea tatălui său?

— Tatăl său a murit în timpul unei furtuni pe mare.

— Exact. Şi încă un om şi-a pierdut viaţa pe vasul duc elui în timpul unei furtuni pe mare. Coincidenţă? Nu prea cr edem. Mai degrabă suspectăm un tipar de comportament a bsolut îngrijorător.

Kitty ridică mâinile în faţa ochilor, ca şi cum ar fi fost d e ajuns ca să oprească imaginile care o bombardau, să opre ască urmarea implacabilă a acestei teorii ridicole.

— Excelenţă, ştiu că aceste veşti sunt tulburătoare, d ar cel puţin ascultaţi-mă! Soţul dumneavoastră şi tatăl lui a u fost auziţi certându-se aprins în dimineaţa ultimei lor ieşir i în larg. Când a venit furtuna, echipajului i s-a spus să se ur ce în barca de salvare. Soţul dumneavoastră şi tatăl lui au r ămas la bordul iahtului... certându-se din nou. Certându-se î n mijlocul furtunii. Soţul dumneavoastră l-a adus pe tatăl să u la ţărm, dar capul bătrânului duce fusese sfărâmat. Soţul dumneavoastră a pretins că s-a întâmplat în timpul furtunii. Suntem mai înclinaţi să credem că soţul dumneavoastră i-a strivit capul.

— Ca să obţină ce?

— Titlul de duce. Sunt bărbaţi care au ucis şi pentru m ai puţin.

Povestea era incredibilă. Cu gândurile încâlcite, Kitty î ncepu să se plimbe de colo-colo.

— Şi acum credeţi că l-a ucis pe Lord Farthingham?

— Da. Avem un martor care i-a auzit pe cei doi gentle meni certându-se.

— Ce martor?

— Nu vă pot spune. Ducele şi Lord Farthingham au ple cat cu o barcă ce trebuia să aibă un echipaj de patru oame ni.

— Sunt bărbaţi cărora le place să se întreacă şi care a u vrut să-şi testeze priceperea…

— Sau Weddington a dorit să aibă mai puţină lume în j

ur. Marea nu poate depune mărturie.

Ea clătină din cap ca să-şi calmeze pulsaţiile din tâmple.

— A fost un accident.

— A făcut o plată de şase mii de lire către familia lordului Farthingham şi le-a dat un document prin care se angaja că are să le ofere o sumă anuală fixă de şase mii de lire tot restul vieţii lui.

Incapabilă să se ţină pe picioare, Kitty se lăsă pe scaun.

— Ştia că lordul Farthingham avea nevoie de fonduri. Nu era un secret că tocmai de aceea voia să mă ia de soţie. Fără îndoială că ducele se simţea vinovat…

— Exact asta credem şi noi.

Îngrozită de concluzia trasă de inspector, Kitty se holbă la el fără să scoată o vorbă. Da, Richard avea spirit de competiţie, nu îi plăcea să piardă, o dorise, îşi manifestase interesul foarte clar de-a lungul sezonului… dar să comită o crimă?

Când trăsura se opri în faţa reşedinţei sale din Londra, Richard se simţea foarte mulţumit de direcţia în care o luase căsnicia lui. Nu-i făcuse plăcere să plece de lângă Kitty în acea dimineaţă, dar avea afaceri de care trebuia să se ocupe urgent. Nu putea să neglijeze activităţile ce ofereau un trai îndestulat familiei sale.

Deşi, având-o pe Kitty alături, îşi dăduse seama că nu prea avea nevoie de altceva. Îi adora firea pasională, precum şi curiozitatea – odată ce ajunsese să accepte reacţiile propriului trup la atingerea lui.

Ziua furtunii încă îl mai bântuia, la fel decizia pe care o luase, acţiunile pe care le întreprinsese – dar sentimentul de vină se diminua. Şi începea să spere că nu mai era mult până la ziua când toate îndoielile aveau să dispară, când urma să-i poată spune lui Kitty tot ceea ce se întâmplase atunci, ştiind că o să-l ierte.

Intră în hol de îndată ce valetul îi deschise uşa. Majord omul se apropie imediat, ca şi cum i-ar fi aşteptat sosirea.

— Watkins, unde o găsesc pe ducesă?

— Excelenţa sa este în camera de zi…

— Mulţumesc, Watkins.

— …cu un domn de la Scotland Yard.

Richard înlemni, simţind cum îl treceau fiorii.

— Scotland Yard?

— Da, Excelenţă.

— De cât timp e aici?

— De aproape o jumătate de oră.

Richard încuviinţă din cap.

— Ar fi mai bine să văd care este motivul vizitei sale.

Se temea însă că ştia.

Când intră în cameră, fu sigur de asta.

Kitty era albă la faţă ca aşternuturile pe care făcuseră dragoste în acea dimineaţă. Aşezată pe scaun, părea la fel de fragilă şi de devastată ca în noaptea furtunii, când îl pier duse pe Farthingham.

Traversă încăperea.

— Kitty…

Se ridică în picioare, cu groaza clar întipărită pe chip.

— Spune că ţi-ai ucis tatăl.

— Nu s-a dovedit niciodată.

Cuvintele fuseseră nepotrivite, atât de nepotrivite! Da r obosise să îşi susţină nevinovăţia când atât de mulţi se în doiau de el.

Totuşi, nimeni nu fusese capabil să dovedească faptul că l-ar fi ucis pe tatăl său.

— Afirmă că l-ai ucis pe Nicky.

Iar ea îl credea. Certitudinea era evidentă în privirea e i.

— Ce i-ai spus?

— Nu mi-a spus nimic, Excelenţă, dar mi-au spus alţii. Sunt inspectorul Alistair Boulton de la Scotland Yard. Am la

mine un mandat de arestare pe numele dumneavoastră pe ntru uciderea lui Nicholas Glenville, marchiz de Farthingha m. V-aş ruga să mă urmaţi în linişte.

Richard simţi cum se prăbuşea, de parcă s-ar fi aflat d in nou în mijlocul furtunii, îngrozit că stihiile aveau să învin gă din nou. Se întoarse cu faţa spre inspector.

— Sunt pair al regatului. Nu mi-ar trece prin cap să m ă comport altfel decât ca un gentleman, declară el, apoi se îndreptă spre uşă.

— Richard, spune-mi că nu ai făcut-o, strigă Kitty în ur ma lui.

În acel moment pierdu orice speranţă de a-i mai câşti ga vreodată inima – nu când îl credea capabil de o faptă atâ t de ticăloasă.

Ieşi din cameră fără să răspundă şi fără să se uite în u rmă.

— E absurd, spuse ducesa văduvă. Se repetă hărţuielil e de la moartea lui Weddy. Ce fel de fiu îşi închipuie că am crescut? De ce îl trag la răspundere de fiecare dată când bl estemata de mare îşi face de cap?

— Excelenţă, trebuie să vă calmaţi!

Cuvintele fuseseră rostite încet de Lionel Gurney, avo catul lui Richard. Ajunsese la casa de oaspeţi împreună cu a sistentul lui, domnul Lacey, cu câteva clipe în urmă.

În liniştea care urmase plecării lui Richard, Kitty îşi dă duse şi ea seama de absurditatea arestării. Îl ascultase pe i nspectorul Boulton dezvăluindu-i dovezile, una câte una, pâ nă reuşise să o convingă. Dar dovezile nu luau în considerar e personalitatea lui Richard.

Să-l ucidă pe Farthingham? Nu, nu îl putea vedea cur mând o viaţă de dragul unui câştig, oricare ar fi fost acela.

Nu îşi putea retrage cuvintele îngrozitoare pe care i le aruncase neglijentă. Îl rănise cumplit, postura lui rigidă îi sp usese asta. Era recunoscătoare că fusese cu spatele la ea, astfel că nu-i putuse citi devastarea de pe chip. Avea să o i

erte vreodată pentru că se îndoise de el? Putea ea să se ier te pe sine însăşi?

Chemase o trăsură şi venise în grabă să-şi informeze soacra. Ducesa văduvă trimisese imediat după avocatul lui Richard, care tocmai se întorsese de la o întâlnire cu el.

— Când îl putem vedea? întrebă Kitty.

Era aşezată pe un scaun lângă canapeaua pe care stă teau ducesa văduvă şi Lady Anne, ţinându-se de mână.

— Momentan nu vrea să fie vizitat de nimeni. Sunt sig ur că înţelegeţi.

— Nu vrea să ne vadă pe niciuna din noi? insistă Lady Anne.

— Nu. Condiţiile sunt modeste, fără a fi îngrozitoare. T otuşi, nu vrea să vă provoace o suferinţă inutilă.

— Săracul meu Richard, scânci mama lui.

— Mamă, va fi bine. Nu e vinovat. Cu siguranţă îşi vor da seama de asta.

Nu exista nicio îndoială în vocea lui Lady Anne, iar Kitt y se gândi plină de remuşcări că nu se arătase la fel de con vinsă când vorbise cu Richard ultima dată.

— Mă tem că nu-şi vor da seama până când nu va fi ju decat în Camera Lorzilor, spuse domnul Gurney. Ceea ce ar trebui să se întâmple curând. Sunt circumstanţe speciale, a stfel că procedurile vor fi rapide.

— Trupul lui Farthingham a ajuns undeva la ţărm? într ebă Lady Anne.

Kitty se cutremură închipuindu-şi imaginea, dar nu o p utea învinui pe Lady Anne că voia o dovadă.

— Nu. Trupul nu a fost găsit, spuse domnul Gurney.

— Atunci cum îl pot acuza pe Richard de crimă? strigă Lady Anne.

— Se pare că există dovezi circumstanţiale important e. Ar fi mai bine să nu discutăm detalii, în caz că veţi fi che mată să depuneţi mărturie.

— Inspectorul Boulton mi-a spus că au circulat anumit

e informaţii, zise Kitty.

— Într-adevăr.

— Nu pot fi altceva decât bârfe.

— Aşa este. Reputaţia Scotland Yardului lasă de dorit. Au nevoie de o crimă care să le pună în valoare competenţ a, şi nimic nu e mai bun decât ocazia de a inculpa un pair.

— O crimă adevărată le-ar fi mai de folos, bombăni du cesa văduvă.

— Nu trebuie să vă faceţi griji! Fiul dumneavoastră va fi găsit nevinovat, o asigură domnul Gurney.

— Credeam că este nevinovat până când se demonstr ează contrariul, spuse Kitty, deşi, spre ruşinea ei, nu exprim ase acest lucru în discuţia cu Richard de mai devreme.

Domnul Gurney se ridică în picioare.

— Aveţi dreptate, Excelenţă. Este nevinovat. Acum, v ă rog să mă scuzaţi. Trebuie să merg să pregătesc apărare a. Sir Ambrose va pleda cazul ducelui în faţa Camerei Lorzil or. Să vă odihniţi liniştite! Ducele are toată încrederea în ab ilităţile avocatului său.

Doamnele se ridicară şi îşi luară la revedere de la dom nul Gurney. Acesta ieşi repede din cameră, în timp ce domn ul Lacey rămase.

Dacă Kitty nu ar fi fost atât de îngrijorată din cauza lui Richard, ar fi acordat mai multă atenţie bărbatului atunci câ nd domnul Gurney i-l prezentase. Era tânăr şi destul de chip eş.

— Lady Anne, dacă vă pot ajuta în orice fel...

Tăcu, de parcă ar fi fost jenat că vorbise şi nu mai ştia ce să spună.

— Mulţumesc, domnule Lacey, zise Lady Anne. Vă apr eciez foarte mult grija.

Cu o înclinare scurtă a capului, se întoarse şi părăsi în căperea.

Ducesa văduvă se lăsă înapoi pe canapea.

— Abia am supravieţuit acuzaţiilor prima dată. Au fost

crâncene, dar mă tem că acum va fi şi mai rău.

Kitty nu ştia cum puteau lucrurile să stea şi mai rău, d ar avea presentimentul teribil că urma să afle în curând.

Capitolul 27

Procesul lui Richard în faţa Camerei Lorzilor avu loc m ult prea repede, dar se desfăşură mult prea lent. Nu accept ase nicio vizită. Kitty nici nu era sigură unde anume era înc his. Se gândise să-i trimită o scrisoare prin intermediul avoc atului, dar nu ştiuse cum să-şi exprime părerea de rău pent ru modul în care reacţionase la aflarea acuzaţiilor.

Era o zi lugubră şi tristă, cădea o ploaie uşoară, ca şi c um cerul ar fi plâns. Kitty stătea lângă ducesa văduvă şi fiic a ei în secţiunea rezervată doamnelor.

Când se ridică în picioare împreună cu restul publiculu i, îşi zise că în orice altă ocazie ar fi fost impresionată de pa rada lorzilor cu peruci albe şi robe purpurii cu blană de her mină. Dar nu se putea gândi decât la cât de nebunesc păre a totul: un coşmar din care nu avea să se trezească nicioda tă.

Apoi Richard fu adus înăuntru pentru a răspunde acuz aţiilor aduse. Dumnezeule mare, simţi cum i se rupea inim a!

Soacra ei o strânse de mână şi îi şopti:

— Nu plânge! De dragul lui Richard, nu plânge!

Lui Kitty îi venea să strige. Richard arăta de parcă îmb ătrânise cu zece ani, dar stătea sfidător şi mândru. La între barea dacă era vinovat sau nevinovat, vocea lui răsună cu putere.

— Nevinovat.

Refuză să se aşeze, preferând să stea în picioare. Proc urorul general se ridică la rândul lui şi îşi rosti pledoaria de

deschidere. Cu glas monoton, îşi exprimă intenţia de a dem onstra că ducele de Weddington manifesta un tipar compor tamental de asasin. Pe baza depoziţiei unor martori-cheie, a vea să dovedească faptul că nu natura îl ucisese pe Nichola s Glenville, marchiz de Farthingham, ci ducele însuşi, care îl dusese dinadins pe marchiz pe mare în timpul furtunii şi îl u cisese.

Chemă primul martor, Jason Redman, majordomul lor dului Farthingham.

— Ducele de Weddington l-a vizitat pe marchizul de F arthingham la reşedinţa sa din Londra de mai multe ori, nu-i aşa? întrebă procurorul general.

— Aşa este.

— L-a vizitat în dimineaţa în care anunţul de logodnă al lordului Farthingham a apărut în *The Times?*

— Da.

— Puteţi să descrieţi dispoziţia ducelui?

— Era destul de agitat. Furios, de fapt. Nu a aşteptat c a sosirea sa să fie anunţată cum se cuvine, ci pur şi simplu s-a năpustit în camera de zi, unde lordul Farthingham îşi sa vura ceaiul de dimineaţă. Nu am mai văzut un gentleman c are să nu aştepte să fie introdus. Mi s-a părut îngrijorător.

— Sunteţi sigur în privinţa datei?

— Da, domnule. Ducele avea ziarul în mână.

Procurorul general ridică un ziar mototolit.

— Acesta este ziarul pe care îl avea la dânsul?

— Da, domnule.

— Şi cum a ajuns în posesia dumneavoastră?

— Înainte să plece, mi l-a aruncat şi mi-a spus să scap de el.

— Dar nu aţi făcut-o.

— Nu, domnule. Îmi place să citesc *The Times,* şi situa ţia financiară a lordului Farthingham era de asemenea natu ră încât renunţase la abonament cu *ceva* timp în urmă. Aşa dar, m-am gândit să păstrez ziarul ducelui şi să-l citesc în ti

mpul liber.

— Nu vă jenaţi, domnule Redman! Sunt sigur că nime ni nu vă învinuieşte că vreţi să fiţi la curent cu ştirile. În dim ineaţa aceea aţi auzit ceva din conversaţia dintre duce şi m archiz?

— Imediat după ce am închis uşa, l-am auzit pe duce s punând: „Ai promis să aştepţi până la finalul sezonului înain te să anunţi logodna”.

— Deci în acea dimineaţă aţi fost de faţă când ducele a ajuns furios, strângând în mână *The Times* şi luându-l la î ntrebări pe marchiz în privinţa anunţului de logodnă. Se par e că ducele nu era deloc mulţumit de faptul că marchizul îşi oficializase intenţia de a se căsători cu domnişoara Roberts on. Aţi mai auzit şi altceva?

— Nu în acea dimineaţă, ci cu altă ocazie. Cu câteva s ăptămâni înainte, ducele a venit în vizită şi a anunţat că nu dorea ca marchizul să o ia de soţie pe domnişoara Robertso n.

— Pentru că ducele era interesat de ea?

— Aşa am presupus, da.

— Domnilor! Sir Ambrose se ridică în picioare. Trebuie să protestez împotriva acestei idioţenii. Dacă vreunul dintre dumneavoastră a văzut-o pe actuala ducesă de Weddingto n, probabil ştiţi că orice bărbat care pretinde că nu este inte resat de ea este un mincinos. Sigur că i-a atras atenţia duc elui. Este încântătoare, isteaţă, graţioasă. Dar interesul faţă de o doamnă nu aduce după sine crima. Nu avem niciun ca davru. Nu avem dovezi fizice ale crimei; numai ipoteze şi bâ rfe. Procesul acesta e o nebunie.

Murmurele care se ridicară din sală îi dădură speranţă lui Kitty că toată lumea era de acord şi că procesul avea să ia sfârşit înainte de a începe cu adevărat.

— Domnilor, avem de-a face cu un tipar pe care trebui e să îl evaluăm, exclamă procurorul general. Certuri, ieşiri p e mare, decese. Nu mai pot fi ignorate. Cine va fi următoar

ea sa victimă? Soţia? Ar trebui să-şi facă griji în privinţa lui?

Sala răsună de icnete.

Lordul intendent calmă publicul, notă protestele lui Sir Ambrose şi îi făcu semn din cap procurorului general să con tinue.

— Domnule Redman, a mai fost ceva care să vă facă s ă credeţi că ducele avea un interes mai mult decât întâmpl ător faţă de doamna respectivă?

— Da. Ducele şi doamna s-au plimbat singuri prin gră dină într-o seară când lordul Farthingham a găzduit un dine u.

Când servitorul coborî din boxă, lui Kitty îi veni să se a scundă. Povestise doar o parte din ceea ce se întâmplase în seara respectivă. Farthingham insistase în privinţa plimbări i, a pariului. Nu-i venea să creadă că atât de multe aspecte fură omise. Oamenii chiar credeau că Richard şi-ar fi afişat aventura sub nasul prietenului său?

Procurorul general chemă trei martori unul după altul. Cu toţii afirmară că o văzuseră ieşind în grădină în timpul b alului Harrington. La mai puţin de un minut, ducele o urmas e. Niciunul din ei nu mai fusese văzut întorcându-se în sala de bal, iar absenţa lor fusese curând observată şi de alţii.

Încercase din răsputeri să-şi păstreze reputaţia, şi iat- o sfâşiată în bucăţi de nişte adevăruri spuse pe jumătate. E ra extrem de recunoscătoare că părinţii ei nu asistau la ace a şaradă. Erau pe Riviera Franceză, şi nu le trimisese vorbă pentru că nu voia să le strice vacanţa. Se bucura că luase a ceastă decizie.

Îşi concentră atenţia asupra lui Richard, implorându-l să se uite la ea, dar privirea lui părea aţintită într-un colţ în depărtat, ca şi cum ştia că rezultatul nu avea să-i fie favora bil şi se împăcase deja cu situaţia. În plus, probabil avea du reri chinuitoare. Gura lui era încordată, şi postura sa era rigi dă.

Apoi fu chemată Lady Priscilla Norwood să depună mă

rturie.

Cu un oftat sonor, Lady Anne se uită la mama ei, apoi la Kitty.

— Dar este cea mai bună prietenă a mea, şopti Lady Anne. De ce ar interoga-o pe ea?

Având în vedere înclinaţia ei pentru bârfe, Kitty putea înşira zeci de motive pentru care fusese chemată, niciunul din ele măgulitor.

— Lady Priscilla Norwood, sunteţi prietenă cu sora duc elui, Lady Anne Stanbury, nu-i aşa?

— Într-adevăr.

— Aţi avut ocazia să fiţi prezentă la dineul când ducel e şi domnişoara Robertson s-au plimbat prin grădină?

— Da, am fost acolo.

— Ce ne puteţi spune despre asta?

Lady Priscilla se foi stânjenită.

— Trebuiau să facă un tur al grădinii, dar au fost pleca ţi multă vreme. Chiar şi lordul Farthingham a comentat des pre cât de mult le lua să se întoarcă.

— Lordul Farthingham părea supărat?

— Nu, domnule. Nu am observat.

— La câtăva vreme după aceea, aţi petrecut câteva zi le la casa ducelui din Cornwall, Drummond Manor. Cine a m ai fost acolo?

— Într-adevăr, am fost acolo, după cum spuneaţi. La f el şi domnul Frederick Montague, lordul Farthingham, domn işoara Robertson, ducele şi sora sa.

— Ce aţi observat în timp ce vă aflaţi în compania lor?

— În prima după-amiază m-am dus să mă odihnesc. C ând m-am trezit, m-am uitat pe fereastră şi i-am văzut pe d omnişoara Robertson şi pe duce întorcându-se la grajduri. N u am dat importanţă, desigur. Ducele este întotdeauna o ga zdă nemaipomenită, în după-amiaza următoare am ieşit în l arg, şi ducele a invitat-o pe domnişoara Robertson să stea î n faţa lui la cârmă. I-a şoptit ceva. Nu ştiu ce, dar ea a păru

t extrem de încântată.

Sir Ambrose dădu ochii peste cap într-un gest teatral.

— Dar a doua zi aţi început să aveţi bănuieli în privinţ a morţii lordului Farthingham, nu-i aşa?

Kitty şi Lady Anne schimbară priviri nedumerite. Lady Priscilla era responsabilă de farsa aceea luată drept judecat ă?

— Întocmai. Vedeţi dumneavoastră, m-am trezit în ac ea dimineaţă şi am pornit în căutarea domnului Montague. Eram destul de îndrăgostită de el şi voiam să văd dacă acce ptă să mă înveţe să joc biliard, ca să am ocazia să flirtez pu ţin. Ştiţi cum e. Crochetul sau tenisul sunt doar ocazii pentr u flirturi nevinovate. Şi mă gândeam că şi biliardul ar fi la fe l...

— Da, da, voiaţi să flirtaţi. Dar nu aţi avut ocazia, nu-i aşa?

— Nu. Trecând pe lângă sala de biliard, am auzit nişte voci. Uşa era întredeschisă, dar nu se afla niciun valet în pr eajmă, lucru extrem de neobişnuit în casa ducelui. Are atât de mulţi servitori, încât nimeni nu-şi deschide uşa singur.

Kitty îl văzu pe Richard aruncând o privire aproape dis perată către Sir Ambrose, ca şi cum ştia ce urma şi ştia că n u avea să fie bine pentru el ori ca şi cum îşi dorea cu disper are ca depoziţia să ia sfârşit.

— Continuaţi, Lady Priscilla Norwood, o îndemnă proc urorul general.

— Trebuie?

— Aţi depus jurământ să dezvăluiţi ceea ce ştiţi.

— Da, desigur. Eu... ăăă... m-am apropiat de uşă şi l-a m auzit pe Lord Farthingham spunând: „Singurul mod în car e o vei avea vreodată este peste cadavrul meu”.

Toţi cei din încăpere tresăriră şi începură să şuşoteasc ă. Kitty îşi aţinti ochii asupra lui Richard, dorindu-şi cu ardo are să-i întâlnească privirea, să-i transmită convingerea ei p rofundă că era nevinovat. Dar Richard nu se uită înspre ea,

lucru pentru care nu-l putea învinui.

Îl respinsese cu fiecare ocazie, şi totuşi el nu se dădus e bătut. O învăţase că reacţia trupului ei la atingerea lui era firească, nu un motiv de ruşine.

Nu trebuia să se ruşineze decât de îndoielile pe care l e manifestase în privinţa lui. Îl cunoştea pe acest bărbat, di n primul moment ştiuse că erau spirite înrudite. Suflete-per eche. Nu l-ar fi omorât pe Farthingham ca să o câştige pe e a, la fel cum nu ar fi trişat pentru a câştiga un joc.

Când se lăsă din nou liniştea în sală, procurorul gener al o lăsă pe Lady Priscilla să plece şi îl chemă pe domnul Fr ederick Montague.

Freddie arăta de parcă şi-ar fi dorit să fie oriunde în al tă parte. Kitty se temu că, în plus faţă de confirmarea depo ziţiei făcute de Lady Priscilla, avea să adauge şi alte afirmaţ ii dăunătoare.

Primele întrebări fură banale, stabilind doar prietenia dintre el şi decedat, respectiv relaţia lui cu acuzatul. Apoi, i nterogatoriul luă o altă întorsătură.

— Sunteţi dramaturg, nu-i aşa?

— Aşa e.

— Povestiţi-mi despre piesa dumneavoastră, *Valul sch imbării.*

— Domnilor! Sir Ambrose se ridică în picioare. Talente le domnului Montague nu au nicio legătură cu acest caz.

— Vă asigur, această piesă are o legătură foarte strân să, replică procurorul general. Vă rog să ne-o rezumaţi, do mnule Montague.

— Este povestea unui bărbat care caută să îl ucidă pe soţul amantei sale, dar în final soţul îl ucide pe amant. Este o comedie a erorilor.

— Ducele v-a citit piesa?

— Da.

— Şi care a fost părerea lui despre piesă?

— I s-a părut cam sinistră. A spus că umorul e căznit, i

ar crima nu trebuie tratată ca o bagatelă.

— În dimineaţa morţii lordului Farthingham vă aflaţi în sala de biliard la Drummond Manor?

— Da.

— De ce?

Freddie dădu capul pe spate, complet surprins de într ebare.

— De ce, ce?

— De ce vă aflaţi în sala de biliard?

— Ca să joc biliard, de ce altceva?

Răspunsul lui stârni chicoteli în rândul publicului. Kitty avu impresia că zărise o urmă de amuzament şi pe chipul lu i Richard.

— Înainte de micul dejun? întrebă procurorul general.

— Nu, domnule. După cină. Aveam obiceiul să jucăm t oată noaptea, până în zori.

— Înţeleg. Procurorul general îşi drese glasul. În dimin eaţa aceea, în sala de biliard, lordul Farthingham a avut oca zia să-i spună ducelui de Weddington că singurul mod de a o avea pe domnişoara Robertson vreodată era peste cadavr ul lui?

Toată veselia păru să dispară de pe chipul lui Freddie. O tăcere apăsătoare umplu încăperea.

— Sunteţi sub jurământ, domnule Montague, îi atrase atenţia procurorul general.

Freddie încuviinţă din cap.

— Marchizul a spus ceva asemănător, dar nu a fost o i nvitaţie la crimă.

— Dumneavoastră de ce nu aţi fost invitat să mergeţi pe mare împreună cu ducele şi lordul Farthingham?

— Lordul Farthingham a vrut să iasă cu barca.

— Cu o zi înainte, lordul Farthingham dorise să iasă cu barca şi toată lumea fusese invitată. De ce nu aţi fost invita t să-i însoţiţi şi atunci? A cui idee a fost ca numai ducele şi L ord Farthingham să meargă?

Tăcere.

— Domnule Montague?

Freddie închise ochii strâns.

— A ducelui.

Sala răsună din nou de murmure. După ce toată lume a tăcu, procurorul general continuă:

— Nu vi s-a părut ciudat că ducele a insistat să nu-i în soţiţi? Eraţi oaspete, prieten. De ce nu vi s-a permis să mer geţi?

— Ducele a considerat că era mai bine să rămân – din cauza furtunii, înţelegeţi? Ştia că avea să fie periculos…

— Da! strigă procurorul general. Ducele ştia că avea s ă fie periculos deoarece ştia că avea să comită o crimă.

— Nu!

Kitty ţâşni în picioare.

Procurorul general se dădu înapoi, ca şi cum ar fi fost î mpins, şi Kitty simţi cum toţi ochii se îndreptară spre ea – in clusiv ai lui Richard.

— Toate aceste poveşti sunt absurde, strigă ea. Îmi su spectaţi soţul că l-a ucis pe lordul Farthingham din cauza u nor cuvinte spuse la mânie?

— Îl suspectez de o crimă pasională. V-a dorit atât de mult, încât l-a ucis pe lordul Farthingham ca să vă obţină.

Procurorul general i se adresase încălcând protocolul şi procedurile.

— Reuşise deja să mă câştige, domnule, şi ştia asta fo arte bine. La fel şi Lord Farthingham. Ducele nu avea niciun motiv să îl ucidă pe marchiz.

— Aşa spuneţi dumneavoastră, Excelenţă…

— Pot aduce dovezi! Mult mai convingătoare decât to ate aiurelile prezentate azi. Cu mult înainte de încheierea c ăsătoriei noastre, purtam în pântec copilul ducelui!

— Destul! strigă Richard în vacarmul de glasuri. Trem ura în aşa hal de furie, încât era surprins că nu se pornise o furtună în sala imensă. Destul, am spus! Soţia mea şi-a des

chis inima, sufletul, şi, pentru Dumnezeu, nu va mai dezvăl ui nimic. Fie o credeţi pe cuvânt, fie nu credeţi nimic din ce afirmă. M-am săturat până peste cap de această hărţuire a familiei mele şi a prietenilor noştri. Aşa cum am jurat înaint e şi voi continua să jur până în momentul morţii, Dumnezeu mi-e martor, pe sufletul copilului meu nenăscut – audienţa t resări – nu l-am ucis pe Lord Farthingham. Am ieşit pe mare la cererea lui. Am estimat greşit viteza cu care avea să vină furtuna şi intensitatea ei. Marea l-a luat, domnilor. Nu am p utut face nimic să împiedic asta. Da, Farthingham a rostit c uvintele pe care Lady Priscilla le-a reprodus în mărturia sa. Da, ne-am certat. Da, m-am îndrăgostit de soţia mea cu mu lt înainte de acea zi funestă când l-a pierdut pe lordul Farthi ngham. Da, aş face orice îmi stă în putere ca să o văd ferici tă, dar nu îmi stă în putere să iau o viaţă. Nu m-aş gândi nic iodată şi nu aş accepta să comit o crimă. Din nou, jur în faţa lui Dumnezeu că nu l-am ucis pe Lord Farthingham. Dacă m ărturia mea de pair nu este suficient de bună, atunci spânz uraţi-mă pe primul eşafod, dar pentru Dumnezeu, lăsaţi-mi familia în pace! Au suferit destul din cauza acuzaţiilor şi a b ârfelor răutăcioase. Mă cunoaşteţi, domnilor! Dacă într-ade văr mă credeţi capabil de o faptă atât de haină, atunci decl araţi-mă vinovat acum şi să terminăm! Altfel, puneţi capăt acestei farse înainte ca alte reputaţii să fie distruse inutil. L ordul Farthingham o adora pe soţia mea. Ar fi revoltat de fe lul în care o trataţi. Dacă ar fi martor la această parodie de j udecată, i-ar fi ruşine de voi toţi. La fel cum îmi e mie. Nu aţ i făcut altceva decât să hrăniţi bârfele. Pentru Dumnezeu, n u mai tolerez nimic. Judecaţi-mă acum! Vinovat sau nu! Dar nu mai cereţi nimic de la familia mea!

Capitolul 28

Kitty începu să tremure violent după discursul pătima ş al lui Richard. Risca să fie spânzurat. Dumnezeule, cum ar fi supravieţuit fără el? Oare credea că era atât de nepăsăto are, încât nu ar fi făcut tot ce-i stătea în putere pentru a-l s alva?

După ce Richard termină de vorbit, Freddie făcu o dec laraţie teatrală.

— Bravo! Bravo! Dacă Lord Farthingham ar fi fost aici, v-ar fi spus tuturor că nu a avut un prieten mai sincer decât ducele de Weddington!

Cât despre Sir Ambrose, acesta afirmă că nu putea ad uce în apărarea clientului său un element mai convingător decât însăşi mărturia ducelui, pe care toată lumea o auzise.

Tremuratul lui Kitty se intensifică atunci când lorzii re acţionară la cererea lui Richard de a primi un verdict imedia t. Se ridicară pe rând şi, ducând mâna la inimă, rostiră:

— Nevinovat, pe onoarea mea.

— Nevinovat, pe onoarea mea.

— Nevinovat, pe onoarea mea…

Verdict unanim. Sala de judecată păru să explodeze c ând reporterii se înghesuiră să iasă cu vestea că ducele fus ese achitat.

Mama lui se ridică repede şi o apucă pe Kitty de mân ă.

— Urmează-mă!

Îşi croiră drum până în hol prin mijlocul unei adevărat e nebunii. Kitty nu era sigură câtă vreme avea să se mai po ată ţine pe picioare, cât de departe mai putea să ajungă îna inte să se prăbuşească. Încă tremura, încă dârdâia…

Şi apoi fu învăluită în căldura unei îmbrăţişări familiar e.

— Of, Kitty, îmi pare rău, îmi pare atât de rău! Nu mă voi ierta niciodată pentru ceea ce a trebuit să înduri din cau za mea, spuse Richard.

— Nu a fost vina ta, murmură ea încolăcindu-şi braţel

e în jurul lui.

El se dădu puţin în spate.

— Mamă, te simţi bine?

— Desigur. Trebuie să ai grijă de soţia ta.

— Domnul Gurney s-a dus să cheme trăsura. Vino cu mine, îi zise Richard soţiei sale.

Îşi făcură anevoie loc prin mulţime şi se îndreptară spr e Piaţa Parlamentului. Aglomeraţia părea şi mai densă aici, probabil pentru că începuse ploaia şi toată lumea deschises e umbrelele. Richard luă umbrela lui Kitty – pe care ea uitas e că o ţinea în mână –, o deschise şi o ţinu deasupra ei.

— Pe aici.

Făcuseră doar câţiva paşi când el se opri brusc. Lady Priscilla stătea în faţa lui, cu ochii în lacrimi.

— Îmi pare nespus de rău, Excelenţă, bâigui ea.

— Prissy, cum ai putut? se răsti Lady Anne. Eşti cea m ai dragă prietenă a mea!

— L-am auzit pe Farthingham, o jur! După aceea mi s-a părut interesant, având în vedere decesul…

— Şi le-ai spus şi altora? Ai bârfit despre chestiuni per sonale din casa noastră?

— Nu am vrut să fac niciun rău.

— Ce ai vrut şi ce ai reuşit să faci sunt două lucruri dif erite, spuse Richard sever.

— Nu ştiam că lumea va adăuga acuzaţii şi insinuări u nei simple bârfe. Nu am crezut nicio clipă că l-ai ucis pe Far thingham…

Conversaţia din jurul lui Kitty începu să se stingă. Rich ard îi dădu drumul ca să o liniştească pe Lady Anne, care se plângea de trădarea prietenei sale.

Nimic din toate astea nu conta acum. Mulţimea era nu meroasă, mai numeroasă decât în ziua nunţii lor, dar de dat a aceasta nu mai avu nicio îndoială. Îl văzuse pe Nicky.

Îşi făcu loc printre oameni fără să bage de seamă ploa ia care ropotea în jurul ei şi se ridică pe vârfuri. Acolo! Acol

o era!

— Nicky!

Bărbatul se întoarse şi dispăru rapid. Dar era el, fără n icio îndoială. Grăbi pasul dând din coate, împingându-i pe c ei care-i stăteau în cale. Părea că toată lumea voia să-l vad ă pe duce, voia să-i vadă pe lorzi părăsind parlamentul. Gâf âind, blestemându-şi corsetul, pantofii, hainele, înălţimea m odestă, încerca să nu-şi piardă ţinta din ochi.

Îşi dădea seama încotro mergea doar pentru că oame nii se dădeau la o parte din calea lui. Dintr-odată nu-l mai z ări, ca şi cum ar fi dispărut. Şi apoi mulţimea începu să se r ărească, iar ea rămase la marginea străzii, udă leoarcă şi d ezamăgită, simţind cum lacrimile i se amestecau cu picături le de ploaie. Bărbatul pe care îl urmărise nu era de găsit. Er a o stafie? O nălucă? O plăsmuire a imaginaţiei sale?

Era sigură că îl văzuse. Simţea că înnebuneşte. Brusc i se tăie respiraţia, şi clădirile, trăsurile, oamenii începură să se rotească repede în jurul ei.

Apoi un vid întunecat se căscă şi o învălui.

*

Richard crezuse întotdeauna că marea îl îngrozea. Abi a când o văzu pe Kitty prăbuşindu-se la pământ înţelese ce însemna cu adevărat groaza.

Încercase să-şi liniştească mama şi mai ales sora. Se abţinuse să nu-i arunce lui Lady Priscilla cuvintele aspre pe care le merita deplin pentru că răspândise o bârfă cu conse cinţe atât de grave – când îşi dăduse seama că Kitty dispăr use de lângă el.

După o căutare frenetică, o zărise într-un final grăbind u-se ţintit prin mulţime. Aproape o ajunsese din urmă când ea se prăbuşise brusc. Era prea departe ca să o prindă.

Când ajunsese la ea era udă, palidă şi înfriguratată. O lu ase în braţe şi o purtase până la trăsură. În clipa în care se t

rezise, primele ei cuvinte fuseseră: „L-am văzut pe Nicky”.

Acum se plimba prin faţa uşii dormitorului ei, în timp c e medicul o examina. Încerca să-şi scoată din minte imagin ea lui Kitty tremurând pierdută, cu ochii goi. Coşmarul pe c are îl adusese asupra lor nu avea să se termine niciodată?

Şi mai mult îl chinuiau cuvintele lui Kitty şi zâmbetul e i sfâşietor de trist din momentul în care îi sărise în ajutor la proces.

Nu mai simţise în viaţa lui o asemenea ruşine şi o ase menea mândrie. Mândrie faţă de ea. Ruşine faţă de el însuş i.

Kitty nu dorise niciodată ca lumea să cunoască situaţi a ei. Ruşinea originii sale încă o mai bântuia şi el nu fusese î n stare să o protejeze, astfel că toată Londra aflase că rămă sese însărcinată înainte de nuntă. Îşi dezvăluise ruşinea ca să-l salveze, iar el era complet nedemn de sacrificiul ei.

Se opri brusc atunci când uşa se deschise.

— Cum se simte? Va fi bine? Şi copilul? Ce se întâmpl ă cu copilul?

Doctorul ridică mâna.

— Excelenţă, nu trebuie să vă îngrijoraţi...

— Să nu mă îngrijorez? A leşinat, s-a prăbuşit în strad ă, unde ar fi putut fi lovită de o trăsură. Să nu mă îngrijore z? Dumnezeule mare! Nu pot decât să mă îngrijorez.

— Agitaţia frenetică nu va schimba situaţia. Am vorbit cu ducesa şi am examinat-o. Ea şi copilul sunt bine, date fii nd împrejurările.

— Ce împrejurări? vru să ştie Richard.

Doctorul dădu ochii peste cap.

— Procesul dumneavoastră, Excelenţă. Au fost câteva săptămâni foarte dificile pentru soţia dumneavoastră. Nu a mâncat cum trebuie, nici nu a dormit bine. Este epuizată. În grijorată. Sunt sigur că spectacolul de azi i-a făcut mai mult rău.

— Da, desigur. Aveţi dreptate. Ce pot face pentru ea?

— Are nevoie de multă odihnă, de mâncare, puţin răsf ăţ.

— Voi avea grijă să aibă parte de toate astea.

— Nu ar strica să vă îngrijiţi de toate astea şi pentru d umneavoastră, zise medicul bătându-l uşor pe braţ.

— Aşa voi face, promise Richard, conştient că minţea. Era în agonie, căci încordarea, caznele, grijile din ultimele s ăptămâni îi intensificaseră durerile de spate. O pot vedea a cum?

— Sigur, dar aveţi mare grijă să nu o obosiţi şi mai mu lt. Ştiu că probabil aveţi nevoie de eliberare sexuală…

— Nu voi face dragoste cu soţia mea. Vreau doar să v ăd cum se simte.

Doctorul ridică din sprâncene, surprins de izbucnirea l ui.

— O, da, desigur. Vă rog, o puteţi vedea. Doarme.

În linişte, Richard intră în cameră şi se apropie de cap ătul patului. Soţia lui părea atât de fragilă, cu păturile trase până la piept, mâinile împreunate deasupra, părul roşcat ră sfirat pe pernă. Îi fusese un dor cumplit de ea. De o mie de ori voise să-i trimită vorbă să-l viziteze în arest, dar lăsase c a îndoielile ei să-l rănească – deşi fapta lui fusese aproape l a fel de gravă ca o crimă.

Jurase să facă totul ca ea să fie fericită. Şi în schimb o făcuse să sufere. Făcuse exact ce se temuse să nu facă. Ris case să o distrugă.

*

Kitty se trezi simţind căldura familiară a unui trup cuib ărit lângă şoldul ei. Instinctiv, întinse mâna şi îşi petrecu de getele prin blana moale.

— Nicolette.

— Nu îţi mai e teamă de ea, şopti o voce.

Incredibil de obosită, ridică privirea şi îl văzu pe soţul

ei stând lângă pat. Încet, clătină din cap.

— Nu îmi mai este teamă.

— Henry spune că în ultima vreme te-ai obişnuit să do rmi cu câinele.

— Nu tocmai, zâmbi ea. O las să doarmă cu mine.

Richard îngenunche lângă pat şi o luă de mână.

— M-ai îngrozit în după-amiaza aceasta, Kitty.

— Mi s-a părut că l-am văzut pe Nicky.

— Ştiu, murmură el dându-i părul la o parte de pe frun te.

— Nu înţeleg de ce mi se tot pare că îl văd. Îmi pierd o rice urmă de raţiune. O podidiră lacrimile. Richard, îmi pare rău! Ştiu că te-am făcut să suferi…

— Nu, eu te-am făcut să suferi şi mai mult. Am ţesut o pânză complicată, iubito, iar acum sunt prins în ea. Doctoru l spune că trebuie să te odihneşti. Mă gândeam să mergem la Drummond Manor. Să scăpăm de toată nebunia asta. Vre au să te duc în larg. Vreau să-ţi împărtăşesc ceva – când vei fi în stare.

— Mi-ar plăcea să ieşim pe mare.

— Atunci voi aranja să plecăm mâine.

— Sunt obosită, Richard, zise ea strângându-i mâna.

— Ştiu.

— Nu am mai dormit de când ai plecat. Dormi cu mine în noaptea asta?

Fără un cuvânt, Richard se dezbrăcă şi se strecură în pat lângă ea. Pentru prima dată după multă vreme, Kitty se simţi în siguranţă.

*

Se trezi din cauza unui strigăt gâtuit. Camera era cufu ndată în întuneric. Nicolette nu mai era cuibărită la şoldul e i, însă Richard tremura lângă ea.

— Richard?

— Ajută-mă să uit, îi ordonă el cu voce aspră. Ajută-mă să uit!

Gura lui coborî peste a ei, disperată de dorinţă. Kitty nu era sigură ce anume voia să uite: furtuna, pe Farthingham, procesul… existau atâtea posibilităţi, dar tot ce conta era faptul că avea nevoie de ea.

Membrele lor se împletiră în timp ce el o dezbrăcă rapede de cămaşa de noapte. Reîncepu s-o sărute frecându-şi trupul de al ei, mângâind-o, masând-o, trezindu-i pasiunea.

Pielea ei luase foc, terminaţiile nervoase atât de sensibile la fiecare atingere a mâinii lui o purtau tot mai sus spre culmea plăcerii.

La rândul ei îi mângâie umerii, spatele, fesele. Îşi frecă picioarele în sus şi în jos de-a lungul coapselor lui. Îl sărută pe gât, pe ceafă, pe piept. Găsi plăcere în gemetele lui guturale, în respiraţia lui aspră, în tensiunea muşchilor lui. Voia să-l recompenseze, voia ca el să ştie cât de mult însemna pentru ea.

Fusese îngrozită că dovezile se adunau împotriva lui, se temuse că avea să-l piardă pe eşafod. Nu-i ieşea din minte cât de mult se împotrivise tentaţiei de a-i ceda, la cât de mult o înspăimântaseră sentimentele pe care el i le scosese la suprafaţă.

Iar acum nu îşi mai putea imagina viaţa fără atingerea lui, fără prezenţa lui, fără el. Îi spusese că o iubea, iar ea nu îşi amintea să-i fi spus la rândul ei.

— Richard…

El îi acoperi gura în aceeaşi clipă în care o pătrunse, ferm şi sigur.

Toate cuvintele îi dispărură din minte, în vreme ce pasiunea îi urca pe culmi. Vai, cât de mult îi lipsise apăsarea trupului lui peste al ei! Mişcarea legănată, ca şi cum ar fi călătorit pe creasta unui val, coborând numai pentru a se ridica din nou mai sus şi mai sus…

Richard îi înăbuşi strigătul, iar eliberarea lui veni atât

de repede după a ei, încât lui Kitty i se păru că la mijloc fus ese o vrajă. Peste câteva clipe, când abia se dăduse jos de pe ea, îl auzi sforăind.

Se cuibări lângă el, trase păturile peste ei şi îi veghe s omnul, dorindu-şi să-i poată oferi mult mai mult decât îi ofe rise deja.

*

În zori, când deschise ochii, Richard o privea la fel cu m îl privise ea cu câteva ore înainte.

— Nu am vrut să te trezesc azi-noapte.

— Ai adesea coşmaruri?

— Le am de ani de zile. Au revenit când am fost arest at. La moartea tatălui meu nu am ajuns la închisoare, dar a cuzaţiile n-au lipsit. Le-am văzut în privirile oamenilor, în fel ul bănuitor în care se uitau la mine. Toţi credeau că l-am uc is, dar nu am făcut-o.

— Ştiu că nu ai făcut-o, murmură ea strângându-l în b raţe.

— Chiar ştii?

— Da.

— De ce?

— Dacă tu şi tatăl tău aţi avut o neînţelegere, cred că i-ai fi luat încăpăţânarea drept o provocare ce trebuia accep tată. Uciderea lui ar fi însemnat să trişezi. Şi nu eşti genul c are să-şi dezonoreze adversarul retrăgându-te înainte de so sirea momentului decisiv. Zâmbi blând. Crima ar fi însemna t să te retragi în cel mai laş mod cu putinţă, iar tu nu eşti la ş.

— Am vrut să-l salvez, şopti el dându-i un sărut în pal mă.

— Anne mi-a povestit ce s-a întâmplat. Tu mi-ai spus c ă tu şi echipajul aţi ajuns la ţărm, dar în momente diferite. De ce nu ai urcat în barcă împreună cu ei?

— Eu şi tata plănuiam să o facem. Ne urcam în barca de salvare, dar el a spus că uitase ceva. Nu am idee ce anu me. În tot cazul, a plecat, iar eu m-am dus după el. Căpitan ul vasului a eliberat barca.

— Şi v-a lăsat pradă morţii? Indignarea îi trimise fiori î n tot corpul. De ce nu ai spus nimănui?

— Şi respectivul să fie acuzat de moartea tatei? Un o m de rând împotriva unui duce? Nu ar fi avut nicio şansă. În plus, a procedat corect. Trebuia să se gândească la echipaj ul lui, iar tata a fost nesăbuit. La fel şi eu. Tocmai îl ajunses em din urmă când s-a rupt catargul.

Închise ochii strâns, ca şi cum amintirea era insuporta bil de dureroasă.

— Şi ai văzut cum l-a lovit? întrebă ea cu inima sfâşiat ă.

— Numai după ce m-a împins într-o parte ca să nu mă lovească pe mine. Richard deschise ochii. Dacă nu m-aş fi d us după el, dacă aş fi urcat în barca de salvare aşa cum îmi spusese să fac... Nesupunerea mea l-a costat viaţa.

— Nu, şopti ea. Nu. Eraţi în mijlocul unei furtuni...

— Şi nu o puteam controla. Da, ştiu. Mama mi-a spus asta de o mie de ori. Nu puteam controla furtuna. Nu putea m controla marea. Nu puteam să-l controlez pe tata. Aşa că am încercat să controlez tot restul. Inclusiv pe tine şi fericir ea ta. Câte lacrimi ai vărsat ieri? Chiar şi acum, uită-te la tin e! Încă plângi. Farthingham a încercat să mă avertizeze, ins ă nu l-am ascultat. Credeam că sunt atât de înţelept. Şi am descoperit recent că nu sunt decât un prost.

— Nu eşti prost, Richard!

— Am vrut să-l salvez pe Farthingham.

— Ştiu.

— Am vrut să te salvez pe tine. Mi s-a frânt inima cân d i-ai spus procurorului general că ai rămas grea înainte de nuntă. Ştiu că voiai să păstrezi secretul. Ştiu ce ruşine ai în durat pentru a dezvălui totul...

— Nu, nu. Singura ruşine pe care aş fi cunoscut-o ar fi fost dacă te trimiteau la eşafod, în condiţiile în care eu aş fi putut împiedica asta. Le-aş fi spus orice.

— Chiar şi o minciună.

Ea îşi plecă fruntea, simţind cum o podideau din nou l acrimile.

— A fost o minciună mică.

— Nu purtai copilul meu în ziua în care a murit Farthin gham.

— Aş fi putut. Aş fi putut rămâne grea în noaptea din grădina lui Harrington.

— Nu, nu ai fi putut. Ţi-am provocat plăcere doar cu…

Kitty îi puse repede mâna pe gură.

— Nu aş fi spus nu dacă ai fi vrut să mergi mai depart e. Numai pentru că tu eşti un gentleman am rămas castă at âta vreme.

— Un gentleman? În ce te priveşte, am fost mereu ori ce, numai gentleman nu. Mă tem că, odată întorşi la Drum mond Manor, vei descoperi că sunt un ticălos mizerabil.

*

Ajunseseră la Drummond Manor în urmă cu trei zile. D eşi Kitty se simţea complet recuperată după ce urmărise o stafie prin ploaie, Richard insistase să o răsfeţe. Îi servea pl atouri imense cu mâncare pe care niciun uriaş nu ar fi putut să le termine. Îi aducea ceai, biscuiţi şi flori. Îi citea. Se îngri jea de toate nevoile ei ca şi cum nu ar fi avut servitori prin preajmă.

În acea zi, în sfârşit, ieşiră pe mare. Destinaţia era arh ipelagul Scilly. Richard ceru ca iahtul să fie ancorat lângă o insulă care părea pustie şi vâsli el însuşi până la ţărm, prins e barca în nisip şi o fixă înainte de a o ajuta să coboare.

— De ce m-ai adus aici? întrebă ea privind în jur. Nu a dusese mâncare, deci nu îşi putea imagina că aveau să fac

ă un picnic. Deşi, după felul în care o răsfăţase în ultima vre me, ar fi fost în stare să organizeze ceva în miez de noapte pentru a-i face o surpriză acum.

— Voiam să-ţi împărtăşesc ceva. Arătă către pâlcul de arbori din depărtare. Vezi cei doi copaci înalţi de acolo, cel care e marcat cu o pânză albă care flutură în vânt?

— Da, răspunse ea zâmbind.

Deci suspiciunile ei fuseseră corecte. Richard fusese d eja acolo şi plănuia o surpriză.

— Treci printre ei şi mergi mai departe. Vei şti când să te opreşti.

Se uită la el.

— Tu nu vii cu mine?

— Nu, dar te aştept aici când termini.

— Ce este? îl întrebă ea nedumerită.

— Ceva ce cred că ai căutat. E timpul să găseşti.

— Richard…

— Du-te, o îndemnă el.

Nu îşi putea imagina ce avea să găsească, iar seriozit atea lui o intriga. Totuşi, îşi ridică fustele şi se îndreptă spre copaci. Auzea păsările ciripind şi câte o mişcare ici-colo prin tufişuri. Se uită peste umăr.

— O să fiu în siguranţă acolo?

— Da.

— Nu risc să mă rănesc?

— Sper că nu, dar mă tem că da.

— Atunci de ce…

— Pentru că e spre binele tău. Ai încredere că nu ţi-aş face rău intenţionat.

Încredere. Deci era un joc. Un test. Menit să arate că î ntr-adevăr avea încredere în el. Cum se putea îndoi după to t ce făcuse pentru a-l salva de la eşafod? Poate avea nevoie de mai mult. Poate avea nevoie de dovezi ale încrederii ei. Ale faptului că l-ar fi urmat orbeşte oriunde ar fi dus-o. Că r enunţase la Nicky. Că încetase să-i mai vadă fantoma oriun

de mergea.

Tremurul îi făcu inima să bată cu putere, şi fiecare res piraţie părea a fi un chin. Porni hotărâtă pe cărarea abia vizi bilă, remarcând urmele care arătau că trecuse cineva pe ac olo înaintea ei. Richard nu i-ar fi făcut rău, era sigură de ast a. Răsuflarea începu să i se liniştească, şi ritmul inimii se po toli.

Avea încredere în el. Îşi dădea seama acum. Şi nu tre buise decât să meargă prin nişte hăţişuri, gândindu-se la el şi la tot ce făcuse pentru ea. Îi înlăturase orice sentiment de vinovăţie pentru sarcină. Îi provoca nişte plăceri neînchipuit e. O iubea. Da, avea încredere deplină în el. Şi poate chiar mai mult. Poate…

Înlemni când dădu cu ochii de priveliştea din faţa ei. I nima începu să-i bată haotic. Sângele îi năvăli între urechi, î necând sunetul naturii. Respira cu dificultate. Nu, nu, nu. N u putea fi asta ceea ce voia să-i arate Richard!

Ştiu însă în adâncul inimii că exact asta voise să-i împ ărtăşească. Se holbă uimită şi neîncrezătoare la stâncă şi la bărbatul care stătea pe ea.

El îi adresă acel zâmbet minunat pe care ea îl iubise a tâta timp.

— Bună, draga mea.

Capitolul 29

— Nicky? Ducând o mână tremurătoare la gură, făcu u n pas şovăielnic. Nicky? Nu ai murit.

Abia reuşise să bolborosească acele vorbe, căci îi ven ea greu să creadă că se afla în faţa ei.

— Nu încă.

— Nu înţeleg. Ce s-a întâmplat? Cum ai reuşit să supr avieţuieşti? Şi apoi îşi dădu seama că nimic nu mai conta. E

ra în viaţă. Nicky era în viaţă! Se aruncă spre el, îi simţi tări a braţelor încolăcindu-se în jurul ei, strângând-o la piept. Cu lacrimile inundându-i obrajii, îngăimă: Credeam că ai murit.

— Ştiu, murmură Farthingham, legănând-o la pieptul s ău.

Plânse aproape la fel de mult ca atunci când primise v estea că murise. Cum putea fi în viaţă? Richard insistase că Nicky era mort, descurajase pe toată lumea să îl caute. Dac ă l-ar fi căutat...

Dintr-odată înţelese. Dacă Richard l-ar fi găsit pe Nick y, nu ar fi avut-o pe ea. Poliţiştii nu-l suspectaseră degeaba de uciderea lui, căci îi intuiseră corect mobilul.

— Blestemat să fie! şuieră ea, dându-se înapoi. Richar d. Blestemat să fie! Nu ne-a lăsat să te căutăm. Nu a vrut c a eu să te găsesc. Nu a vrut să ştiu că eşti în viaţă. Vai, Doa mne!

Se smuci mânioasă de lângă Nicky. Îi venea să moară din cauza suferinţei pe care i-o provocase trădarea lui Richa rd.

Farthingham îi puse o mână liniştitoare pe umăr.

— Nu te-a lăsat să mă cauţi pentru că eu nu voiam să fiu găsit.

Kitty se întoarse încet şi îl scrută uimită. O tristeţe pro fundă plutea în privirea lui, poate chiar regret. Nu îl văzuse niciodată altfel decât fericit. Era ca şi cum se uita la un bărb at pe care nu-l cunoştea.

— Nu pricep.

— E foarte greu de explicat. Ridicând privirea spre ce r, Farthingham oftă: La naiba, Weddington!

— El e responsabil de toate astea, te-a ţinut departe d e mine...

— Nu, Kitty. O opri punându-i un deget pe buze. Adic ă, puţin, presupun. E responsabil de faptul că stau acum în faţa ta. Şi-a cerut gajul, la naiba! Cel pe care i-l datoram. Îl blestem de moarte de atunci. Dar sunt un om de onoare... î

n limitele bunului-simţ. Deşi nu pot spera că mă vei crede c ând îţi voi povesti totul. Arătând spre stânca pe care stătus e la sosirea ei, o îndemnă: Te rog, aşază-te cât de confortab il poţi. Ambianţa lasă mult de dorit, dar nu voiam să risc să fiu văzut. Am înţeles toată nebunia acestui plan în ziua în c are te-ai căsătorit cu Weddington.

— Deci ai fost acolo, exclamă ea.

Nu înnebunise. Farthingham stătuse în mulţime lângă biserică, probabil lângă un bărbat de înălţime asemănătoar e şi cu păr asemănător. Astfel, dacă ea l-ar fi văzut, ar fi ră mas cu impresia că îl confundase.

Roşu la faţă, o privi cu expresia de neputinţă a celui c are avea multe de ascuns şi nu voia să dezvăluie nimic.

— Am vrut să te văd, să văd că eşti fericită. Radiai pâ nă în clipa în care m-ai zărit.

— De ce nu mi-ai spus că eşti în viaţă? Am fi putut opr i nunta…

Numai că nu ar fi putut-o opri, îşi dădu ea seama. Purt a deja copilul lui Richard.

Nu era de mirare că Nicky nu voise să se arate, că era chiar şi acum reticent să fie văzut. Probabil ştiuse atunci de spre situaţia ei. Şi chiar dacă nu ar fi ştiut, ce însemna fapt ul că se mărita atât de curând după presupusul lui deces? N u îşi putea imagina suferinţa pe care i-o provocase cu trăda rea ei. Stânjeneala. Umilirea.

— Of, Nicky, îmi pare atât de rău!

— Draga mea, nu ai pentru ce să te scuzi, te asigur! V ina îmi aparţine pe de-a-ntregul. Te rog, aşază-te să îţi expli c! Este o poveste lungă.

*

Kitty se aşeză pe stâncă, iar Farthingham o luă de mâ nă, îi dădu jos mănuşa şi îşi împleti degetele cu ale ei. Era p rima dată când se atingeau atât de intim. Ea fu surprinsă să

descopere că nu simţea acea scânteie de căldură, furnicătu rile, dorinţa pe care i le trezea fiecare atingere a lui Richar d. Dar tocmai de asta se considera în siguranţă cu Nicky. Pe ntru că nu făcea ca lumea ei să se răstoarne cu susul în jos.

— De unde să încep? oftă el.

— De la început?

— Nu sunt sigur. Deşi s-ar putea să ai dreptate. Voi în cepe cu începutul, sar peste mijloc şi mă grăbesc să ajung l a final.

— Amâni povestea, remarcă ea.

— Da, pentru că mă tem că îţi va schimba părerea de spre mine, şi probabil nu înspre bine. Dar trebuie să înfrunt această posibilitate. Ştii, nu am vrut niciodată responsabilit ăţile care îmi reveneau în calitate de prim născut, mărturisi el. Îşi înclină capul dintr-o parte în alta, ca şi cum s-ar fi gân dit cum să explice mai bine, apoi spuse: Nu mi-a displăcut s ă fiu marchiz. Titlul cu siguranţă mi-a deschis multe uşi car e altfel ar fi fost închise. Am detestat însă ideea că trebuia s ă mă căsătoresc pentru a lăsa un moştenitor sau că trebuia să iau de soţie o femeie bogată pentru a dobândi mult nece sara avere care îi lipsea familiei mele.

Ea îi strânse mâna, liniştindu-l.

— Am observat întotdeauna că te stânjenea subiectul zestrei pe care ţi-o aduceam prin căsătorie.

— Situaţia noastră mă stânjenea din multe motive, nu doar acesta. Te ador, draga mea, dar nu te-am iubit nicioda tă aşa cum meriţi să fii iubită.

Kitty se simţi ca şi cum el i-ar fi luat inima în mână şi ar fi strâns pumnul atât de tare, că încetase să bată.

— Weddington a văzut asta de la bun început, reluă F arthingham. M-a îndemnat să fiu sincer cu tine, să-ţi explic ce simt, să îţi acord libertatea, dar, vezi tu, aveam acele res ponsabilităţi. Trebuia să mă însor. Trebuia să mă însor cu o femeie bogată. De ce nu aş fi ales o femeie pe care o adora m, chiar dacă eram conştient că nu aveam să o iubesc nicio

dată?

Mărturisirea lui readuse lacrimile în ochii lui Kitty. Spu sese că Richard ştia. Îşi amintea că Richard o întrebase cum ar fi reacţionat dacă Nicky ar fi iubit pe altcineva. Iar ea râs ese, atât de sigură pe afecţiunea lui Nicky faţă de ea.

— Iubeşti pe altcineva? îndrăzni să-l întrebe în şoaptă.

De parcă era posibil, privirea lui deveni şi mai tristă.

— Da. Foarte mult.

— Te vei căsători cu ea?

— Pentru noi căsătoria nu este o opţiune. Nu va fi nici odată. Dar, cu cât vă vedeam mai mult pe tine şi pe Weddi ngton împreună, cu atât înţelegeam că nu trebuie să te măr iţi cu mine. Şi, astfel am elaborat planul de a-mi înscena pr opria moarte.

Kitty se holbă la el şocată.

— De ce nu mi-ai spus pur şi simplu ce simţi? Aş fi suf erit, dar nu mai mult decât acum. Eu…

— Pentru că în joc sunt mult mai multe mize.

— Şi m-ai lăsat să trec prin iad? Se ridică în picioare şi se întoarse cu faţa la el. Ai idee cât am jelit pierderea ta?

— Da, Weddington mi-a spus. M-a îndemnat chiar să mă răzgândesc. Să mă las găsit pe un ţărm izolat. Dar sunt egoist, Kitty. Mă eliberasem de constrângerile titlului şi nu v oiam să fiu încătuşat din nou.

— Familia ta…

— Nu trebuie să afle niciodată că sunt în viaţă.

Depărtându-se de el, începu să se plimbe. Era o nebu nie.

O răutate. Cruzime, chiar. Îl iubise, crezuse că şi el o i ubea.

— Cum poţi să le provoci o asemenea suferinţă?

— Nu ar aproba niciodată stilul de viaţă pe care îmi do resc să-l duc. Nu cred că ar putea să accepte ce înseamnă f ericirea pentru mine. Nefiind capabil să mă ridic la nivelul a şteptărilor titlului, i-aş fi dezonorat. E mai bine să îmi plâng

ă moartea decât viaţa.

— Spui că ar prefera să te ştie mort? Nu-mi vine să cr ed!

Farthingham ridică din umeri.

— Vreme de mulţi ani, dorinţele mele s-au luptat cu o bligaţiile. Tu ai fost compromisul. Cineva cu care credeam c ă pot fi fericit, în timp ce îmi duceam mai departe responsa bilităţile.

— Eu am fost compromisul, repetă ea, hotărând că nu -i plăcea deloc acea propoziţie.

— După cum spuneam, eu te ador. Weddington te iub eşte.

Weddington avea un fel al naibii de ciudat de a-şi arăt a dragostea. Nu avusese încredere să îi spună adevărul, o l ăsase să sufere.

— A fost de acord cu planul tău de a-ţi înscena moarte a?

— La început a fost reticent. Doar aşa aş fi renunţat la tine, înţelegi? Şi el voia cu disperare ca tu să fii fericită. Cre dea sincer că nu aveai să fii fericită cu mine şi, trebuie să re cunosc, nu se înşela.

— De ce nu mi-a spus pur şi simplu că iubeşti pe altci neva?

Atunci îşi aminti că tocmai asta făcuse în timpul prime i lor întâlniri, în grădina ei, însă ea nu-l crezuse. Râsese la s ugestia lui absurdă.

— Pentru că este un prieten bun. Cu ani în urmă, când i-am povestit despre conflictul care-mi tortura sufletul, desp re frica de a-mi dezamăgi familia şi de a-mi dezonora titlul, mi-a jurat că nu avea să sufle niciun cuvânt nimănui. Şi-a ţi nut promisiunea şi a fost un prieten mai bun pentru mine d ecât am fost eu pentru el vreodată.

— L-au arestat.

— Ştiu.

— L-au arestat pentru uciderea ta, şi tu erai în viaţă!

— Dacă ar fi fost găsit vinovat, mi-aş fi făcut apariţia.

— Ce frumos din partea ta! strigă Kitty tremurând de f urie. Te-ai aflat şi în mulţimea din faţa Parlamentului.

— Da. Cum mă zăreşti de fiecare dată nu pot să înţele g.

O spusese ca pe o glumă.

— Am trecut prin iad, Nicky. El, mama lui, sora lui, noi toţi. L-am iubit. M-am îndoit de el. Am crezut că te-a ucis ca să mă aibă pe mine. Dumnezeule, ai idee cât de tare l-am r ănit cu bănuielile mele?

— Ştiu şi îmi pare teribil de rău. Nu am intenţionat să provoc suferinţă nimănui. Ştiam că aveai să jeleşti, dar ştia m şi că Weddington era aproape ca să te consoleze. A fost î ntr-adevăr o urzeală complicată şi îmi dau seama că e dure ros să descoperi înşelătoria, dar trebuie să mă crezi când sp un că aşa e mai bine.

Ea pufni neîncrezătoare.

— Ai rănit atâţia oameni.

— Sunt conştient de asta. Dar i-am rănit mai puţin dec ât aş fi făcut-o altfel. Mă consolez cu această idee.

— Şi furtuna? insistă Kitty. De unde ai ştiut că o să sca pi cu viaţă?

— Pentru că nu am fost niciodată în mijlocul ei.

O, îi venea să-l lovească, să îşi înfigă pumnul în nasul l ui patrician!

— Richard a fost în mijlocul furtunii.

— Da, dar nu trebuia să fie. În dimineaţa aceea, când am văzut cerul roşu, m-am gândit că, dacă tot venea o furtună, puteam să profităm de ea. Am scos barca, asigurându- ne că toată lumea ne vedea împreună. Când au început să se adune norii ne-am îndreptat spre un golf ascuns pe care- l foloseau pe vremuri contrabandiştii, strămoşii lui Wedding ton. Eu am coborât din barcă, iar el a plecat înapoi. Sperase m ca furtuna să nu lovească imediat, astfel încât Weddingto n să poată ajunge în siguranţă pe mal şi să pretindă că fuse

se prins de furtună. Dar furtunile nu pot fi prevăzute. Abia c e plecase, că a început vijelia.

— Este cel mai nesăbuit şi idiot lucru pe care l-am auz it în întreaga mea viaţă!

— Voiam libertate!

— Şi el aproape a plătit cu propria sa libertate pentru asta!

— Tocmai motivul pentru care nu mi-am făcut apariţia în clipa în care a fost arestat. La cât riscasem, nu voiam să pierd totul din cauza unui moment de panică. Nu până nu e ram convins că n-aveam de ales.

Kitty îşi sacrificase reputaţia deoarece Farthingham re fuzase să-şi asume îndatoririle, ba mai mult, pusese vieţi în pericol, rănise inimi. Cum se putuse gândi vreodată să se m ărite cu un bărbat capabil de asemenea lucruri? Iar Richard fusese complice, ceea ce o înfuria şi o făcea să sufere şi ma i mult.

— Nu înţeleg cum speri că va funcţiona înşelătoria, sp use ea, incapabilă să creadă că Farthingham înscenase totu l doar pentru a se eschiva de la obligaţiile care-i reveneau. Eu te-am zărit. Probabil te vor recunoaşte şi alţii. Nu poţi tră i toată viaţa ascuns.

— Nu am de gând, mărturisi el cu un aer stingher. Ple c în America… împreună cu Freddie.

— Freddie? Ştie că eşti în viaţă?

— Da. Era la curent cu planul. Ca om de teatru, i-a dat lui Weddington câteva ponturi despre cum să mintă convin gător.

— Richard nu a spus niciodată clar că te-ai înecat, îşi dădu ea seama dintr-odată. Mi-a spus că nu mai eşti.

— Este un om extrem de onorabil.

— Mai mult decât pot spune despre tine.

Farthingham tresări.

— Ai dreptate.

— Tot nu-mi vine să cred că nu aveai la dispoziţie altă

cale de a dobândi ce voiai.

— Poate că aveam, dar am fost pur şi simplu prea laş sau prea egoist ca s-o urmez.

— Am crezut că ne potrivim atât de bine, murmură e a. Nu ştiu dacă te voi putea ierta vreodată pentru ce mi-ai f ăcut.

— Vezi, Kitty? Ar fi fost mult mai bine să mă consideri mort. Ar fi trebuit să pierzi dinadins meciul de tenis, draga mea. Şi nu ai fi aflat niciodată despre înşelătoria pe care a m urzit-o.

— Împreună cu Richard şi cu Freddie. Nu ai fost singu r, Nicky.

— Nu trebuie să-i învinuieşti pe ei. Nu sunt responsabi li pentru plan.

— Dar te-au ajutat să-l pui în practică. Pe Richard îl înţ eleg. Voia să mă ia de soţie. Dar Freddie? Ce avea de câştig at?

— Nu mă pierdea pe mine.

Complet buimăcită, clătină din cap.

— E ridicol! Nu te-ar fi pierdut. Îmi place Freddie. Ar fi fost întotdeauna bine-venit în casa noastră.

— Kitty… Farthingham şovăi o clipă, apoi se hotărî să-i mărturisească: Draga mea, pe Freddie îl iubesc.

Se holbă la el, încercând să-i înţeleagă afirmaţia.

— Îl iubeşti pe Freddie?

— Da. Şi el mă iubeşte pe mine.

Doar nu insinua… se gândi Kitty uluită.

— Ca prieten?

— Mult mai mult de atât.

Farthingham îi susţinu privirea, pregătit să-i vadă şoc ul şi eventuala repulsie de pe chip.

— Dar cum rămâne cu atenţiile faţă de Lady Priscilla?

— A fost un rol, draga mea.

Cu ochii în lacrimi, Kitty îşi strânse braţele în jurul trup ului şi, incapabilă să mai stea în picioare, se lăsă încet pe p

ământ. Nicky se grăbi s-o ajute, dar ea ridică mâinile.

— Nu, nu mă atinge!

Se ghemui lângă ea, cu lacrimi în ochi.

— Înţelegi acum că am făcut un bine familiei mele? C um aş fi putut să nu mă însor, când aveam atâta nevoie de fonduri? Cum aş fi putut să mă însor când inima mea aparţi nea altcuiva? Fratele meu deţine acum titlul. Se va căsători cu o moştenitoare. Familia mea este cruţată de orice ruşine sau suferinţă care ar fi căzut asupra lor dacă ar fi fost desco perite vreodată adevăratele mele sentimente. Şi eu nu aş fi suportat ca ei să îmi întoarcă spatele – aşa cum a făcut fam ilia lui Freddie. Tu m-ai iubit, Kitty. Şi totuşi, iată-te aici, plâ ngând, refuzându-mi atingerea, dorindu-ţi probabil să nu fi ştiut tot ceea ce ştii acum. Sunt acelaşi om. Am fost întotde auna. Numai că acum mă priveşti altfel. Puţini oameni pot î nţelege asta. Sunt foarte norocos că Weddington e genul de prieten care să mă accepte fără să mă judece.

— A riscat totul, Nicky.

— Sunt conştient de asta. Am pus în mişcare nişte eve nimente greu de oprit. Am rănit mulţi oameni, te-am rănit p e tine. Şi, într-un fel, presupun că ne-am rănit unul pe altul. Weddington avea dreptate că nu trebuia să îţi ascundem pl anurile. A vrut să-mi fie loial, străduindu-se să te iubească ş i să te facă fericită. În cele din urmă a simţit că trebuia să al eagă şi te-a ales pe tine, ştiind că, odată ce aflai adevărul, ar fi putut să te piardă. Nu simţea că te-a câştigat cinstit şi era foarte îngrijorat din cauza înşelătoriei.

— Ce vei face în America?

Îi zâmbi, mulţumit că îi păsa de el suficient ca să pună această întrebare.

— Eu şi Freddie sperăm să ne stabilim la New York. Au teatre excelente acolo. Vom scrie piese de teatru împreună. Îmi voi schimba numele şi sper să nu dobândim vreodată fa imă mondială şi să fiu recunoscut de către cineva, căci asta ar strica tot ceea ce am muncit atât de mult să realizăm.

— Ai plănuit totul.

— Visez la asta de multă vreme, Kitty, dar nu am îndr ăznit niciodată să sper că voi fi capabil să ating fericirea. Ac um numai tu mă mai opreşti.

— Eu?

— Am dezvăluit totul fără a-ţi cere o promisiune în sch imb. Ai putea merge la rudele mele să le spui adevărul.

— Nu e treaba mea, Nicky.

Îşi dădu seama că Richard probabil gândise la fel. Că nu era treaba lui să dezvăluie adevărul despre Farthingha m. Nici măcar ei.

— Îţi mulţumesc pentru asta, spuse el încet.

— Dacă nu ar fi venit furtuna?

— Freddie s-ar fi mutat în America. Nu l-aş mai fi văzu t niciodată. M-aş fi căsătorit cu tine şi poate am fi fost mulţ umiţi. Dar meritǎm mai mult decât atât în viaţă, cred.

— Pur şi simplu nu înţeleg cum îl poţi iubi pe Freddie î n felul acela.

— Nici eu nu înţeleg. Când Weddington şi cu mine era m tineri, mergeam împreună la bordel. El stătea toată noap tea, lucru pe care probabil nu ţine neapărat să-l afli. Eu, pe de altă parte, eram gata să plec de îndată ce vedeam ofert a. Nu am o explicaţie. Nu mă aştept să înţelegi, dar când su nt cu Freddie sunt fericit. Fără prefăcătorie, fără roluri. Cu F reddie sunt exact cel care sunt cu adevărat. Văzând că ea n u-şi mai putea reţine plânsul, se grăbi s-o liniştească: Nu e un lucru trist, Kitty. Majoritatea oamenilor caută întreaga vi aţă ceea ce avem eu şi Freddie. Mor fără să-şi găsească feri cirea.

— Nu mă gândeam că e trist. Mă gândeam că aşa sim t eu faţă de Richard. Întinzându-se, îl luă de mână şi se aple că spre el. Nicky, sunt lucruri pe care nu ţi le-am spus nicio dată. Secrete. Secrete urâte pe care le-am ţinut tot timpul î ngropate adânc în mine. Dar i le-am spus lui Richard. I-am s pus totul. În acel moment, simţeam că este cel mai firesc lu

cru de pe lume.

Strângerea lui de mână îi făcu plăcere, dar Kitty se gândi că era altfel decât cea a lui Richard. Niciodată nu fusese ca a lui Richard.

— Încă mai ţin la tine, Nicky. Nu ştiu dacă înţeleg tot ce mi-ai spus, dar încă te iubesc. Ai fost prima mea dragoste.

— Dar nu ultima, sper.

În loc să-i răspundă, ea se uită în jur.

— Se întunecă.

— Da, te conduc înapoi la ţărm, zise el ajutând-o să se ridice.

— Tu cum pleci de pe insulă?

— Freddie mă aşteaptă cu o barcă, ascuns la câteva sute de metri de aici.

— Îmi vei mai scrie din când în când?

— Sigur, draga mea. Aşteaptă scrisori de la Nicholas Farthing.

Se ţinură de mână pe drumul spre ţărm. Ca întotdeauna, prezenţa lui o liniştea, însă era liniştea prieteniei, nu a dragostei. Abia acum începea să înţeleagă ce încercase Richard să îi spună.

Cu Nicky ar fi fost exact aşa cum îşi imagina relaţia dintre frate şi soră.

Richard stătea pe mal, privind spre mare. Pregătindu-se să înfrunte apele negre şi agitate care îl îngrozeau. Mare a nemiloasă care îi luase tatăl de lângă el, care îl rănise în moduri pe care puţini şi le imaginau, sucindu-i spatele până la agonie, torturându-i mintea cu îndoieli, cu incapacitatea de a accepta că nu putuse să împiedice moartea tatălui său.

O înfrunta din când în când. Când înota în zori, când ieşea cu barca în larg. De dragul lui Farthingham o înfruntase în cel mai cumplit mod când furtuna tăbărâse asupra lui. O făcuse din prietenie şi loialitate faţă de Nicky, din dorinţă p

entru ea, din dorinţa de a o vedea fericită, indiferent ce îns emna asta pentru el.

Nu avea de unde să ştie, când acceptase planul lui Nic ky, că ea urma să rămână însărcinată cu copilul lui, nu avea de unde să ştie că avea să-şi obţină atunci premiul atât de r âvnit sau dacă nu trebuia să mai înfrunte şi alte furtuni.

— Am fost atât de nedreaptă cu el, Nicky. L-am consid erat responsabil de moartea ta.

— Ştiu.

— M-a îngrozit întotdeauna.

— E un om bun, Kitty. Cel mai bun pe care l-aş putea avea ca prieten.

— Înţeleg asta acum. Dar mă face să simt unele lucrur i stranii. Îmi trezeşte la viaţă nişte dorinţe trupeşti de-a dre ptul înspăimântătoare.

Nicky zâmbi trist.

— Acele dorinţe sunt fireşti, Kitty. Sunt minunate, treb uie să le savurezi. Puţini oameni de pe lume au norocul tău.

— Îmi vei lipsi.

— Numai o scurtă perioadă, draga mea. Apoi vei fi pre a ocupată cu toţi copiii pe care sunt sigur că ţi-i va da Wedd ington.

— Să fii fericit, Nicky!

Se aplecă spre ea şi o sărută pe frunte.

— Ţi-aş face aceeaşi urare, dar îl cunosc bine pe Wed dington şi nu am nicio îndoială că se va îngriji să fii fericită. Îi place să controleze totul, inclusiv fericirea. Deci nu e nevo ie să îţi doresc să o găseşti. Suspectez că e deja acolo, treb uie doar să te uiţi.

O podidiră lacrimile când îl îmbrăţişă strâns, pentru ul tima dată, pe bărbatul pe care abia îl cunoştea. Îi adusese z âmbete, râsete şi o oază de siguranţă, iar ei i se păruse des tul.

Oaza îi oferea linişte, dar furtuna era mai incitantă.

Cu o fluturare de mână în direcţia lui Nicky, traversă f

âşia de nisip lăsându-şi în urmă amprentele paşilor.

*

Richard o privi ca şi cum era aproape surprins că se în torsese la el.

— Ai găsit ceea ce căutai?

— Da, cred că da. Aş vrea să existe o metodă de a me rge acasă fără să călătorim pe mare.

— Nu există.

— Dar marea te îngrozeşte.

— Nu la fel de mult ca riscul de a-ţi pierde inima. O laş i aici, cu Farthingham?

Întinzându-se, îi prinse chipul în palme.

— Of, Richard, cum poţi să ştii atât de multe despre c e am nevoie ca să fiu fericită şi să nu ştii că te iubesc?

Cu un geamăt, o trase lângă el şi o sărută tare, apăsa t, pasional. Apoi gura lui se mută pe gâtul ei.

— Mi-a fost atât de teamă, Kitty! Atât de teamă că, od ată ce vei afla ce am făcut, voi pierde orice speranţă de a t e mai avea cu adevărat! Voiam să îţi spun în noaptea acee a, la băi. Când am văzut cum suferi. Mi-am dat seama că aş face orice ca să te ajut să uiţi. Nu trebuie decât să ceri.

— Vrei, te rog, să mă faci să strig?

— În fiecare noapte, dacă doreşti, râse el.

— Nu aş fi fost niciodată fericită cu Nicky, recunoscu e a, gândindu-se că era la fel de vinovată pentru turnura pe c are o luaseră evenimentele. Înţelesesem asta în noaptea di naintea furtunii. În zori, înainte de răsărit, am luat decizia s ă îi spun lui Nicky că nu mă puteam căsători cu el.

— De ce?

— Pentru că îmi dădusem seama că te iubesc.

O trase din nou spre el, permiţându-i lui Kitty să simtă fiorul care-l cutremura.

— M-am frământat atâta vreme cu teama că eşti a me

a doar pentru că Farthingham nu este al tău!

— Îţi promit că de acum înainte nu te vei mai îndoi de dragostea mea.

— Vei fi fericită cu mine?

Ridicându-se pe vârfuri, îşi trecu braţele pe după gâtul lui şi, chiar înainte de a-l săruta, şopti:

— Sunt deja.

Epilog

Pachetul îi fu livrat lui Kitty în camera de zi. La început îl studie nedumerită, dar, când găsi scrisoarea dinăuntru, o cuprinse bucuria.

Draga mea Kitty,

E dificil să crezi că au trecut cinci ani. Ştiu că am fost neglijent cu scrisul şi te rog să mă ierţi pentru nesăbuinţa mea. După cum poate confirma Weddington, de cele mai m ulte ori sunt nesăbuit.

Oricum, iată în sfârşit scrisoarea promisă.

Trebuie să recunosc, iubesc New Yorkul mult mai mult decât am iubit Anglia. Tinerii din vechile familii bogate, por ecliţi Knickerbockers, apreciază luxul la fel ca aristocraţii no ştri, şi îmi plac. Freddie şi cu mine am fost primiţi în grup – o adevărată realizare, din câte înţeleg.

Dar toată lumea din New York ne primeşte bine. Sunte m senzaţia oraşului. Piesa noastră a avut un succes răsunăt or, spre marea noastră mirare. Secretul nostru rămâne în si guranţă. Lumea crede că suntem doar parteneri de scris, şi ne-am împăcat cu gândul că foarte putini oameni ne vor cu noaşte vreodată cu adevărat.

Transmite-le toate cele bune lui Weddington şi fiilor v

oştri. Am văzut anunţurile naşterilor lor în The Times. *Da, c hiar îl primesc aici, cu întârziere, dar mai bine decât deloc.*

Tu şi Weddington trebuie să veniţi în vizită odată. Aici nu găsesc pe nimeni care să accepte un pariu la fel de repe de ca soţul tău. De asemenea, nu am găsit niciun prieten m ai bun decât el.

Freddie vă transmite salutări. V-am trimis şi un mic ca dou – cea mai recentă piesă a noastră. Sperăm să vă placă.

Ai grijă de tine, draga mea! În ceea ce mă priveşte, te ador ca întotdeauna.

Nicky

Kitty strânse scrisoarea la piept. Of, Nicky! Îi era dor d e el.

Scoase manuscrisul piesei din cutie, se ghemui în sca un şi, râzând, începu să citească.

O *invitaţie la seducţie*

de Frederick Montague şi Nicholas Farthing

Actul 1

Scena 1: Coasta ţinutului Cornwall. Un bărbat stă pe ţ ărm. Apare o tânără încântătoare...

Richard auzi râsul soţiei lui cu mult înainte de a intra î n salon. Îşi lăsase fiii, în vârstă de patru şi doi ani, sub atent a supraveghere a bonei, jucându-se cu cea mai recentă gen eraţie de pui de spaniei.

— Acesta este un sunet care-mi place la nebunie. Desi gur, nu la fel ca strigătele tale.

Kitty înălţă capul, îşi şterse lacrimile de pe obraji şi îi z âmbi cu dragoste nemărginită în ochi. Afecţiunea ei nu înce

ta să-l uimească. În perioada cât o curtase nu intuise cât de mult avea de oferit.

— Am primit o scrisoare de la Farthingham. Deşi pres upun că nu ar trebui să îi spun aşa.

— Nu, nu ar trebui, confirmă Richard aşezându-se în s caunul de lângă ea. Ce năzbâtii mai pune la cale?

— Află că nu-i merge rău. El şi Freddie au scris o piesă de succes. E chiar bună, trebuie să o citeşti.

— Sigur.

Kitty veni să se aşeze la el în poală şi îi cuprinse gâtul cu braţele.

— Vrea să mergem în vizită.

— E o călătorie lungă pe mare, dar mergem dacă vrei.

— Drumul ţi s-ar părea îngrozitor?

— Numai dacă aş risca să te pierd.

— Nu mă vei pierde niciodată. Te iubesc, Richard. Te i ubesc tot mai mult pe zi ce trece. Mă sperie câteodată fapt ul că te iubesc atât de mult, şi când te gândeşti că se putea să nu te fi iubit deloc…

— Erau puţine şanse ca asta să se întâmple, draga me a. Ţi-am spus la scurtă vreme după ce ne-am întâlnit că nu sunt genul care renunţă uşor la ceea ce vrea, şi te voiam pe tine.

— Sunt tare bucuroasă pentru asta.

Apropiindu-şi buzele de ale ei, Richard şopti:

— Şi eu.

Sfârşit